

1992 - 2012

Regiment Carabiniers Prins Boudewijn - Grenadiers

20 jaar fusie

Uitgegeven op 15 november 2013
door het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn – Grenadiers
in nauwe samenwerking met de Koninklijke Vriendenkring Officieren Carabiniers-Grenadiers VZW

Verantwoordelijke uitgever :
Luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Staelens
Commandant van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn – Grenadiers
Louis Herbertstraat 11
9160 Lokeren
De auteurs van de hoofdstukken nemen de verantwoordelijkheid voor de inhoud van hun tekst

De foto's werden ter beschikking gesteld door de Algemene Directie Communicatie,
door het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn – Grenadiers en door Johan Beel

De kaarten zijn met de toelating van de copyright holder afgeleid van producten van
de United Nations Cartographic Section en van de Wikipedia (GNU Free Documentation
License)

Bij de foto op de vorige pagina: fusieplechtigheid te Leopoldsburg op 27 juni 1992,
de vaandels van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn
en van het 1ste Regiment Grenadiers met escorte in traditiekledij

Gedeponeerd bij de Koninklijke Bibliotheek van België onder het nummer D/2013/13.199/01

INHOUDSTAFEL

Voorwoord	5
<i>door brigadegeneraal buiten dienst Marc De Muyer, voorzitter van de Koninklijke Vriendenkring Officieren Carabiniers-Grenadiers</i>	
Hoofdstuk 1	7
Raakpunten in de geschiedenis van de Carabiniers en van de Grenadiers in de periode 1830 tot 1992	
<i>door generaal-majoor buiten dienst Willy De Mesmaeker en kolonels stafbrevethouder buiten dienst Wim Verbraeken en Willy Peiren</i>	
Hoofdstuk 2	31
De voorbereiding van een fusie	
<i>door generaal-majoor buiten dienst Herman Verlinden en kolonel buiten dienst Yvan Vanthomme</i>	
Hoofdstuk 3	41
De fusie, de opschorting van de legerdienst en de eerste inzet in ex-Joegoslavië	
<i>door brigadegeneraal buiten dienst Marc De Muyer 9 april 1992 tot 23 juni 1995</i>	
Hoofdstuk 4	63
Korpscommandant : een uitdaging als nooit tevoren	
<i>door kolonel stafbrevethouder buiten dienst Romain De Cock 23 juni 1995 tot 2 oktober 1997</i>	
Hoofdstuk 5	77
Gedaan met Kroatië, op naar Bosnië-Herzegovina	
<i>door luitenant-kolonel stafbrevethouder buiten dienst Erwin De Bondt 2 oktober 1997 tot 9 juni 2000</i>	
Hoofdstuk 6	85
Kosovo, en nog zoveel meer	
<i>door luitenant-generaal Noël De Bruyne 9 juni 2000 tot 15 januari 2003</i>	

Hoofdstuk 7		97
	Van Benin tot Afghanistan	
	<i>door luitenant-kolonel stafbrevethouder Rudi Vandensteendam</i>	
	<i>15 januari 2003 tot 29 juni 2005</i>	
Hoofdstuk 8		107
	Niet Kaboel, maar Tibnin	
	<i>door kolonel stafbrevethouder Koen De Clercq</i>	
	<i>29 juni 2005 tot 13 september 2007</i>	
Hoofdstuk 9		117
	Transformeren met draaiende motoren	
	<i>door kolonel stafbrevethouder Geert Vanlinthout</i>	
	<i>13 september 2007 tot 20 januari 2010</i>	
Hoofdstuk 10		133
	De uitvoering van het sluitstuk van de transformatie van Defensie	
	<i>door kolonel stafbrevethouder Bart Laurent</i>	
	<i>20 januari 2010 tot 16 mei 2012</i>	
Hoofdstuk 11		151
	Cavalerist houdt een voormalig infanterieregiment aan de teugel	
	<i>door luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Staelens</i>	
	<i>16 mei 2012 tot 31 december 2012</i>	
Slotbeschouwingen		161
	<i>door brigadegeneraal buiten dienst Marc De Muyer</i>	
Bijlagen		
Bijlage A	Lijst van meermaals gebruikte afkortingen	163
	<i>Alle afkortingen worden bij het eerste gebruik in de tekst verklaard. Deze bijlage herneemt meermaals gebruikte afkortingen met hun verklaring</i>	
Bijlage B	Overzicht van de operaties van 1992 tot 2012 waarin Carabiniers-Grenadiers ingezet werden	167

VOORWOORD

Wie in 1992 gedacht had dat de wereld zou blijven stilstaan omwille van de fusie van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn en het 1ste Regiment Grenadiers, omwille van de opschorting van de legerdienst of omwille van de herhaalde inzet van Belgische eenheden in operaties buiten het gebied van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie, heeft het verkeerd voorgehad. Sterker nog: de voorbije twintig jaar hebben alleen maar meer van hetzelfde gebracht. De twintigste verjaardag van het Fusieregiment is het juiste ogenblik om dat stukje geschiedenis van “meer van hetzelfde” op papier te zetten.

Twintig jaar hergeleding en herstructurering en transformatie, twintig jaar training en twintig buitenlandse opdrachten in vredesondersteunende operaties zonder verliezen. Het is het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers in die twintig jaren voor de wind gegaan. Met dit boek willen wij u laten terugkijken en meegenieten van de geschiedenis van die twintig merkwaardige jaren. Dit is geen grote geschiedenis maar een kroniek van de belevenissen, van de feiten en wetenswaardigheden en van de grote en kleine successen en frustraties zoals ze beleefd werden door de korpscommandanten van die twintig jaren. In hun eigen stijl, met hun nostalgie, maar vooral met hun dankbaarheid aan het adres van hun Carabiniers-Grenadiers en met hun fierheid op wat het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers vandaag geworden is. Het zijn kleine verhalen die tegelijkertijd vertellen over de grote veranderingen en de grote constanten in Defensie.

Ik dank alle collega's in en buiten het Regiment die de uitgave van dit boek mogelijk gemaakt hebben: de korpscommandant en de gewezen korpscommandanten, onze medewerkers van toen, de collega's van de Koninklijke Vriendenkring van Officieren Carabiniers-Grenadiers, van het Centrum voor Historische Documentatie, van de Sectie Publieke Relaties van de Staf van de Landcomponent en van de Algemene Directie Communicatie. Ik dank in het bijzonder kolonel stafbrevethouder Romain De Cock die het werk gecoördineerd heeft en generaal-majoor buiten dienst Willy De Mesmaeker, kolonel stafbrevethouder Wim Verbraeken en kapitein Ludo Schonk die de afwerking van het boek begeleid hebben.

**Parvi sed magni !
Eens Grenadier, steeds Grenadier !**

Brigadegeneraal buiten dienst Marc De Muyer,
voorzitter van de Koninklijke Vriendenkring Officieren Carabiniers-Grenadiers

Hoofdstuk 1

RAAKPUNTEN IN DE GESCHIEDENIS VAN DE CARABINIERS EN VAN DE GRENADIERS IN DE PERIODE 1830 TOT 1992

Het gedeelte tot en met 1918 is van de hand van generaal-majoor buiten dienst Willy De Mesmaeker, 60ste korpscommandant van het 1ste Regiment Grenadiers (1Gr) van 1974 tot 1976.

Kolonels stafbrevethouder buiten dienst Wim Verbraeken en Willy Peiren, respectievelijk 64ste (1979 tot 1981) en 66ste (1983 tot 1985) korpscommandant van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn (1C), hebben samen het gedeelte vanaf 1919 tot de fusie en de bijdrage over Carabinier von Mauntz en Grenadier Ooghe geschreven.

De beslissingen om de wet op de militaire dienstplicht op te schorten en om, tegen half 1992, alle Belgische troepen uit Duitsland terug te trekken, gaan gepaard met een nieuwe herstructurering (lees reductie) van de Krijgsmacht. In dit kader worden, in verschillende korpsen van de toenmalige Landmacht, fusie-eenheden opgericht.

Dit wordt bij alle partijen, zowel bij de militairen in actieve dienst als bij de verenigingen van oudgedienden, op scepsis en wrevel onthaald. Wat de fusie van Carabiniers en Grenadiers betreft, gewagen sommigen zelfs van “het samenbrengen van water en vuur”.

Nochtans vertoont de zeer lange geschiedenis van deze twee Regimenten wel degelijk vele raakpunten en parallelle ontwikkelingen die in de volgende bladzijden zullen belicht worden.

DE PERIODE 1830 - 1914

Ontstaan en benamingen

Vanaf het ontstaan van België maken Jagers te Voet (de voorgangers van de Carabiniers) en Grenadiers deel uit van de gewapende macht.

Hun benaming wordt echter meermaals gewijzigd.

Voor de Carabiniers vermelden wij hierbij achtereenvolgens :

- de “Brusselse Jagers” (200 man), tijdens de septemberdagen van 1830;
- het Partizanenkorps (Capiaumont) in 1831. Dit korps bestaat uit Carabiniers, Grenadiers en Voltigeurs;
- het nieuwe 1ste Regiment Jagers te Voet (1836);
- het 1ste Regiment Jagers-Carabiniers (1848);
- en tenslotte het Regiment Carabiniers (1850).

Grenadiers vindt men aanvankelijk terug in elke infanteriecompagnie. Mettertijd worden ze samengebracht, eerst in compagnie-, later in regimentsverband.

Zo evolueert hun benaming als volgt:

Compagnie Grenadiers;

Regiment van Verenigde Grenadiers en Voltigeurs (1837);

Keurregiment (1839);

en tenslotte Regiment van Grenadiers (1859).

Van dan af vindt men Grenadiers uitsluitend in dit regiment.

Kenmerken

Carabiniers en Grenadiers worden erkend als “elite-eenheden” wat gepaard gaat met bijzondere voorrechten en verplichtingen. Voor beide korpsen gebeurt de selectie en rekrutering op nationaal niveau, terwijl dit voor de andere infanterie-eenheden op provinciaal vlak georganiseerd wordt.

De duur van de dienstdaag is langer, soms tot één jaar meer dan voor linieregimenten. Ze ontvangen een hogere soldij en dragen een aparte kledij. Ook de bewapening is speciaal: de karabijn met getrokken loop voor de Jagers, de sabel (tot in 1892) voor de Grenadiers.

Voor Grenadiers is de minimum gestalte bepaald op 1,72 meter, daar waar Carabiniers maximaal 1,59 meter mogen meten.

Bijkomend verschil : Carabiniers en Grenadiers tellen vier bataljons per regiment omwille van de veelvuldige garnizoensopdrachten en eredetachementen.

Pittig detail : Carabiniers en Grenadiers hebben het voorrecht de “snor” te mogen dragen!

Zeer snel worden de twee eenheden als volgt getypeerd :

Jagers-Carabiniers : “sluw, snel en precies”;

Grenadiers : “de grootsten, de sterksten, de besten”.

Operationele opdrachten

Hoewel zeer verschillend van aard (jagers en granaatwerpers), hebben de gevechtsoopdrachten van beide eenheden dit gemeen: in operaties krijgen ze een bijzondere rol toebedeeld. Carabiniers beveiligen, jagen en bestoken en de Grenadiers bewaken en verdedigen. Vanaf 1850 worden Grenadiers en Voltigeurs/Carabiniers trouwens in eenzelfde brigade en divisie ingedeeld (2de Brigade / 1ste Divisie).

Hun specifieke opdrachten worden goed geïllustreerd tijdens de jaarlijkse manoeuvres “in gevarieerd terrein” en dit vanaf 1891.

Ook in het Expeditiekorps dat in Mexico verblijft van 1864 tot 1867 (1600 man sterk, bestaande uit een bataljon Grenadiers, een bataljon Voltigeurs en een muziekkorps) opereren Voltigeurs en Grenadiers zij aan zij.

Garnizoensleven

In de 19de eeuw worden regimenten regelmatig opgesplitst en in verschillende garnizoenen gelegerd. Dit ofwel als reactie op internationale spanningen, ofwel voor eventuele tussenkomst bij interne onlusten van sociale aard.

Rekening houdend met hun bijzondere wijze van inzet is deze opsplitsing en garnizoenswissel frequenter bij de Carabiniers dan bij de Grenadiers.

Qua comfort hebben de twee eenheden elkaar, in die periode, niets te benijden. Vermits tot in 1873 de kosten voor de inkwartiering van militairen volledig ten laste vallen van de lokale overheid, namelijk de gemeente, worden aan de eenheden vaak oude vervallen kloosters, of zelfs gevangenissen als verblijf toegewezen of moeten ze beroep doen op inkwartiering bij de burgers. Slechts nadat de Staat deze taak op zich neemt, worden er plannen voor de bouw van nieuwe kazernes uitgewerkt. Zodoende kunnen de Carabiniers, na een lang verblijf in het “Klein Kasteeltje”, in 1894 in de moderne Daillykazerne intrekken, terwijl de Grenadiers pas in 1901 hun definitieve stek krijgen in de nieuwbouw van de Prins Albertkazerne.

Decennia lang maken Carabiniers en Grenadiers dus samen deel uit van het garnizoen Brussel. Beide Regimenten onderhouden zeer goede relaties met de lokale overheid (Schaarbeek en Brussel). De Regimenten wedijveren er met elkaar niet alleen ter gelegenheid van wapenschouwingen en feestelijkheden, maar ook tijdens sport- en schootscompetities en bij de organisatie van liefdadigheidswerken. Beide kunnen zich daarenboven beroemen op een gereputeerde muziekkapel.

Er is niet alleen gezonde wedijver, maar ook nuttige samenwerking.

In 1885 dienen twee broers als kapitein, respectievelijk bij de Carabiniers en de Grenadiers. Samen schrijven zij een opleidingsboekje getiteld “L’instruction intuitive pour le soldat”.

Bij ontubbeling of reorganisatie van een regiment valt het wel eens voor dat de beschikbare ruimte in de kazerne te beperkt is om het hele regiment te huisvesten. Dan leven Carabiniers en Grenadiers in eenzelfde kwartier. Zo verblijft een afdeling van het 3de Jagers te Voet van 1905 tot 1912 bij de Grenadiers in de Prins Albertkazerne. Anderzijds verblijft het 4de Bataljon van het 1ste Regiment Grenadiers in 1937 tijdelijk bij de Carabiniers in de Prins Boudewijnkazerne.

Koninklijke prinsen

Beide Regimenten mogen terecht fier zijn op het voorrecht leden van de Koninklijke Familie in hun rangen geteld te hebben.

Bij het Regiment van Grenadiers worden volgende prinsen ingedeeld :

- van 1846 tot 1855 : Zijne Koninklijke Hoogheid de Hertog van Brabant (de latere Koning Leopold II), in 1846 is de prins 9 jaar oud;
- van 1886 tot 1888 : Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Boudewijn;
- van 1892 tot 1904: Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Albert (de latere Koning Albert I);
- van 1923 tot 1933 : Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Leopold (de latere Koning Leopold III).

Van zijn kant heeft het Regiment Carabiniers uitstekende herinneringen aan de indeling bij het Regiment van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Boudewijn, als luitenant, kapitein en kapitein-commandant, van 1888 tot 1891.

Besluit

De geschiedenis van de Regimenten Carabiniers en Grenadiers vertoont, in de periode 1830-1914, wel degelijk reeds bepaalde raakpunten en parallelle ontwikkelingen.

Tijdens de vier jaar durende “Grote Oorlog” (1914 tot 1918) zal echter duidelijk worden hoe nauw de onderlinge contacten en samenwerking wel worden.

DE PERIODE 1914-1918: “de Grote Oorlog”

De vuurdoop

Bij het uitbreken van de oorlog, op 4 augustus 1914, zijn de ontubbelde Regimenten Carabiniers en Grenadiers ingedeeld in drie verschillende brigades van de 6de Legerdivisie, die de reserve van het Veldleger uitmaakt.

In het kader van de eerste uitval uit de vesting Antwerpen ondergaan zij samen de vuurdoop bij Elewijt, Schiplaken en Hofstade (24 tot 26 augustus 1914). Tijdens deze gevechten vloeien ondereenheden door elkaar, zodat een hergeleding zich opdringt en een deel van de Carabiniers en de Grenadiers in dezelfde gevechtsgroepen ingedeeld worden. Zeer moedig, maar niet opgewassen tegen een beter uitgeruste en getrainde tegenstrever, lijden de Regimenten er zeer zware verliezen.

Tijdens de derde uitval uit de vesting Antwerpen (26 tot 29 september 1914) komt het 1ste Bataljon van het 1Gr met een sectie mitrailleurs, bij Londerzeel, tijdelijk onder het bevel van het 1C. De opnieuw opgelopen zeer zware verliezen nopen het commando tot de ontbinding van het 3de Regiment Carabiniers (3C) en het 4de Regiment Carabiniers (4C).

Vermelden wij nog dat een groep van 500 oorlogsvrijwilligers, gerekruteerd in de Prins Albertkazerne te Brussel en uitgerust met de tenue van de Grenadiers, op 18 september 1914 ingedeeld wordt bij het 2de Regiment Vestingcarabiniers in Antwerpen en later, eind december, bij het 2de Regiment Carabiniers (2C). Onder hen oorlogsvrijwilliger Marcel Van Horen (1895 tot 1992) die in 1916 tot onderluitenant benoemd wordt en die op 26 mei 1940, als reserveofficier, het 3de Bataljon van het 1Gr leidt in de tegenaanval bij Maldegem.

De Slag aan de IJzer : Stuivekenskerke-Tervate

Tijdens de Slag aan de IJzer worden Carabiniers en Grenadiers (1C, 2C en het 2de Bataljon van het 1Gr) samen ingezet om de Duitsers terug te dringen uit een beperkt bruggenhoofd in de bocht van Tervate. Ondanks hun heldhaftig optreden van 22 tot 24 oktober en omwille van de al te zware verliezen kan de operatie niet met volledig succes afgerond worden. Maar dankzij het intentioneel onder water zetten van de IJzervlakte zal Ramskapelle uiteindelijk heroverd worden, wat meteen het einde van de slag aan de IJzer en de overgang naar een stellingenoorlog betekent.

De stellingenoorlog

Ongeveer drie jaar lang zullen Carabiniers en Grenadiers, meestal met rudimentaire uitrusting en bewapening en in een onaangepaste kledij, moeten vechten niet alleen tegen een veel sterkere vijand, maar tegelijkertijd ook tegen de barre weersomstandigheden, de wateroverlast, de vaak mank lopende bevoorrading en de regelmatige, zware artillerie- en mortierbeschietingen die telkens weer herstelling of heraanleg van loopgrachten, gevechtsstellingen en veldversterkingen vergen.

Hun opdrachten situeren zich achtereenvolgens in de sector:

- Diksmuide (oktober 1914 tot maart 1915);
- Steenstrate (maart 1915 tot juli 1915), waar ze op 22 april de eerste gasaanval te verduren krijgen;
- Diksmuide (tweede beurt, augustus tot december 1915);
- Nieuwkapelle (januari tot december 1916);
- Steenstrate (tweede beurt, februari tot april 1917);
- Nieuwkapelle (tweede beurt, mei tot december 1917);
- Nieuwpoort (april tot mei 1918);
- Brielen (juni tot augustus 1918).

Vermeldenswaard is dat in 1916 beslist wordt, naar het voorbeeld van de geallieerden, de infanterie-eenheden van het veldleger te standaardiseren: qua opleiding en uitrusting bestaat er voortaan geen onderscheid meer tussen Jagers, Carabiniers, Grenadiers en Linierregimenten.

Tijdens de zeer lange en uitputtende stellingenoorlog lossen Carabiniers en Grenadiers elkaar tientallen keren af op de eerste frontlijn of in de reserve- en rustzones. Dit gebeurt ofwel op regiments- ofwel op bataljonsniveau. Elke aflossing op de frontlijn gaat uiteraard gepaard met nauwe, onderlinge contacten teneinde de overdracht van verantwoordelijkheid over de sector zo goed mogelijk te verzekeren.

In de brigade- en divisiedagorders uit die periode worden Carabiniers en Grenadiers, samen met hun artillerie- en geniesteuneenheden, vaak uitvoerig geloofd en geprezen voor hun voorbeeldige moed en houding in uiteenlopende gevechtssomstandigheden.

Vermelden wij nog dat, ingevolge de opgelopen verliezen of naar aanleiding van een bevordering, sommige hoofdofficieren van regiment veranderen. Dit is, ondermeer, het geval voor :

- majoor Biebuyck van de Grenadiers die in oktober 1914, als kolonel, het bevel voert over het 2C tijdens de tegenaanval bij Tervate;
- kolonel stafadjunct Lotz, die na zijn bevelvoering over het 2Gr, commandant wordt van het 1C in november 1914;
- majoor De Kempeneer die als luitenant-kolonel van het 2de Bataljon van het 1Gr op 26 december 1917 naar het 3C overgaat.

Het eindoffensief

Reeds in de nazomer van 1917, in het kader van een agressieve verdediging, voeren Carabiniers en Grenadiers meestal met succes gewaagde raids uit op vooruitgeschoven posten van de vijand. Het is de voorbode van het grote geallieerde eindoffensief van september 1918.

In nauwe samenwerking met het 1Gr en het 2de Regiment Grenadiers (2Gr) vecht het 4C dagenlang voor de herovering van Passendale, Rumbekke en Roeselare.

Bij de wapenstilstand op 11 november 1918 zijn Carabiniers en Grenadiers ingezet, deels op de frontlijn, deels in reserve op de Schelde en de Leie in de streek van Nazareth.

De triomfantelijke intocht in Brussel en de terugkeer in hun kazerne gebeurt voor de Carabiniers op 21 november en daags nadien voor de Grenadiers. Bij hun blijde intocht in Brussel op 22 november wordt de Koninklijke Familie geëscorteerd door de Carabiniers.

Besluit

Tijdens “de Grote Oorlog” voeren Carabiniers en Grenadiers, vaak zij aan zij, zeer verschillende en zeer moeilijke opdrachten succesvol uit. Zij leren er elkaar beter kennen en waarderen.

Plaatsnamen als Schiplaken, Tildonk, Stuivekenskerke, Tervate, Diksmuide, Steenstrate, Nieuwkapelle, Nieuwpoort, Passendale, Rumbekke en Roeselare herinneren ons aan hun gezamenlijk hardnekkig verzet, hun bewonderenswaardige bezieling, hun dramatische ervaringen, hun soms ook tijdelijke ontredding en aan hun pijnlijke, zeer zware verliezen.

Bronvermelding

Om dit eerste gedeelte tot en met “de Grote Oorlog” te schrijven werden volgende bronnen geconsulteerd :

Kroniek van de Belgische Regimenten Karabiniers 1830-1992

Deel 1. Drukkerij van de Krijgsmacht Evere 1998

Deel 2. Drukkerij van de Krijgsmacht Evere 2003

Geschiedenis van de Belgische Regimenten Grenadiers. Eerste deel 1837-1914

Door kolonel stafbrevethouder buiten dienst Alex Massart

Drukkerij van de Krijgsmacht, Evere

1914-1918 Historique des Régiments de Grenadiers

Par le colonel breveté d'état-major Eugène Etienne et le lieutenant-colonel breveté d'état-major Charles De Grox

Editeur Goemaere, Bruxelles, 1927

De Belgische Grenadiers. 150 jaar geschiedenis (1837-1987)

Printed by Snoeck-Ducaju & Zoon D/1988/935/2

DE PERIODE POST 1919

Bij het einde van de Eerste Wereldoorlog loopt het eindoffensief ingezet in het najaar 1918 uit tot de streek van Tienen. Op 22 november doen Koning Albert en Koningin Elisabeth hun triomfantelijke intrede in Brussel aan het hoofd van de zegevierende troepen met onder andere de Carabiniers. In afwachting dat zij hun kwartier op het Daillyplein kunnen betrekken slaan de Carabiniers hun kantonnement op in Kraainem.

Om de Duitsers na de wapenstilstand van 11 november toe te laten het Belgisch grondgebied op ordentelijke en “eervolle” wijze te ontruimen - Duitsland beschouwde zich inderdaad niet als “overwonnen” - zal de geallieerde opmars tot de grens en de bevrijding van het grondgebied verder verlopen volgens overeengekomen transversalen. Aansluitend aan deze terugtocht volgt vanaf 1919 de geallieerde bezetting van de linker Rijnsoever met bruggenhoofden in Oberkassel, Mönchengladbach, Reydt, Viersen, Stolberg, Eschweiler, Neuss, Duisburg en Düsseldorf. De Belgische eenheden (met onder meer de Carabiniers en de Grenadiers) nemen volgens beurtrol deel aan deze bezetting. Vanaf 8 maart 1921 volgt de bezetting van het Ruhrgebied door Fransen en Belgen. Reden hiervoor is het afdwingen van de herstelbetalingen die Duitsland opgelegd kreeg door het Vredesverdrag van Versailles. Na tal van betwistingen (vooral van Duitse zijde) begint de echte invasie op 1 januari 1925. De bezetting is eerder van korte duur want in juli en augustus volgt de terugtrekking van de bezetters in het kader van het Pact van Locarno waarin Duitsland garanties belooft inzake zijn Westgrens. Dit sluit verdere aanwezigheid van Belgische troepen op Duits grondgebied uit. De bezetting van de Rijnsoever en vooral van het Ruhrgebied zal in de dertiger jaren dankbaar aangegrepen worden door Adolf Hitler om het gedane onrecht aan Duitsland aan te klagen en vergelding te eisen. De prille aanzet naar een nieuwe wereldoorlog.

Het moedig, bijwijlen zelfs heldhaftig optreden van de verschillende Carabinierseenheden wordt onderstreept door de talrijke citaties die aan het regimentsvaandel, dat in 1872 door de Koning aan het Regiment werd overhandigd, werden toegekend in de naoorlogse periode: IJzer, Westrozebeke, Rumbeke, Veldtocht 14-18. In een tweede stadium zullen daar nog aan toegevoegd worden: Tervaete (1930), Antwerpen (1930), Slag van België (1955). Namen die herinneren aan plichtbewust optreden maar ook aan de 2976 gesneuvelde Carabiniers uit deze onzalige periode.

Eén van de hoogtepunten uit deze periode is voor het Regiment Carabiniers het honderdjarig bestaan in 1930. Bij die gelegenheid verleent Zijne Majesteit Koning Albert I bij Koninklijk Besluit (KB) van 21 juli het Regiment de toelating om voortaan de benaming van Regiment Carabiniers Prins Boudewijn aan te nemen. Tezelfdertijd worden de citaties Antwerpen en Tervaete aan het vaandel toegevoegd. Dit werd met grote luister gevierd in het Regiment. Bij KB van 18 februari 1939 worden de tradities van het Belgisch Expeditiekorps in de campagne in Rusland uit 1916-1917 toegekend aan het 4de Bataljon van het Regiment : Vorobiefska, Zborof, Koniouky; namen die herinneren aan het verdienstelijk maar minder bekend optreden van dit expeditiekorps. Tradities die later overgedragen worden aan de Steuncompagnie. Bij KB van 11 september 1955 wordt de citatie Slag van België 1940 toegevoegd aan het vaandel. In 1955, bij gelegenheid van de viering van het 125-jarig jubileum van het Regiment,

aanvaardt de gemeente Schaarbeek het officieel peterschap over het Regiment dat sinds 1894 op zijn grondgebied verbleef.

Ook de Grenadiers beleven in deze interbellumperiode enkele merkwaardige historische feiten en feestdagen. Nadat hij in 1915 onder de hoede van zijn vader Koning Albert I op zéér jeugdige leeftijd reeds kennis had gemaakt met de realiteit van een oorlog in de schoot van het 12de Linierregiment (12Li), was Kroonprins Leopold in 1920 opgenomen in de 66ste Promotie Infanterie-Cavalerie van de Koninklijke Militaire School (KMS). De pas gepromoveerde kroonprins wordt twee jaar later aangeduid voor het 1Gr en zal als onderluitenant op 9 januari 1923 de eed afleggen op het vaandel van het Regiment in aanwezigheid van zijn familie. Hij begint als commandant van het 1ste peloton van de 1ste Compagnie en zal tot 21 juli 1933 dienst doen in het Regiment. In 1937 vieren de Grenadiers hun 100-jarig bestaan wat aanleiding geeft tot een overvolle agenda met wapenschouwingen, parades en ceremoniën allerhande die beginnen in Steenstrate en praktisch de ganse maand mei in beslag nemen.

In februari 1934, bij de begrafenis van Zijne Majesteit Koning Albert I, vormen 8 onderofficieren Grenadiers de ere-escorte rond de doodskist van de verongelukte vorst. Amper één jaar later, in september 1935, wordt het scenario herhaald en vormen een 10-tal Grenadiers opnieuw het eredetachment rond de lijkstaf bij de begrafenis van Hare Majesteit Koningin Astrid en haar laatste tocht naar Laken.

Vertrokken met een “maagdelijk” vaandel in 1914 krijgen de Grenadiers na 1919 achtereenvolgens de vermeldingen IJzer, Steenstraete, Passchendaele, Veldtocht 14-18, Tervaete (1930), Antwerpen (1930) en Slag van België (1955) toegekend. In oktober 1926 wordt het bekende grenadiersmonument in Tervate opgericht en ingehuldigd.

Tot 1928 bestond het Belgisch leger uit taal-gemengde eenheden waar de basisopleiding in principe in de eigen taal werd gegeven (correcter is: “diende” gegeven). De nieuwe taalwet van 7 oktober 1928 stelde dat de volledige opleiding voortaan in de taal van de soldaat moest gebeuren; de eenheden bleven gemengd maar het niveau compagnie diende volledig eentalig te zijn. De toepassing van deze wet zal nog aanslepen tot 1930. Volledige eentaligheid van de eenheden zal er pas komen met de wet van 30 juli 1938 maar ook dan zal de praktijk niet altijd overeenstemmen met de wettelijke voorschriften ter zake.

Pittig detail want “raakpunt”... Op 26 juni 1933 wordt luitenant-kolonel stafbrevethouder Oor aangewezen als hoofdofficier-adjunct voor de staf 1Gr. In april 1934 vertrekt hij alweer naar de Generale Staf. Niks bijzonders ? Toch wel : kolonel Oor zal de Regimentscommandant 1C zijn tijdens de meidagen 1940 en zal in deze functie geschiedenis schrijven.

Mei 1940: opnieuw oorlog en opnieuw zij aan zij aan het Albertkanaal

Bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog beleven we een gelijkaardige situatie als in de Eerste Wereldoorlog. Carabiniers en Grenadiers verdedigen zij aan zij stellingen op het Albertkanaal (1C en 1Gr voor Tessenderlo, 2C voor Veldwezelt en 2Gr voor Kanne) en op het Kempisch Kanaal (3C rond Arendonk en 3Gr rond Turnhout). Deze keer gebeurt dit echter in de schoot van verschillende divisies. Ook bij de gevechten rond Adegem achter het Afleidingskanaal van de Leie zullen 1C en 3Gr nog in nauw contact optreden. Ook dit keer bijten ze stevig van zich af maar zullen ondanks hun heftige weerstand de wet van de sterkste moeten ondergaan.

Post 1945: de Belgische Krijgsmacht als een feniks

Bij het einde van de Tweede Wereldoorlog wordt de Belgische Krijgsmacht vanaf maart 1945 heropgericht op basis van enerzijds een aantal wachtbataljons infanterie (aanvankelijk zes en later twaalf), en anderzijds de zogeheten Ierland-brigades. De wachtbataljons, bekend onder de naam Liberated Manpower Units, staan onder Brits commando; zij hebben een statuut “oorlogsvrijwilliger” en worden beschouwd en ook betaald als “oversea forces”. De “Irish brigades” bestaan uit de eerste dienstplichtigen van na de wereldoorlog; zij staan onder Belgisch commando en worden beschouwd en dus ook betaald als “at home forces”. Verloning die uiteraard minder gunstig is dan die van de wachtbataljons.

Deze naoorlogse nieuwelingen moeten op basis van “anciënniteit” evenwel een pas opzij zetten voor de Brigade Piron, genoemd naar haar oprichter en eerste commandant majoor stafbrevethouder, later luitenant-kolonel, Jean-Baptiste Piron, een gewezen Grenadier uit de tweede helft van de dertiger jaren. Het is een Belgische gevechtseenheid, geschoeid op Britse leest, die vanaf 1942 met de goedkeuring van de Belgische regering in ballingschap opgericht en samengesteld wordt door naar Engeland uitgeweken Belgen van de meest diverse afkomst en allooi. Zij zal onder Brits commando deelnemen aan de landing in Normandië en aan de opmars van het 2de Britse Leger in de 21ste Legergroep Montgomery en de bevrijding van Noord-Frankrijk, België en meer bepaald Brussel op 2 en 3 september 1944. In januari 1945 zal zij na een rustperiode een heropleiding krijgen en omgedoopt worden als Brigade Bevrijding om nog steeds onder Brits commando deel te nemen aan de bezetting van Duitsland in de omgeving van Münster.

De eerste naoorlogse “miliciens”....

Na hun oproeping en samenstelling worden de Ierse brigades vanuit Ronse en Oudenaarde overgebracht naar Noord-Ierland voor een opleiding van zes maand in afwachting van hun inzet in de verovering van Duitsland. Deze vijf brigades dragen markante plaatsnamen die herinneren aan de beide wereldoorlogen: IJzer (kern 1ste Linieregiment), Rumbeke (kern 1C), Steenstraete (kern 1Gr), Merckem (kern 1 Jagers te Voet), Deinze (kern 1ste Regiment Ardense Jagers - 1ChA). Alle brigades zijn opgeleid en terug in Knokke op 6 oktober 1945. In het kader van de “bezetting” van Duitsland door de geallieerden worden de brigades onder

Brits commando verdeeld over de Britse bezettingszone. Maar deze situatie gaat in de volgende maanden geografisch en organisatorisch zeer snel evolueren door ontbindingen en herschikking van de inplantingen van de eenheden en de oprichting van het 1 Belgisch Corps (1(BE)Corps) dat een deel van de Britse bezettingszone erft en een eigen hoofdkwartier krijgt toegewezen aanvankelijk in Lüdenscheid, nadien in Bonn en uiteindelijk in Weiden nabij Keulen; het begin van de latere Belgische Strijdkrachten in Duitsland (BSD).

De Brigade Bevrijding wordt eind januari gestationeerd in de omgeving van Steinfurt-Münster en blijft tot haar herstructurering voorlopig onder Canadees commando voor verdere operaties en bezetting in Duitsland.

Na de ontbinding van de Brigade Rumbek op 7 maart 1946 worden het vaandel en de tradities van het 1C bij besluit van de Prins Regent van 11 april toegekend aan het 1ste Bataljon van deze brigade dat onder bevel staat van majoor Leestmans. Op 4 mei 1946 ontvangt de dienstdoende korpscommandant majoor Waelravens het vaandel van de Carabiniers bij het monument van de Infanterie op het Poelaertplein in Brussel. En dan begint een malle molen van opeenvolgende inplantingen en standplaatsen: Werdohl, Aken, Maaseik (mei 1946), Soest-Erwitte, Ossendorf (eind 1948). Gebrek aan bruikbare en passende infrastructuur meer dan operationele noodzaak ligt onder meer aan de basis van deze malle molen. Vanaf juli 1951 verhuizen de Carabiniers uiteindelijk naar Siegen in Sauerland waar zij hun intrek nemen in het Kwartier kolonel stafadjunct Bremer. Hier zullen zij blijven tot in juni 1974 wanneer zij terugkeren naar België om hun intrek te nemen in de sectie F van het Infanteriekamp in Leopoldsburg en er het Kwartier Prins Boudewijn (vanaf 11 oktober 1975) uit te bouwen. Opmerkelijk detail : na ruim 140 jaar zijn de Carabiniers terug waar het allemaal begon onder de “vader” van de Carabiniers, kolonel Capiaumont, korpscommandant van 1836 tot 1845.

De 4de Brigade Steenstraete, die in tegenstelling tot wat haar naam zou doen vermoeden, volledig Franstalig is, kent een analoge evolutie. Bij haar terugkeer uit Ierland in 1945 wordt zij aanvankelijk ondergebracht in de oude Kartuizerskazerne in Brugge. Zij verhuist vervolgens naar bezet Duitsland, naar Westfalen Münsterland, noord van de rivier Lippe waar zij de Brigade Bevrijding gaat vervangen. Bij een zoveelste reorganisatie vestigen de Grenadiers zich in garnizoenen langs de linker Rijnsoever: Duisdorf-Bonn, Bad Godesberg. Bij de ontbinding van de Brigade in 1946 zal het 2de Bataljon het vaandel en de tradities van het 1Gr erven. De overdracht van deze tradities gebeurt zoals voor de Carabiniers op het Poelaertplein te Brussel waar de korpscommandant majoor Thomas het vaandel ontvangt uit de handen van de minister van Landsverdediging, luitenant-kolonel stafbrevethouder de Fraitteur. In afwachting van een volgende inplanting in bezet Duitsland keert het Bataljon Grenadiers in de schoot van de 4de Infanteriebrigade terug naar Brugge. Hier zullen de eerste stappen gezet worden om de eenheden te “vernederlandsen” door vervanging van het Franstalig kader en het inlijven van Nederlandstalige miliciens. In maart 1947 keert het Bataljon terug naar Duitsland om in garnizoen te gaan in Aken in de Körnerkazerne - die dateert uit 1937 - in de landelijke en rustige omgeving van de deelgemeente Brand. Na in twee jaar tijd acht verschillende garnizoenen, inclusief verhuizen, gekend te hebben gaan de Grenadiers nu vier jaar de tijd krijgen om zich in te leven, zich te organiseren en te wennen

aan het leven in een aanvankelijk nog bezet Duitsland dat zich politiek en economisch inspant om zich zo goed mogelijk te integreren in het naoorlogse democratisch Europa. In 1951 verhuizen de Grenadiers, ditmaal voor een laatste en definitieve keer, naar Soest in Westfalen om hun intrek te nemen in de Metzkerkazerne, de oudste van de nog in gebruik zijnde kazernes van de stad waarvan de bouw begon in 1914 (!) en die in de loop der jaren naast Duitse infanterie-eenheden ook heel wat andere bewoners had gekend. Het wordt dus opnieuw aanpassen en verbeteren om de belabberde situatie recht te trekken. Het nieuwe kwartier krijgt ook een nieuwe, voor de Grenadiers traditiegebonden naam: Steenstraete. Het Regiment gaat hier verblijven tot op de dag van de fusie met de Carabiniers in 1992.

Ondertussen zijn er zowel op internationaal als op nationaal niveau tal van wijzigingen en aanpassingen gebeurd. Om te beginnen is er de oprichting van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO) in 1949. Op 23 mei 1949 wordt de Duitse Bondsrepubliek officieel erkend door de andere Westerse mogendheden en is de bezetting van Duitsland definitief voorbij. In maart 1951 wordt de “staat van oorlog” afgesloten en eindigt het bezettingsstatuut van de Belgische troepen in Duitsland. In 1954 wordt onder impuls van Groot-Brittannië en de Benelux-landen de West-Europese Unie opgericht als Europese defensiepijler, Frankrijk is niet pro en ligt aldus aan de basis van de feitelijke mislukking van het project. Wanneer de Duitse Bondsrepubliek op 23 oktober 1954 ook toegelaten wordt tot de NAVO blijven de geallieerde troepen in dit nieuwe defensieconcept gestationeerd in West-Duitsland en Berlijn. Na de oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal in 1952 onder impuls van Frankrijk, volgt in 1955 de aanzet voor de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie die vanaf 1 januari 1958 effectief in werking treden. Al deze beslissingen en maatregelen veroorzaken een analoge reactie vanwege de Sovjetunie en de door haar gecontroleerde landen van het Oostblok: de oprichting van het Warschaupakt, de oprichting en erkenning van de Duitse Democratische Republiek, de oprichting van de Nationale Volksarmee, de oprichting van de Council for Mutual Economical Assistance (Comecon). Dit is het begin van de zogeheten Koude Oorlog die tot de val van de Muur in Berlijn in 1989 de betrekkingen tussen Oost en West, de geallieerden uit de pas beëindigde Tweede Wereldoorlog, gaat vergiftigen. Een oorlog die gelukkig beperkt blijft tot het diplomatiek vlak en nooit echt “warm” werd.

Op nationaal niveau trachten de opeenvolgende regeringen op militair vlak te voldoen aan de voorwaarden verbonden aan het lidmaatschap van NAVO en West-Europese Unie en aan de beloftes gedaan door de naar Londen uitgeweken regering Pierlot in 1944 om meer Belgische strijdkrachten te leveren, met name het oprichten van drie divisies à twee brigades en de nodige steuntroepen artillerie en genie onder commando van een eigen legerkorps. Gekoppeld aan de vraag aan het Britse War Office en het akkoord Eden-Spaak van 4 juni 1942 inzake versnelde opleiding van Belgische eenheden met het oog op hun inzet in een offensief in het Westen en de bevrijding van het nationaal grondgebied, werd alras duidelijk dat dit onmogelijk te verwezenlijken was. De regering moest dus met kleine pasjes afbouwen. Dit gebeurde vanaf 1947 wanneer om budgettaire redenen een derde van de strijdkrachten verdwijnen. In 1948 bestond het Belgische legerkorps dus uit twee divisies à twee brigades elk, twee regimenten veldartillerie, een regiment antitankartillerie, een regiment luchtdoelartillerie, een verkenningsregiment, een transmissiebataljon, een genie- en een

dienstenbataljon. Deze inspanning bleek nog te groot en zal in de volgende jaren verder afgebouwd worden door ontbinding van eenheden van het niveau bataljon en vermindering van getalsterktes. Maar dan komt de Koreaanse oorlog roet in het eten gooien. Het gevolg is een reeks organisaties en reorganisaties door de opeenvolgende ministers van Landsverdediging tot in 1960, onder invloed van de NAVO, gekozen wordt voor de zogeheten divisieorganisatie “Landcent”. Deze voorziet in gemechaniseerde en standaard georganiseerde eenheden van het niveau brigade naar rato van twee infanteriebrigades en een pantserbrigade. Voor het 1(BE)Corps stemt dat overeen met de 1ste Divisie met hoofdkwartier in Neheim en de 16de Divisie in Bensberg; de standplaats van de beide hoofdkwartieren wordt in april 1960 omgewisseld. Het 1Gr blijft in de schoot van de 4de Pantserinfanteriebrigade (4PsInfBde) gestationeerd in Soest en behoort tot de 16de Divisie, het 1C blijft in Siegen onder het commando van de 1ste Pantserinfanteriebrigade (1PsInfBde) maar behoort tot de 1ste Divisie. De geografische verwijdering die is ingetreden wanneer de Carabiniers hun definitieve stek hebben gevonden in het heuvelachtige Sauerland in Siegen en de Grenadiers uitkijken op de Soester Börde en het vlakke Münsterland van Westfalen enerzijds, de hiërarchische indeling bij twee erg verschillende grote eenheden anderzijds, maken dat contacten tijdens het leven in garnizoen of gezamenlijke activiteiten in het terrein meer uitzondering dan regel zijn geworden. Afgezien van hun gemeenschappelijke afstamming van de Irish brigades worden echte raakpunten dan ook schaarser maar ... de “concurrentie “ en de betrachting de “beste” te zijn blijven stimuleren.

1960: Totaal nieuwe opdrachten in een totaal nieuwe omgeving: ordehandhaving en bescherming in Afrika

De jaren 1960 en 1961 staan voor Carabiniers en Grenadiers in het teken van de ordehandhaving en de humanitaire interventies in Afrika in de voormalige kolonie Congo en het mandaatgebied Ruanda-Urundi. De dramatische gebeurtenissen die volgen op de onafhankelijkheidsverklaring van 30 juni 1960 zijn aanleiding tot het zenden van een aantal zogeheten “marscompagnies” om zowel de publieke en maatschappelijke orde te herstellen in afwachting dat de nieuwe Congolese autoriteiten hiertoe zelf in staat zijn, als om de Belgische koloniale en andere blanke ex-pats te beschermen en te onttrekken aan de willekeur, bedreiging, mishandeling en terreur van de muitende militairen van de Congolese Weermacht.

De marscompagnie Grenadiers, die na de onderbreking van de kamperperiode Sennelager klaar staat in garnizoen sinds 17 mei, vertrekt op 23 mei 1960 onder het commando van kapitein Van Lindt, een geboren “fighter” die zich maar gelukkig kan voelen buiten de beperkingen van de kazernemuren, naar Kamina dat als uitvalsbasis zal dienen voor de inzet in de provincie Katanga (thans Shaba). Deze inzet begint effectief op 10 juli in Luluaburg (thans Kananga) na de onlusten, muiterijen en gijzelingen in Kongolo, Elisabethstad (thans Lubumbashi), Jadotstad (thans Likasi) en Kolwezi. De inzet in Luluaburg dient op het laatste ogenblik afgeblazen omdat de bezetting van het lokale vliegveld door opstandige muiters een normale landing uitsluit. De marscompagnie keert noodgedwongen terug naar Elisabethville

waar zij, opgesplitst in verschillende detachementen, ingezet wordt in diverse beschermingsopdrachten, herstel en handhaving van de openbare orde in de schoot van de Groepering Katanga waartoe ook de marscompagnies van het 1ste Regiment Cyclisten (1Cy) en het 5de Linierregiment (5Li) behoren. De onafhankelijkheidsverklaring van Katanga door Moise Tsjombé is natuurlijk niet van aard om de toestand te vereenvoudigen. Op 29 augustus keert de compagnie, na aflossing door een Ethiopische eenheid, terug naar Kamina en wordt de terugkeer naar België voorbereid die volledig voltooid zal zijn op 3 september 1960. Twee spannende en actieve maanden in het Westen (Carabiniers) en het Oosten (Grenadiers) van de gewezen kolonie die op zoek is naar politieke stabiliteit tussen chaos, onrust, moord en geweldpleging.

De marscompagnie Carabiniers vertrekt op 10 juli 1960 onder het commando van luitenant Aimé Decamps, een ancien van de Congolese Weermacht en dus enigszins vertrouwd met de “omgeving”, naar de basis Kitona en de omgeving van Leopoldstad (thans Kinshasa), waar zij tot 13 augustus zal deelnemen aan beschermings- en reddingsoperaties. Zij zal zich bijzonder onderscheiden in de omgeving van de luchthaven Ndjili, de bezetting/bescherming van het bedreigde benzinedepot Socopetrol waar 65 miljoen liter benzine ligt opgeslagen en de beveiliging van de militaire bases Kitona en Shinkakasa. Bij haar terugkeer wordt zij geschouwd door minister van Landsverdediging Gilson en ontvangt van deze gelukwensen voor een vlekkeloze uitvoering van de opdracht.

In 1961 doet de internationale gemeenschap opnieuw beroep op België om veiligheid en orde te verzekeren bij de op til zijnde onafhankelijkheid en de daarmee gepaard gaande verkiezingen in de Belgische mandaatgebieden Ruanda en Urundi op de grens met de pas onafhankelijke Congostaat. De ervaringen opgedaan met soortgelijke opdracht in 1960 bleken alvast nuttig om niet onvoorbereid aan deze taak te beginnen. Zo was het opstellen en bijhouden van de slagorde van een marscompagnie die, op basis van vrijwilligers ditmaal, 135 man mocht omvatten één van de maatregelen die in oktober 1960 bevolen werden door de Staf van de Landmacht. De komende opdracht zal dus hoofdzakelijk bestaan in het handhaven van de orde vóór, gedurende en na de verkiezingen voorzien in september 1961, het verzekeren van de bescherming van personen en goederen, de eerbiediging van de grenzen controleren onder het motto “show the flag” wat het optreden in pelotonsverband zal impliceren. Of die opdracht even eenvoudig wordt als haar formulering zal moeten blijken in een gebied dat reeds in november 1959 geteisterd was door ernstige onlusten en rellen gevoed door de seculaire tegenstellingen tussen Hutus (85% van de bevolking, arm, onderdrukt, hoofdzakelijk landbouwers) en de Tutsis (slechts 15% van de bevolking maar sociaal dominerend en gesteund door enkele duizenden huurlingen). Deze onlusten hadden zowat 100.000 Tutsis op de vlucht gejaagd naar de periferie: Oeganda, Tanganika en de Democratische Republiek Congo. Het Belgisch militair commando in Ruanda-Urundi was gevestigd in Usumbura-Urundi en beschikte ter plaatse over het 4de Bataljon Commando (4Cdo) en het 3de Bataljon Parachutisten (3Para). Beide bataljons zullen versterkt worden door één marscompagnie uit het moederland.

De Grenadiers, toevallig opnieuw op kamperperiode in Sennelager en opnieuw onder het commando van kapitein Van Lindt, vertrekken op 21 en 22 augustus langs de weg vanuit Soest naar het Kwartier Rolin in Brussel om de tropische uitrusting en voorziene basic load in

ontvangst te nemen. Vanaf 22 augustus worden zij in vier opeenvolgende liften per DC 6 overgevlogen naar Usumbura. Na aankomst wordt de compagnie per camion overgebracht naar haar basiskantonement Astrida op de grens tussen Ruanda en Urundi waar zij onder het bevel van het 4Cdo staat. Anders dan in Congo 1960 is er nu tijd om zich te organiseren, te oefenen en zich aan te passen aan de omgeving. De geplande verkiezingen verlopen op 18 september zonder noemenswaardige incidenten. Tot haar aflossing door het 12Li in januari 1962 en de hergroepering in Astrida houdt de compagnie zich vooral bezig met de bescherming van de grens met Congo, met gerichte controles op het verkeer om en rond Astrida en met handhaving van de orde. Een taak die in de bloedige escalatie van ordeverstoring, plunderingen, brandstichting en moorden als gevolg van de wederzijdse haatgevoelens tussen Hutus en Tutsis en de lakse, dubbelzinnige houding van de voorgedijoverheden dagelijkse kost wordt. Op 21, 22, 23 en 25 januari 1962 keren de Grenadiers na vijf maand in opeenvolgende detachementen vanuit Usumbura per DC 6 terug naar huis. Op 15 februari 1962 wordt de opdracht tijdens een wapenschouwing in het Kwartier Steenstraete afgesloten en ontvangt de compagnie de welverdiende felicitaties van de militaire overheden. Einde goed, alles goed kon men dus besluiten.

De 8 van Stanleystad

De Carabiniers die met een analoge opdracht worden belast, zullen minder gelukkige ervaringen kennen. De marscompagnie die sinds september 1960 klaar wordt gehouden en onder het commando staat van kapitein Waer, later als majoor tweede commandant van het 1Gr, vertrekt op 8 januari 1961 via Algiers en Kano naar Usumbura, om zich ter plaatse onder bevel van het Belgisch militair commando en van de para-commando's te stellen. Het vertrek wordt al verstoord door de heersende stakingen in België. De compagnie moet zich over de weg, van Usumbura naar Shangugu en Astrida begeven om zich bij het 4Cdo te voegen. De weg Usumbura-Bukavu, of het broussepad dat daar moet voor doorgaan, slingert door de vallei van de Ruzizi die het Kivu- en Tanganikameer verbindt en op bepaalde stukken over Congolees grondgebied loopt. Omwille van de heersende spanningen tussen het Armée Nationale Congolaise, UNO-Nigerianen en Engelse UNO-waarnemers is dit in feite “verboden want betwist terrein”. Aanduidingen die de weggebruikers kunnen helpen zijn er niet, men moet zich behelpen met schaarse kaarten, primitieve schetsen of gidsen om zich van Usumbura naar Ruanda te begeven. Op 13 januari 1961 is de onderofficier ravitaillering van de compagnie met zijn sectie aan boord van een camion van het 4Cdo op weg naar Astrida, zonder begeleider, zonder kaart en enkel in bezit van een ruwe schets van de te volgen weg. Wanneer deze onderofficier er zich van bewust is dat hij “waarschijnlijk” op een verkeerde weg zit en rechtsomkeer maakt om zich te heroriënteren, wordt hij bij een brug over de Ruzizi gestopt en gevangengenomen door Congolese militairen. Het begin van een saga politieke, militaire en diplomatieke touwtrekkerij waarvan de 8 gevangengenomen Carabiniers slachtoffer en onderwerp worden. Alle diplomatieke tussenkomsten worden afgewezen door het Congolees leger, het incident is ondertussen uitgegroeid tot een belangrijk item in de media (iets waarop de Congolezen gehoopt en gerekend hebben). Om hun vastberadenheid te

tonen worden de gevangenen onder het oog van camera's publiekelijk vernederd door de Congolese militairen en uiteindelijk afgevoerd naar Stanleystad. Zij zullen pas op 24 juni 1961 vrijgelaten worden en terug mogen keren naar België. De diplomatieke crisis die ondertussen is ontstaan na de moord op de Congolese premier Patrice Lumumba was natuurlijk niet van aard om de onderhandelingen te begunstigen. De marscompagnie zal zonder verdere incidenten haar taak vervullen en tussen 14 en 18 mei 1961 terugkeren naar Siegen. Een onderzoek door het Belgisch militair commando inzake de verantwoordelijkheden in dit incident geeft geen uitsluitsel en komt tot het besluit dat het hier om "een spijtige vergissing" ging. Vergissing door wie? In de overeenkomsten tussen het militair commando ter plaatse en de eenheden in steun was nochtans duidelijk gesteld dat alle "inplaatsstellingen" zouden gebeuren onder verantwoordelijkheid van de para-commando-eenheden ter plaatse. Een bijkomend onderzoek bevolen door generaal Steenberghe, toenmalig divisiecommandant, kon enkel vaststellen dat de verslagen opgesteld door het Belgisch militair commando "onvindbaar" waren. De compagniecommandant werd in een tuchtrechtelijk en juridisch onderzoek volledig vrijgepleit van elke verantwoordelijkheid in deze zaak. Incident gesloten maar toch met een bittere nasmaak.

Rustig garnizoensleven zonder uitschuiers

De inplanting van zowel Carabiniers als Grenadiers in garnizoenen die op zich reeds een geografische verwijdering inhoudt is in se al niet bevorderlijk voor regelmatige contacten tussen eenheden die bovendien voor hun opleiding, training en oefeningen aangewezen waren op een mini-oefenterrein, Trupbach in Siegen, Buëcke in Soest, met als gemeenschappelijke karakteristiek de zéér beperkte mogelijkheden voor vervoerde acties boven het niveau peloton, maximum compagnie, en voor schietoefeningen boven het niveau individu. Dit had tot gevolg dat de eenheden aangewezen waren op de - meestal semestriële - kampperiodes in brigadeverband in Vogelsang, Bergen-Hohne of schietperiodes in Sennelager (Grenadiers) of Leopoldsburg en dus a priori opgescheept zaten met een handicap inzake training voor wisselbekers en andere competities. Deelnemen en winnen was gewoonlijk een onbereikbaar objectief, meedoen met het opgelegde minimum en ook slagen was eerder de normale betrachting. Na hun terugkeer in België zullen de Carabiniers in Leopoldsburg kunnen genieten van meer trainingsfaciliteiten en zal de nadruk liggen op "maximale deelname en maximaal slagen", een strategie die echter "winnen" uitsluit.

Winnen in sportcompetities, meer bepaald in ploegsporten is zowel voor Grenadiers als Carabiniers bij afwezigheid van topsporters in de eigen rangen een utopie. Begaafde sportlui kregen in de regel geen aanduiding ten oosten van de Rijn. Interventies van "sportieve" militaire chefs en lokale politici zorgen ervoor dat bij de aanduidingen de plaats van inlijving - lees de eenheid en het garnizoen- voorrang krijgt op geschiktheid en professioneel profiel van de kandidaat-militair. Ook hier zullen de Carabiniers na hun terugkeer in 1974 de inherente, in dit geval gunstige gevolgen ondervinden. De provincie Limburg is met haar jonge bevolking een soort kweekschool voor talentvolle en succesrijke verenigingen in sportdisciplines als voetbal, basketbal, volleybal en handbal. In elke lichter nieuwkomers zitten enkele begaafde sporters, vaak met een functienummer "algemene dienst" die worden

ingelijfd of die in overtal worden toegekend aan de eenheid. Dit verklaart waarom de Carabiniers hier wel scoren in de competities en enkele titels landskampioen binnenhalen. Het dient gezegd dat de betrokkenen hun privilege begrijpen en meestal een onberispelijke dienststaat kunnen voorleggen. Voor wat hoort wat! De Grenadiers compenseren het nadeel verbonden aan hun stationering door zich meer toe te leggen op activiteiten en competities met militair karakter en die het moeten hebben van massadeelname: de cross Piron, de schaal Hauterat, het crosskampioenschap BSD. Ook hier valt naast voldoening ook eer en erkenning te vergaren.

Eredetachementen

Eer, erkenning en voldoening zullen beide eenheden ook vergaren wanneer zij voor het oog en de camera's van de hele wereld hun statuut van "elite-eenheid" mogen en kunnen bewijzen bij het escorteren van de overleden leden van de Koninklijke Familie op hun laatste tocht. In december 1965 zullen de Grenadiers onder massale belangstelling in de ijzige koude en sneeuw Hare Majesteit Koningin Elisabeth (overleden op 23 november) begeleiden op haar laatste tocht van het paleis in Brussel naar de Sint-Michiel en Sint-Goedelekathedraal en vervolgens naar de crypte in Laken. Het affuit waarop de kist rust wordt met koorden getrokken en geremd door twee indrukwekkende detachementen die onberispelijk werk leveren. De kist zelf wordt de trappen van de kathedraal opgedragen door een tiental onderofficieren. Ondanks de beperkte tijd werd de voorbereiding in detail ingeoeffend en uitgevoerd; het resultaat bereikte dan ook de perfectie.

Op 1 oktober 1983, bij de staatsbegrafenis van Zijne Majesteit Koning Leopold III, zijn het opnieuw de Grenadiers die de kist binnendragen in de kerk van Sint-Jacob op Koudenberg. De 1ste Compagnie van de Grenadiers en de 3de Compagnie van de Carabiniers nemen deel aan de erehaag ter hoogte van de kerk.

Later, in 1993, zullen de Carabiniers-Grenadiers opnieuw aan de beurt zijn bij het overlijden van Zijne Majesteit Koning Boudewijn op 31 juli van dat jaar. In perfecte synchronisatie draagt de escorte van 10 onderofficieren Carabiniers-Grenadiers de kist onder leiding van de korpsadjutant de trappen van de kathedraal op en brengt na afloop van de kerkelijke plechtigheid de lijkstaf met dezelfde precisie terug op het voertuig om de tocht naar Laken aan te vatten. Perfecte samenwerking en dito uitvoering. De faam van de voorgangers waardig.

De infanterie ruilt bottines voor rupsen

Met de introductie van de LANDCENT-organisatie in 1960 – een reorganisatie onder impuls van de NAVO die uniformiteit beoogt in de organisatie, de inzetbaarheid en in de uitwisseling van de grote eenheden – krijgt de infanterie van de Belgische Interventiemacht naast meer mobiliteit ook meer bescherming: zij wordt uitgerust met pantservoertuigen van het type M75 in een eerste fase (1960-1969), van het type AMX13 in een latere fase (1969-1985) en zij zal voortaan pantserinfanterie heten. Een kwalificatie die verwijst naar meer inzetbaarheid in moderne gevechtssituaties; het zal evenwel wachten blijven tot de aankomst van de voertuigen Armoured Infantry Fighting Vehicle (AIFV) en M113 vooraleer deze infanterie ook een reëel gevechtspotentieel op rupsen verwerft. Met de intrede van de pantservoertuigen komt aldus een einde aan de simplistische boutade dat het logistiek probleem van een infanteriecompagnie te herleiden was tot 149 geweren, 149 rugzakken, 149 paar bottines en één camion! Voortaan diende ook het onderhoud van 16 rupsvoertuigen verzekerd indien men niet zoals vroeger figuurlijk en letterlijk “te voet “ wilde staan.

De M 75-voertuigen deden hun reputatie van Amerikaanse eenvoud en robuustheid alle eer aan. Een mastodont van 19 ton staal op een betrouwbaar onderstel van trek- en baanwielen, een motorcompartiment dat in functie van de noodzaak gemakkelijk toegankelijk was, een motorblok die eenvoudig op rails uitschuifbaar en uitneembaar was, voldoende ruimte voor bemanning en uitrusting, een gevechtskoepel die een allround verdediging met zware mitrailleurse toeliet, deuren die een snelle evacuatie garandeerden... Nadeel was zeker het hoge en hoekige silhouet en... het ontbreken van een verwarmingstoestel, dat aanvankelijk origineel was maar bij aanschaf door het Belgisch leger om besparingsredenen (?) te duur bleek. Hoe dan ook: “maintenance te velde” was voor deze M75 geen illusoir want onmogelijk begrip. Dit lag wel enigszins anders bij de opvolger: de Franse AMX13. Met zijn 14 ton en zijn lager silhouet merkelijk lichter en minder opvallend, wendbaarder en meer geschikt voor beweging over de weg; de pantsering bood voldoende bescherming en schietgaten in de flank lieten een beperkte vuurreactie van de bemanning toe en - niet te verwaarlozen aspect inzake comfort - er was een verwarming aan boord die soelaas kon bieden bij slecht weer maar die ook gevaar voor intoxicatie door koolmonoxide inhield bij onvoldoende verluchting.

En toch bleek dit voertuig uiteindelijk een nachtmerrie voor diegenen die belast waren met besturing en onderhoud maar daar hadden wij bij aanschaf zelf voor gezorgd. Oorspronkelijk was de AMX uitgerust met een mechanische koppeling; tijdig en vlot schakelen behoorde tot de vaardigheden die van de chauffeur – voorzien beroepspersoneel maar in de praktijk en door tekorten vaak miliciens - vereist en verwacht werden. Om dit technische euvel op te vangen werden de Belgische AMX onder impuls van een hoofdzakelijk Franstalige lobby uitgerust met een elektronische koppeling vervaardigd door de ateliers ACEC uit Charleroi. In theorie was het probleem “besturing en aandrijving” in alle terrein - ook door minder gekwalificeerd en snel wisselende lichten chauffeurs - hiermee opgelost; de praktijk was een ander verhaal. Om de haverklap zorgden “verbrande” koppelingen voor pannes en immobilisatie en de herstelling bezorgde de betrokken mecaniciens tal van frustraties en grijze haren. Om het koppelingsmechanisme te bereiken diende de motor volledig

uitgebouwd; een klus die voor de M75 hooguit een paar uur in beslag nam maar die voor de AMX omwille van de ingewikkelde structuur van en de beperkte bewegingsruimte in het motorcompartiment niet alleen de aanwezigheid van een speciale takelkraan boven een vlakke ondergrond vereiste maar bovendien enorm veel tijd en geduld vroeg. In de regel had een ploeg mecaniciens acht uur nodig om een motor uit te bouwen en nog eens acht uur om alles weer netjes in te bouwen. Maintenance te velde of onder gevechtssomstandigheden waren dan ook begrippen die slechts een zuiver theoretische benadering toelieten.

De Grenadiers zullen door de wisselvalligheden en aanpassingen in planning en uitvoering kennis maken met de voor- en nadelen, het gemak en de ongemakken van de beide transportmiddelen. De Carabiniers zullen tot de aankomst van de nieuwe generatie AIFV en M113 uitgerust blijven en opereren met de M75. Een nadeel? Misschien ook niet want ook hier baart oefening kunst. Mecaniciens en gebruikers ontdekken in de loop van de tijd allerlei middeltjes om te verhelpen aan de kleine en grotere ongemakken van een materieel dat door de oorspronkelijke ontwerpers al lang naar de wapenmusea was verwezen en dat bij gelegenheden als een nationaal defilé of contacten bij intergeallieerde manoeuvres naast “verwondering” ook bewondering opwekte. Carabiniers en Grenadiers hebben in de overgangperiode naar “pantserinfanterie” dus bewezen plantrekkers te zijn die er het beste van weten te maken.

Raakpunten ? Ja, maar...

De raakpunten tussen Carabiniers en Grenadiers in de beschouwde periode bleven waarschijnlijk niet beperkt tot deze hiervoor beschreven. Maar het lijkt geen twijfel dat echte raakpunten meer uitzondering dan regel waren. Oorzaken hiervoor zijn, naast de geografische spreiding van de beide eenheden, het feit dat zij afhingen van een verschillend hiërarchisch echelon, het feit dat zij ook op operationeel vlak in een verschillende sector moesten optreden en dus ook oefenen. De tijd dat beiden in hetzelfde garnizoen leefden en optraden was definitief voorbij na het einde van de Tweede Wereldoorlog. Er zal dus een drastische ingreep in de structuur en de organisatie van de Krijgsmacht nodig zijn, die heel wat ongenoegen en vraagtekens oproept, maar die door een fusie een aanvaardbare oplossing voor het zo gekoesterde probleem van de “eigenheid” zal bieden.

In de naoorlogse periode gebeurt sporadisch een uitwisseling van kaderleden. Zo verlaat luitenant-kolonel De Pauw het 1Gr om het 1C over te nemen in 1967; verlaat majoor Waer de functie officier operaties (S3) bij de Carabiniers om tweede commandant te worden bij de Grenadiers; neemt luitenant-kolonel stafbrevethouder Jean Van de Craen, geboren Grenadier, als 65ste korpscommandant het bevel over de Carabiniers en bij het vertrek van het Regiment Carabiniers uit Siegen in 1974, zullen verscheidene onderofficieren, hoofdzakelijk om familiale redenen, overgaan naar het Regiment Grenadiers in Soest. Opmerkelijk detail: bewegingen in de andere richting zijn er nauwelijks. Opmerkelijk is dat sinds 1965 de luitenant-kolonels Lion en Vroome zich mogen installeren in het bureau van de korpscommandant 1Gr.

RAAKPUNTEN IN DE GESCHIEDENIS :

VON MAUNTZ EN OOGHE, EEN STRAF VERHAAL

Anciens zorgen voor emotioneel verrassende raakpunten op de weg naar een fusie tussen hun respectieve eenheid

Parvi sed magni!

In het kader van de klassieke 11 november-herdenking en bijhorende militaire parade in Tessenderlo, peterstad van het Regiment, doen enkele “gechevrongeerde” anciens in 1983 een verrassende en heuglijke ontdekking. Tijdens een losse babbel met een paar toeschouwers maken zij kennis met een wat oudere, gedistingeerde “meneer” die blijk geeft van meer dan een ruime belangstelling voor het gebeuren. Deze heer stelt zich voor als Ferdinand von Mauntz, oud-strijder en overlevende uit de Eerste Wereldoorlog en ... oud-Carabinier! De nieuwsgierigheid is gewekt en met toestemming van de korpscommandant worden in de volgende dagen nieuwe contacten gelegd om uit te zoeken hoe deze ontmoeting aanleiding zou kunnen geven tot meer.

Ferdinand von Mauntz werd geboren in Düsseldorf (Duitsland) op 14 april 1896 als zoon van Max von Mauntz, Ritmeester bij de Groene Huzaren in Jülich en als dusdanig behorend tot de lagere adel, en Nathalie De Roover, dochter van een Antwerpse notarisfamilie. Op driejarige leeftijd verloor kleine Ferdinand evenwel reeds zijn vader en keerde de moeder terug in de schoot van haar familie in Antwerpen. Financieel kende de familie geen problemen en Ferdinand krijgt een meer dan behoorlijke tweetalige opvoeding. In overeenstemming met de wetten van 6 augustus 1909 en 14 april 1914 wordt Ferdinand genaturaliseerd tot Belg.

Conform met deze nieuwe nationaliteit wordt von Mauntz op 21 september 1914 opgeroepen met de klas 1914 en ingelijfd in het depot van Hemiksem waar hij zijn eerste militaire uitrusting, in feite gerecupereerde kledij en uitrusting van gevallen soldaten, ontvangt.

Via een aantal tussenstations als De Panne, Duinkerken, Le Havre belandt hij uiteindelijk in een opleidingskamp in Fécamp (Frankrijk) om er een basisopleiding te krijgen. Op 25 april 1915 vertrekt hij naar het front en wordt in De Panne ingelijfd bij het Regiment Carabiniers, 1ste Bataljon, 4de Compagnie. Eind augustus wordt hij weggehaald uit de gevechtszone en overgeplaatst naar een hulpeenheid genie in het achtergebied en begint een aaneenschakeling van aanduidingen en tewerkstellingen in diverse hulpdiensten en medische diensten. Aanvragen om terug te mogen keren naar zijn basiseenheid aan het front worden steeds opnieuw afgewezen. Officieel om de veiligheid van zijn persoon te garanderen.

Eenzijds was er inderdaad de naam von Mauntz die in de gegeven omstandigheden beslist geen garantie inhield op enige empathie noch kameraadschap vanwege de frontsoldaten; anderzijds was er de richtlijn van het Duitse opperbevel om alle “vaandelvluchtigen, landverraders en afvalligen” bij gevangenneming ter plaatse en zonder vorm van proces, te executeren. De risico's werden te groot geacht om in te gaan op de verzoeken van de betrokkene. Door een gebrek aan effectieven en het vooruitzicht op het eindoffensief zal von Mauntz er op 16 mei 1918 toch in slagen zich opnieuw bij het Regiment Carabiniers te voegen en vanaf 7 september zijn plaats in te nemen in de loopgrachten om actief deel te nemen aan de Slag om Vlaanderen in de omgeving Rumbeke-Roeselare. Hij zal er onder andere getuige zijn van het sneuvelen van kolonel Bremer aan het hoofd van het Regiment.

Na de wapenstilstand van 11 november zal von Mauntz deelnemen aan de triomfantelijke intrede van Koning Albert en Koningin Elisabeth in Brussel. De opmars stopt in Tienen. Tot 17 juli 1919 neemt hij deel aan de bezetting van de Rijnsoever in Neuss om terug te keren naar het Kwartier Dailly in Brussel en hier met onbepaald verlof te vertrekken op 7 oktober 1919.

Na zijn huwelijk in 1925 met Helena Wuyts, een welstellende jeugdvriendin uit Antwerpen, komt het koppel, dat uiteindelijk kinderloos zal blijven, zich vestigen in Tessenderlo waar von Mauntz een functie als boekhouder opneemt bij Tessenderlo Chemie. Bij de ontploffing van 1942 wordt hun woning totaal vernield en in 1944 nemen Ferdinand en Helena hun intrek in de nieuwe wijk Steendriessen. In de vergetelheid van deze rustige Kempische omgeving genieten zij van hun bescheiden anonimiteit en kennen een onbezorgde ouderdom tot de “speurders” van de Carabiniers hen op het spoor komen. Op 14 april 1984 wordt von Mauntz aangesteld als ere-Carabinier. Vanaf dan zal hij als eregenodigde regelmatig deelnemen aan

14 april 1984, Ferdinand von Mauntz wordt ere-Carabinier

vaderlandslievende plechtigheden en herdenkingen. Zijn trouwe aanwezigheid wordt dan ook beloond met een aanstelling tot erekorporaal van het Regiment. Bij de viering van de 75ste

verjaardag van de Wapenstilstand in 1993 zal hij broederlijk verenigd met zijn strijdmakker-Grenadier plaats nemen op de koninklijke eretribune tegenover de Congresskolom om het troependefilé te schouwen..

Ferdinand von Mauntz overleed in Antwerpen op 8 mei 1995 op de gezegende leeftijd van 99 jaar. Een talrijke afvaardiging van het Regiment begeleidde hem naar zijn laatste rustplaats op de gemeentelijke begraafplaats van zijn favoriete woonplaats Tessenderlo. Bij gelegenheid van de lokale herdenkingsplechtigheid van 11 november wordt hij elk jaar bedacht met een bloemstukje door de Verbroedering Carabiniers.

Eens Grenadier, steeds Grenadier!

Op 29 mei 2007 wordt bij beslissing van de burgemeester en het schepencollege van de gemeente Anderlecht de Dreef-l'Allée Paul Ooghe plechtig ingehuldigd: een doodlopend straatje dat uitgaat op de Walcourtstraat en gelegen is op enkele meter van de Bergensesteenweg en de Veeweydekaai. De onthulling gebeurt in aanwezigheid van de toenmalige burgemeester Jacques Simonet, van ere-luitenant-kolonel Robert Calmeyn die de Koninklijke Vriendenkring Officieren Carabiniers-Grenadiers vertegenwoordigt en van mevrouw Aline Ooghe, dochter van de geëerde oorlogsvrijwilliger naar wie de straat voortaan zal genoemd worden. Maar wie was dan wel Paul Ooghe en waarom dit uitzonderlijk huldebetoon?

Paul Ooghe werd geboren te Laken op 17 mei 1899 als zevende kind in een kroostrijk gezin van acht. Waarschijnlijk een sociale situatie die in die tijd niet zo eenvoudig noch gemakkelijk was en die misschien bijgedragen heeft tot de beslissing die zijn leven gaat tekenen. In 1916 slaagt hij erin om, dankzij “een leugentje om bestwil” over zijn precieze leeftijd, aangeworven te worden als oorlogsvrijwilliger; aanvankelijk bij het 5de Regiment Lansiers, later en al heel snel bij het 1Gr. In die hoedanigheid komt de piepjonge Grenadier terecht in het geweld, de verschrikkingen, de koude en ontberingen van de loopgrachtenoorlog achter de IJzer.

Zijn jeugdige leeftijd belet hem niet zijn mannetje te staan waar het moet, maar de troetelnaam die hij van zijn oudere collega's krijgt toebedeeld en die hem tot het einde van zijn dagen zal opgekleefd blijven, vertelt alles over de morele en fysieke bescherming die hij van hen genoot in de modder en onder vijandelijk vuur. Paul Ooghe stond bekend als “le gamin” en zou dat ook blijven. Zijn hoofdopdracht bestond erin de werking van de telefoonlijnen tussen de verschillende commandoposten te verzekeren en ze te herstellen, ook onder het vijandelijk artillerievuur. Maar hij neemt ook deel aan zware gevechtsacties zoals de uitschakeling van een vijandelijke bunker op de rechteroever van de IJzer in Reykem in maart 1917 inclusief de terugkeer in de eigen rangen. Een echt huzarenstukje vanwege een infanterist ! Paul Ooghe verzekert ook de wachtdienst in de morgen van 11 november 1918 wanneer de wapenstilstand wordt verwacht. In een laatste vergeldingsaanval door de Duitse

artillerie sneuvelen nog 10 Grenadiers. Een gebeurtenis die onze “gamin” nooit zal vergeten en die hij zich bij gelegenheid telkens opnieuw en emotioneel zal herinneren.

Na zijn demobilisatie maakt hij zijn studies af en behaalt een diploma industrieel tekenaar. In 1924 huwt hij met Alice Tremont en verhuist het jonge gezin naar Anderlecht en wordt in 1926 Aline geboren. Deze zal zich vanaf 1981 bij de dood van haar moeder na 62 jaar gelukkig huwelijk blijvend om haar vader bekommeren. Paul Ooghe kan of wil geen afscheid nemen van zijn verleden als IJzerfrontsoldaat en blijft een stuwend lid, stichter en later ook bestuurslid en/of voorzitter van een aantal vaderlandslievende verenigingen: Fraternelle des Grenadiers Combattants, Fraternelle des Anciens Croix du Feu. Aan de talrijke onderscheidingen waarvan hij reeds drager is (Croix de Guerre 14-18, Médaille du Roi Albert, ...) wordt op 11 november 1998 bij de 80-jarige herdenking van de Wapenstilstand nog de herinneringsmedaille van de regering toegevoegd “aan de oudste overlevende strijder 1914-1918”.

In mei 1999 werd Paul Ooghe bij de gelegenheid van zijn 100ste verjaardag ontvangen en in de bloemen gezet door het gemeentebestuur van Anderlecht in het plaatselijk Erasmushuis. In zijn dank- en wederwoord bewees de gevierde in zijn gekende kernachtige en licht humoristische stijl dat “oud niet noodzakelijk gelijkstaat met out”. In al de voorgaande jaren was Paul Ooghe inderdaad niet alleen een trouwe aanwezige maar ook een graag geziene genodigde gebleken, die over een uitzonderlijk sprekerstalent beschikte om zijn toehoorders

18 september 1999, wapenschouwing BELUBG 5 in Oudenaarde

te binden en te boeien door een onuitputtelijke reeks van verhalen, gebeurtenissen, anekdotes en liederen uit de periode die zijn jeugd zo getekend had. Maar bij al die verhalen bleef Paul Ooghe steeds de minzame en eenvoudige man die in de oorlog gestapt was om te doen wat hij meende zijn plicht te zijn als burger en als soldaat. Opmerkelijke maar even tekenende gebeurtenis ter illustratie: op de parade die op 18 september 1999 gehouden wordt op de markt van Oudenaarde als afsluiting van de syntheseoefening van de 5de Belgisch-Luxemburgse battle group (BELUBG 5) op de vooravond van zijn vertrek naar Bosnië-Herzegovina, zal de “Gamin van 1914-18” de BELUBG-badge opspelden bij de “jongste Carabinier-Grenadier” in de rangen die bewust of niet de fakkel overneemt van een “ancien”. Paul Ooghe overleed op 8 september 2001 op 102-jarige leeftijd in Anderlecht. Opmerkelijk: zijn leven zal zich dan uitgestrekt hebben over drie verschillende eeuwrekeningen: 19de, 20de en 21ste. Waarschijnlijk ook een unicum.

Als eerbetoon aan de laatste Grenadier oud-strijder uit de Eerste Wereldoorlog heeft de Koninklijke Verbroedering der Grenadiers, op 29 april 2002, een gedenkplaat geplaatst op de sokkel van het grenadiersmonument te Zuidschote.

Een fusie genereert ...

Ferdinand von Mauntz en Paul Ooghe waren tijdsgenoten wier jeugd getekend en geteisterd werd door één van de grootste tragedies uit onze moderne tijd. Gedurende langere tijd bevonden beiden zich aan dezelfde frontlijn zonder van elkaars bestaan af te weten. Een gelukkige administratieve ingreep voorkwam dat zij daar als mogelijke tegenstrevers waren en elkaar naar het leven zouden staan. Om diverse redenen: naam en afkomst voor de ene, jeugdige leeftijd voor de andere, dienden zij door de bevoegde autoriteit of door hun omgeving in bescherming genomen om welzijn en gezondheid te vrijwaren. Voor beiden was de triomfantelijke terugkeer in de rangen van de overwinnaars de uiteindelijke beloning voor inzet en plichtsbewustzijn. Beiden slagen erin het eigen leven terug op gang te brengen, zij het dan in een verschillende samenhang en omgeving; maar nog steeds zonder elkaar te kennen. Er zal een fusie tussen de respectieve moedereenheden nodig zijn opdat zij eindelijk, zij het dan op gezegende leeftijd, “kennis kunnen maken” en voortaan deel uitmaken van die ene grote familie Carabiniers-Grenadiers.

Hoofdstuk 2 DE VOORBEREIDING VAN EEN FUSIE

Generaal-majoor buiten dienst Herman Verlinden, laatste korpscommandant van het 1ste Regiment Grenadiers te Soest en kolonel Yvan Vanthomme, korpscommandant tot 1992 van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn te Leopoldsburg geven elk het verhaal van de laatste activiteiten van de beide moedereenheden en hun voorbereiding op de fusie.

EINDE VAN 155 JAAR GRENADIERSGESCHIEDENIS, VOORBEREIDING VAN EEN TOEKOMST

Relaas door generaal-majoor buiten dienst Herman Verlinden

In het kader van het herstructurerings- en besparingsplan van de Krijgsmacht publiceerde de Landmacht op 27 december 1990 een lijst met eenheden die in de komende 5 jaar in reserve zouden gaan of ontbonden worden. Het 1Gr stond op dit onheilspellend document vermeld. Het zou midden 1992 een reserve-eenheid worden.

Een dag later stond in enkele kranten te lezen dat er nog een oplossing moest gezocht worden om de benaming “Grenadiers” te behouden. Alle benamingen van de oude regimenten bleven immers bestaan in actieve eenheden, behalve deze van de Grenadiers, juist die eenheid waarin vier koninklijke prinsen - drie latere koningen - hadden gediend. Het verdwijnen van de naam zou ook betekenen dat alle oud-strijders en anciens Grenadiers geen actieve eenheid meer als thuisbasis zouden hebben. Er zou dus nog weinig toekomst zijn voor hun prachtige korpsgeest, de rijke tradities en het waardevolle patrimonium. Het feit dat het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn was aangeduid als bandbataljon en zou moeten instaan voor de mobilisatie van het Regiment Grenadiers veranderde hier weinig aan.

In Soest veroorzaakte het bericht een schok, ongeloof en onbegrip. De meest traditierijke eenheid zou zomaar geschrapt worden ? In België deden anciens al pogingen om minstens de naam en de tradities te redden, en indien mogelijk de eenheid zelf. Het zou echter nogal snel duidelijk worden dat er voor Grenadiers, onder welke vorm dan ook, geen ruimte meer was.

Vanaf de aanzegging tot aan de reorganisatie beschikten de Grenadiers nog over anderhalf jaar. Achteraf beschouwd kan deze periode ingedeeld worden in drie fasen van zes maanden:

- fase 1 Bekomen van de verrassing en bijzondere aandacht besteden aan het personeel.
- fase 2 Voorbereiden van de herstructurering Return of Forces to Belgium (Reforbel) en streven naar een fusie.
- fase 3 Uitvoeren van Reforbel en voorbereiden van de fusie.

In het geheel van de problemen die op het Regiment afkwamen was het aspect “voortbestaan” in de eerste fase maar een miniem deel. De onzekerheid over de nabije toekomst, de mutaties

voor 276 Grenadiers in actieve dienst en de impact hiervan op hun families, de organisatie van de afvoer van materieel en de overgave van installaties, dát waren de echte uitdagingen. Bovendien viel het militaire leven niet stil in de nog steeds operationele eenheid: opleiding en training, kampen, oefeningen, evaluaties en inspecties gingen onverminderd verder.

Het Kwartier Steenstraete in Soest

De extra aandacht ging dus in de eerste plaats naar het personeel. De grote militaire familie zou uiteenspatten en alle persoonlijke plannen zouden grondig overhoop gehaald worden. Er waren militairen die al meer dan 30 jaar Grenadier waren. Er waren enkele tientallen gemengde huwelijken met Duitse partners. Er waren de “BSD way of life” en de socioculturele gewoonten en banden. Iedereen, ook echtgenotes en kinderen, zou zijn leven grondig moeten reorganiseren. Onzekerheid troef dus. De meesten viseerden een nieuwe ankerplaats in België, anderen opteerden om nog wat in Duitsland te blijven, enkelen dachten eraan het leger te verlaten en in het mooie Soest of omgeving achter te blijven. Gelukkig werd door de hogere echelons relatief snel de nodige informatie verspreid over de keuze van een nieuwe eenheid, en de medewerkers in de staf van het Regiment zochten zeer creatief naar informatie en oplossingen voor allerlei praktische persoons- en familiegebonden problemen.

Op een algemene vraag om na het opdoeken toch nog bij elkaar te kunnen blijven, werd de raad gegeven om voor het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn te kiezen. Voor diegenen die nog wat in de BSD wilden blijven werd het 1Cy aanbevolen. Een half jaartje later, op 27 juni 1991, bleek dat meer dan 90% van de Grenadiers konden leven met hun nieuwe

affectatie, terwijl enkele problematische aanduidingen ook nog konden bijgestuurd worden. De grootste groepen gingen naar beide voornoemde infanterie-eenheden, 42 zouden Carabinier worden. Het merendeel waierde uit van Soest tot Ieper. Men wist nu tenminste waar naartoe, de twijfel over de persoonlijke toekomst was voor een deel verdwenen, ook voor de families. De aandacht kon nu meer gericht worden op de andere problematiek.

Begin mei, nadat iedereen zijn voorkeuren omtrent een nieuwe eenheid al lang had ingediend, werd door de stafchef van de Landmacht het idee van een “fusie” van eenheden gelanceerd. Voor de Grenadiers zou dit een samengaan met de Carabiniers betekenen. De Carabiniers waren helemaal niet blij met deze nieuwe piste, de Grenadiers initieel trouwens ook niet, maar voor hen was het alleszins beter dan helemaal niets. Inzake mutaties van personeel zou deze nieuwe wending echter geen invloed meer hebben.

Op 10 juni 1991 bespraken de brigadecommandanten en korpscommandanten van de 1PsInfBde en de 4PsInfBde in Leopoldsborg een mogelijke fusie. Van bij het begin was het koele en blijkbaar vooraf gecoördineerde standpunt van de 1PsInfBde heel duidelijk, de 4PsInfBde en haar eenheden hebben pech gehad en moeten naar de reserve en er is geen reden dat de 1PsInfBde daarvoor zou moeten inleveren. Een tweede fusievergadering op 27 september tijdens een kamperperiode Bergen-Hohne had hetzelfde povere en frustrerende resultaat. Enkele tussentijdse contacten met de Staf van de Landmacht om te proberen toch nog een element Grenadiers onder een of andere vorm te kunnen behouden bleven zonder gevolg, omdat op dat niveau nu volledig werd aangestuurd op een fusie, te beslissen door de eenheden zelf.

In juli was voor de Grenadiers de tweede fase begonnen: het organiseren van Reforbel, het ontmantelen van ondereenheden, en het voorbereiden van het materieel voor de afvoer. Extra activiteiten werden op het getouw gezet om de sfeer erin te houden en om een personeelsvlucht te vermijden. Jongeren werden op cursussen en specialisaties gestuurd om ze te wapenen voor de toekomst en om tegelijkertijd een meerwaarde te bieden aan hun toekomstige eenheden. Tussen de trainingen en evaluaties door, een kamp Bergen-Hohne, een kamp Vogelsang en een command post exercise (CPX) van de brigade, werden inventarissen grondig gecontroleerd en het specifieke grenadierspatrimonium uit de traditiezaal en de bars van de verschillende personeelscategorieën geïnspecteerd.

In Vogelsang werd op 5 november 1991 een derde fusievergadering gehouden. Deze bijeenkomst werd voorgezeten door een vertegenwoordiger van de stafchef van de Landmacht die wenste dat er nu eindelijk een vergelijk zou worden gevonden. Het hielp, een akkoord werd bereikt. Er zou in vredestijd een Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers (1C/1Gr) bestaan, en bij een mobilisatie zou deze eenheid opgesplitst worden in de oorspronkelijke eenheden. Het nieuwe regiment zou de tradities van de beide oude regimenten bewaren en voortzetten. De kogel was door de kerk.

Volgende punten werden onder meer overeengekomen:

- In de benaming van de nieuwe eenheid zullen Carabiniers en Grenadiers vermeld worden. De stafchef van de Landmacht had al bepaald dat hij uiteindelijk zelf over de naam zou beslissen.
- Beide vaandels worden bewaard en zullen samen aantreden bij plechtigheden.
- Een nieuw kenteken wordt ontworpen, een combinatie van de hoorn en de granaat.
- Groen en geel blijven de eenheidskleuren in afwachting van het nieuwe landmachtuniform.
- Het patrimonium blijft eigendom van de samenstellende delen, maar met principieel vruchtgebruik door de nieuwe eenheid.
- Een nieuwe traditiezaal wordt ingericht, met drie delen: Carabiniers, Grenadiers, en het Fusieregiment.
- De kassen van de bijzondere diensten worden samengevoegd.
- De contacten met de Verbroederings- en met het Nederlandse Garderegiment Grenadiers worden overgenomen en voortgezet.
- Over de peterstad en de eenheidsleuze wordt later beslist.
- De details zullen in overleg ingevuld worden van zodra de volgende korpscommandant van de Carabiniers in april 1992 zal aangesteld zijn.

De Grenadiers hadden een nieuwe thuis en een toekomst in Leopoldsburg, bij een eveneens traditierijke eenheid waarmee meer raakpunten waren dan men aanvankelijk dacht. Het personeel werd ingelicht en gevraagd mee te werken opdat het nieuwe Regiment goed zou kunnen starten. De bedoeling was dat alles wat de Carabiniers konden gebruiken naar Leopoldsburg zou gaan, want het waren uiteindelijk zij die de fusie praktisch zouden moeten voorbereiden en uitvoeren.

Fase drie begon in januari 1992. Het 1Gr was niet meer operationeel. Met de nodige verhalen en emoties waren de meeste “laatste” en “voorlaatste” al voorbij: laatste kamp, oefening en evaluatie, laatste sportsucces: voetbalkampioen BSD, laatste schoten kanon, antitank, mortier, schuttersclub, laatste geworpen ... granaat. Vanaf nu was de hoofdplicht: alles in orde brengen, afvoeren en opruimen; de nevenopdrachten: kadervorming en de fysieke conditie op peil houden; de bijkomende opdrachten: de fusie voorbereiden en eindigen in schoonheid. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Begin 1992 wilden de Grenadiers als afscheid er toch nog eens even samen op uit voor een allerlaatste regimentsoefening te voet in het Sauerland en een allerlaatste kamp Beverlo met bivak in “de” Gemeentebos.

De langzamerhand ontstane sfeer was echt wel speciaal te noemen. In de pers las men dat bij de Grenadiers het collectief gevoel van onbegrip en spijt over het verdwijnen van hun eenheid de persoonlijke zorgen overschaduwde. De inspectieploegen voor de afvoer stonden in bewondering voor de hoge kwaliteit van het werk. Er bestond veel initiatief en creativiteit op alle echelons, openheid en samenhang, fierheid en gedrevenheid om alles perfect in orde te krijgen en over te dragen ... en ook wel om te bewijzen dat de genomen beslissing om zo een schoon Regiment op te doeken eigenlijk “keifout” was. Wat reeds bestond aan inzet en respect bloeide nu helemaal open, “camaraderie” werd vriendschap. Nu werd ook heel

duidelijk wat voor schitterende mensen er rondliepen in Soest, oude rotsen in de branding en creatieve jonge leeuwen. Het was een memorabele tijd, die velen nadien zouden missen.

Op 24 januari 1992 besprak de korpscommandant met de oud-korpscommandanten Grenadiers in de voormalige grenadierskazerne in Brussel de fusiemodaliteiten en andere onderwerpen in verband met de tradities en het patrimonium. Er werd eenparig besloten om alles in het werk te stellen om de fusieoperatie te doen slagen en zijn diensten aan te bieden aan de Carabiniers. De Vriendenkring der Officieren van de Grenadiers besliste op 28 maart het patrimonium officieren in bewaring te geven aan het Fusieregiment. De later, op 24 mei, opgerichte Vriendenkring Onderofficieren Grenadiers zat op dezelfde lijn.

Met de afvoer van de voertuigen en het meubilair werd de kazerne in Soest zichtbaar stilaan een lege doos. Men maakte ook werk van het verzamelen en triëren van het patrimonium, het waardevol historisch bezit en alle andere nuttige dingen, om het naar Leopoldsburg te brengen. In de commissies van de kassen bijzondere diensten werd besproken welk bedrag men zou overmaken aan de Carabiniers om de integratie te vergemakkelijken en, in tegenstelling tot andere eenheden, werd besloten om hiervoor aanzienlijke sommen te reserveren.

Op 23 april 1992 werd de nieuwe korpscommandant van de Carabiniers in Soest ontvangen om kennis te maken met de Grenadiers en hun tradities, en om praktische afspraken te maken over de integratie van gewoonten en de transfers van materieel. Tijdens het collegiaal onderhoud werd gesteld dat de Carabiniers niet worden opgepadeld met extra verplichtingen of kosten voor de aanpassingen, en de nieuwe korpscommandant krijgt vanzelfsprekend de volledige vrijheid om beslissingen te nemen aangaande zijn toekomstige Fusieregiment.

Een delegatie Carabiniers woonde een dag later de indrukwekkende afscheidsplechtigheid in Soest bij, en kon zo de sfeer en de zin van de grenadierstraditie proeven. Tijdens de parade werd de grenadiersgeschiedenis overlopen en een grenadiersbeeld als voorwacht meegegeven aan de commandant van de Carabiniers. Het vaandel, omkaderd door alle Grenadiers in een groot vierkant, verliet definitief de erekoer met de sonnerie “Lichten uit”. De plechtigheid werd afgesloten met Edith Piaf’s lied “Non, je ne regrette rien”; geen spijt van alle extra inspanningen om het Regiment te laten schitteren. De woorden willen optimistisch klinken, maar de toon is het niet. Het was dan ook niet zonder een zekere ontroering, twee maanden later, hetzelfde lied te horen als verwelkoming tijdens de allereerste plechtigheid van het nieuwe Fusieregiment.

Na deze ultieme parade (24 april 1992) in het Kwartier Steenstraete was er voor de laatste twee maanden eigenlijk nog maar één opdracht: opruimen! Het ging snel. De kazerne liep nu echt leeg. Regelmatig vertrokken er ook camions met materieel naar Leopoldsburg. De afscheidsfeestjes volgden elkaar op. De sfeer bleef erin en werd nog beter. De gedachten gingen wel meer en meer uit naar de mutaties van eind juni, behalve dan voor de kleine achterwacht die het nog moest uitzingen tot de overgave van het kwartier aan de Duitse autoriteiten op 2 september 1992.

Soest, 24 april 1992

Begin mei trokken de korpscommandant, de korpsadjutant en de korpskorporaal met een kleine delegatie naar Leopoldsburg om er per categorie de opvang en de integratie van het personeel en het invoeren van grenadiersaccenten te coördineren. De welwillendheid van de Carabiniers werd zeer gewaardeerd, en het mag gezegd dat de overgekomen Grenadiers inderdaad correct werden opgevangen, wat niet altijd het geval was bij andere eenheden waar die zelfbewuste “fighters” uit Soest wel eens met een scheef oog bekeken werden.

Op 13 juni besliste de Vriendenkring der Officieren van de Grenadiers om samen met de commandant van het Fusieregiment na te gaan welk deel van het patrimonium door de eenheid zal gebruikt worden, en welk deel in de Prins Albertclub bewaard zal blijven. Er werd ook voorgesteld om het nieuwe Regiment bij te staan bij het inrichten van de nieuwe traditiezaal.

Op 18 juni wisselden de oud-korpscommandanten van beide eenheden in Leopoldsburg in een constructieve sfeer van gedachten over de toekomst. Zij bespraken er onder meer de invulling van bepaalde tradities, de keuze van de peterstad, en een nieuwe verbroedering voor de toekomstige Carabiniers-Grenadiers die nooit Carabinier noch Grenadier waren geweest.

Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Filip nam op 27 juni 1992, tijdens de fusieplechtigheid van de infanterie-eenheden van de 1ste en 4de Brigade in Leopoldsburg, het vaandel van de

Grenadiers in ontvangst om het dan te overhandigen aan de eerste korpscommandant van het “Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers”. De anciens van beide regimenten stapten nadien mee op in het afsluitend defilé en betuigden daarmee hun instemming. In de

Leopoldsburg, 27 juni 1992

namiddag vierde het nieuwe Regiment zijn eerste eigen feest, hees de Grenadiersvlag naast de Carabiniersvlag, en huldigde het in Soest afgebroken en in Leopoldsburg heropgebouwde grenadiersmonument in. De fusie was een feit. Een mooie geschiedenis was afgesloten. Een mooie nieuwe geschiedenis kon beginnen.

Maar zij die “Eens Grenadier” geweest zijn, bleven en blijven, bewust en ook onbewust “... steeds Grenadier”.

DE AANLOOP TOT DE FUSIE

Relaas door kolonel buiten dienst Yvan Vanthomme

Fier zijn op eigen tradities en verleden, maar open staan voor de toekomst.

Wanneer ik op 22 september 1989 het bevel overnam over het 1C was er (nog) geen sprake van afschaffing, samenvoeging of fusie van eenheden, noch in de schoot van het Regiment, noch in de schoot van de brigade of de Plaats Leopoldsburg. In de pers en in andere media werd er wel in mysterieuze termen gerefereerd naar het plan Charlier, de toenmalige chef van de Generale Staf. Duidelijke aanduidingen of uitspraken waren er niet, noch in de militaire hiërarchie noch op het niveau van de regering noch in het parlement. Ook in mijn vorige functie op de personeelsdienst van de Landmacht had ik geen informatie over eventueel op til zijnde ingrijpende maatregelen inzake structuur en vorm van de Landmacht, geen reden tot bezorgdheid dus.

Bezorgdheid komt er wel wanneer de regering Martens VII op 24 december 1990 de toepassing van het herstructureringsplan Charlier in zijn diverse aspecten - waaronder de operatie Reforbel - aankondigt. Op 27 december 1990 wordt de lijst bekend gemaakt van de eenheden die hetzij naar de reserve overgaan hetzij ontbonden worden tegen half 1992. De Landmacht zal dan bestaan uit de Binnenlandse Strijdkrachten en de Interventiemacht. Deze laatste bestaat uit een legerkorps met één divisie met drie actieve brigades (1, 7, en 17) en de voormalige 4PsInfBde in de reserve. Voor de eenheden die naar de reserve overgaan wordt “gedacht” aan een formule die een band moet vormen tussen enerzijds een actieve eenheid als mobiliserend korps en anderzijds de reserve-eenheid als ondereenheid en te mobiliseren korps. Op het eerste gezicht een zeer ingewikkelde en in de praktijk niet te verwezenlijken constructie omwille van tal van onoplosbare problemen, die dan ook met véél scepsis wordt ontvangen. Na consultatie van het betrokken personeel 1Gr blijkt dat de meerderheid de voorkeur geeft aan een “integratie”, onder welke vorm dan ook, in het Regiment Carabiniers in Leopoldsburg.

Over de vorm van deze “integratie” blijven bij gebrek aan communicatie en verduidelijking door de hogere echelons de meest onwaarschijnlijke en fantasierijke voorstellen circuleren. Wij zullen ons dus moeten beraden over de betere manier om het probleem op te lossen dat op ons afkomt. Op 18 februari 1991 roep ik in een eerste reactie alle beschikbare collega's en gewezen korpscommandanten Carabiniers bijeen in Leopoldsburg voor kennisname van het probleem en voor interne consultatie. Een tweede analoge consultatie heeft plaats op 6 maart 1991. Deze bijeenkomsten gaan uiteraard gepaard met unanieme maar ook uiteenlopende meningen en discussies over het behoud van de eigenheid en het behoud van de tradities van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn. Samengaan met een eenheid waarvan zowel de professionele waarde als het traditioneel verleden zonder bezwaar onderkend en geëerbiedigd worden mag in geen geval aanleiding zijn of worden om de eigen persoonlijkheid te hypothekeren, is de leidraad bij de besprekingen in de werkgroep.

De idee van een verschillende “integratie” in vreedstijd en oorlogstijd wordt onmiddellijk verworpen omwille van de onbruikbaarheid en de onoplosbare consequenties. De gekste voorstellen lagen op tafel: één compagnie met de kentekens, kleuren en tradities van de Grenadiers, alleen het vaandel Grenadiers op het bureel van de korpscommandant, enz... Het Regiment heeft trouwens zéér onzalige herinneringen aan een soortgelijke situatie bij het begin van de voorbije wereldoorlogen wanneer het actieve Regiment Carabiniers de helft van zijn gevormd en getraind kaderpersoneel moest afstaan bij de ontubbeling van het regiment met desastreuze gevolgen op het terrein voor beide eenheden. Liever geen herhaling dus.

Ondertussen heeft “een gunstige wind” een kopie van een brief van de toenmalige voorzitter van de Vriendenkring van de Officieren der Grenadiers, gedateerd 27 februari 1991 en gericht aan de doyen van de oud-korpscommandanten van het Bataljon Bevrijding (Bvr) , op de tafel van de korpscommandant en oud-korpscommandanten Carabiniers doen belanden. In de brief, opgesteld na overleg met de oud-korpscommandanten van de Grenadiers, wordt gevraagd of de anciens van Bvr een fusie van Bvr en het 1Gr in overweging zouden willen nemen en worden enkele mogelijke uitvoeringsmodaliteiten gesuggereerd. De oud-korpscommandanten van de Carabiniers voelen de brief aan als kwetsend voor de Carabiniers. Toch zal het voorval geen invloed hebben op de verdere contacten tussen de korpscommandanten van de Carabiniers en van de Grenadiers, noch op de voorbereiding en de uitvoering van de fusie, zoals later zal blijken.

In mei 1991 wordt de idee van “de fusie” opnieuw voorgesteld, ditmaal door de Staf van de Landmacht. Idee die wordt besproken tijdens een vergadering van de brigade- en bataljonscommandanten van 1PsInfBde en 4PsInfBde in Leopoldsborg op 10 juni, maar er geen instemming vindt. De deelnemers van de 1ste Brigade reageren eerder koel: “de 4de Brigade heeft pech gehad...”. Een tweede vergadering op 27 september in Bergen-Hohne brengt evenmin toenadering. Het water blijft te diep. Op 5 november 1991 zal er een nieuwe en ultieme bespreking plaatsvinden in Vogelsang, deze keer in aanwezigheid van een afgevaardigde van de stafchef van de Landmacht en zal er uiteindelijk overeenstemming bereikt worden omdat deze laatste beslist heeft dat de fusie 1C en 1Gr hoe dan ook zal en moet doorgaan. Deze fusie zal op 19 december geofficialiseerd worden via het informatieblad van de Landmacht GS-Info nummer 22. De nieuwe benaming wordt Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers. Waarom moest het zo lang duren voor de hoogste echelons hun beslissing, die al wel vroeger genomen bleek, “officieel” maakten ? Waarom werd zo lang op de goodwill en inventiviteit van de betrokken eenheden gerekend ?

Nu het duidelijk was dat de beoogde integratie onder vorm van “fusie” zou plaats vinden, werden alle mogelijke toenaderingen tussen beide eenheden ten volle aangemoedigd. Via ons eenheidsblad “De Carapat” had ik het officieren- en onderofficierenkader en de beroepsvrijwilligers op de hoogte gehouden over de vordering van de integratie en over de maatregelen om de fusie maximaal te doen slagen. Ik werd uitgenodigd op het bal der Grenadiers in Soest; mijn tegenspeler luitenant-kolonel stafbrevethouder Herman Verlinden kwam persoonlijk naar Leopoldsborg om de personeelssituatie en het beheer van het regimentspatrimonium te bespreken, enz...

Op 15 juli 1991 kwam de eerste officier Grenadier over naar het Regiment Carabiniers. Na samenspraak met de commandant Grenadiers, besliste ik om kapitein Dasseville aan te duiden als commandant van de 3de Compagnie (3Cie).

Op 9 april 1992 kan ik met gerust gemoed het bevel over het Regiment overdragen aan majoor stafbrevethouder Marc De Muyer in de overtuiging dat hij de fusie in al haar aspecten zal doorvoeren en afronden met succes. In de overtuiging ook dat het kader van het Regiment, na een periode van afwachten omwille van de gebrekkige informatie ter, er alles voor had gedaan en nog zou doen om de collega's uit de BSD op te vangen en te integreren in hun nieuwe eenheid en om samen met hen echte Carabiniers-Grenadiers te worden. Het vooruitzicht van een samenvoegen van Carabiniers en Grenadiers had in het Regiment voor beroering noch onrust gezorgd. Het algemeen geldend motto was: "wait and see" en dat bleek uiteindelijk de goede methode om tot een oplossing te komen waarin iedereen zich kon vinden. Ik kan niet afsluiten zonder mijn oprechte dank uit te drukken aan het adres van mijn voorgangers oud-korpscommandanten voor de morele en daadwerkelijke steun die zij mij, zoals het trouwens traditie is in ons Regiment, betoond hebben bij het zoeken en vinden van een compromisoplossing die het verleden eerbiedigt en de toekomst veilig stelt.

Hoofdstuk 3

DE FUSIE, DE OPSCHORTING VAN DE LEGERDIENST EN DE EERSTE INZET IN EX-JOEGOSLAVIE

9 april 1992 tot 23 juni 1995

Brigadegeneraal buiten dienst Marc De Muyer

HET ALGEMEEN KADER

Op 24 december 1990 neemt de regering Martens VII de beslissing om het herstructureringsplan Charlier I (daterend van 1988, voor de val van de Berlijnse Muur) ingrijpend te herzien. Vooreerst wordt beslist 85% van de Belgische strijdkrachten uit Duitsland terug te trekken (operatie Reforbel). Tegelijkertijd zullen het budget van Landsverdediging progressief verminderd worden, de structuren afgeslankt en het aantal functies in vreedetijd (97.000 waarvan 37.000 miliciens in 1990) verminderd. De duur van de dienstplicht wordt verminderd van 10 naar 8 maand vanaf 1993.

De Landmacht behoudt een structuur met de Binnenlandse Strijdkrachten en het 1(BE)Corps als interventiemacht. De Binnenlandse Strijdkrachten blijven vrijwel ongewijzigd: de Divisie Instructie, de Divisie Logistiek, de Divisie Mobilisatie, de Brigade Para-Commando en nationale en provinciale eenheden voor de militaire verdediging van het grondgebied.

Het 1(BE)Corps zal beschikken over een korpshoofdkwartier en korpstroepen, over één divisiehoofdkwartier, en over drie actieve brigades (1ste en 7de Pantserinfanteriebrigade en 17de Pantserbrigade) en twee reservebrigades (4de Gemechaniseerde Brigade en 12de Gemotoriseerde Brigade). Het aantal beroepsmilitairen zal dalen naar 53.000, aan het aantal dienstplichtigen (37.000 in 1990) wordt niet geraakt.

Voor de deelname van de Landmacht aan internationale structuren wordt gepland met een bataljon Para-Commando in Allied Command Europe Mobile Forces - Land (AMF-L) en de Brigade Para-Commando, een verkenningsbataljon en een bataljon antitankhelikopters in de Multinationale Divisie Centrum. Een nieuw trinationaal korps (België - Duitsland - Verenigde Staten van Amerika) zou opgericht worden; het zou geleid worden door het hoofdkwartier van het 1(BE)Corps, en het zou beschikken over de 1ste en 7de Gemechaniseerde Brigade, de 17de Pantserbrigade en de 4de Gemechaniseerde Reservebrigade, en aangevuld worden met een Duitse en een Amerikaanse brigade. De transitie naar dat trinationaal korps zou in 1993 en 1994 moeten gebeuren, om operationeel te worden in 1995.

De operatie Reforbel begint effectief in 1992 met de ontbinding en de overgang van eenheden naar de reserve. Tegelijkertijd wordt het nieuwe bandconcept als mechanisme voor de mobilisatie van sommige reserve-eenheden ingevoerd. Zo zal de fusie-eenheid Carabiniers-Grenadiers op bevel van de stafchef van de Landmacht, in crisistijd, zich ontdubbelen in een

bataljon Carabiniers en een bataljon Grenadiers. De fusie-eenheid heeft hierbij de verantwoordelijkheid voor het beheer en de mobilisatie van het personeel van de twee bandeenheden.

In 1993 wordt het infrastructuurlijk van Reforbel gerealiseerd (voor de Landmacht onder andere de renovatie van het Kamp Bastin in Stockem) om in 1994 de fusies tussen scholen en schoolbataljons toe te laten (voor de infanterie: de fusie van de Infanterieschool en het 2de Regiment Cyclisten (2Cy), ingekwartierd in het Kamp Bastin). In 1995 zijn de laatste verhuizingen in het kader van Reforbel achter de rug.

Ondertussen zit van 7 maart 1992 tot 23 juni 1995 de regering Dehaene I in het zadel. De minister van Buitenlandse Zaken is Willy Claes en de minister van Landsverdediging is Leo Delcroix. In juli 1992 aanvaardt de ministerraad de basisprincipes voor een nieuwe herstructurering van het leger: heroriëntering van de taken van de Krijgsmacht naar vredesondersteunende operaties, plafonnering van het budget van Landsverdediging op 99 miljard Belgische franken (ongeveer 2,5 miljard euro) tot 1997, reductie van wapensystemen (onder andere gevechtsvliegtuigen en fregatten), opschorting van de verplichte legerdienst vanaf de lichte 1993, en aanpassing van de structuren aan een beroepsleger met een effectief van 45.000 waarin 5.000 burgers. Er volgt een periode van polemieken in de pers, uitspraken van de chef van de Generale Staf over de onhaalbaarheid van het plan, persberichten over dreiging met ontslag van de chef van de Generale Staf, artikels over de bezorgdheid van de NAVO over de Belgische hervormingen, en op 7 september 1992, op de verjaardag van Koning Boudewijn, een betoging van 3000 militairen in het centrum van Brussel.

Op 28 oktober 1992 stellen de stafchefs hun herstructureringsplannen voor in de kamercommissie Landsverdediging. Voor de Landmacht krijgt het plan de naam “Belgian Army 97” (BEAR 97). Luitenant-generaal Berhin, stafchef van de Landmacht, stelt dat België niet meer in staat is om de leiding te nemen over een multinationalaal legerkorps, en hij pleit voor het behoud van een reserve van 6000 militairen voor de Landmacht. In december 1992 zijn er, op initiatief van Frankrijk en Duitsland, politieke contacten voor de oprichting van een Europees legerkorps als gewapende arm van de Europese Gemeenschap. De optie trinationalaal korps met een rol voor de 4de Gemechaniseerde Brigade gaat in de schuif, en het bandconcept sterft een stille dood.

Maar ondertussen is het Fusieregiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers een feit.

DE FUSIE

Op 9 april 1992 vindt de investituur plaats van majoor stafbrevethouder Marc De Muyer als korpscommandant van 1C, in opvolging van luitenant-kolonel Yvan Vanthomme. Luitenant-kolonel stafbrevethouder Herman Verlinden is sinds 30 juni 1989 korpscommandant van 1Gr. In april 1992 zijn alle grote beslissingen met betrekking tot de fusie van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn en het 1ste Regiment Grenadiers genomen en verspreid naar het personeel. Het Staatsblad van 2 april 1992 publiceert het KB van 10 maart 1992 “tot wijziging van het KB van 21 juli 1930 betreffende de benaming van het eerste Regiment Karabiniers”.

De nieuwe benaming luidt: “Regiment Karabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers” en “Régiment de Carabiniers Prince Baudouin - Grenadiers”. Naar goede Carabinierstraditie wordt in het Regiment de naam ook in het Nederlands verder gespeld met “C”: Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers. De afgekorte benaming wordt 1C/1Gr.

Na de ontbindingsplechtigheid van de Grenadiers in Soest, op 24 april 1992, zijn er nog een hele reeks kleine en grote praktische zaken die tegen eind juni moeten gerealiseerd worden: nieuwe vlaggen, een nieuw gulden boek, een nieuw korpszegel, nieuwe kentekens, aanpassen van de kledij, stukken uit het patrimonium van de Grenadiers ¹ in Leopoldsburg ontvangen, de fotogalerij van de gewezen korpscommandanten van de Grenadiers onderbrengen in de stafblok in het Kwartier Prins Boudewijn, het monument van de Grenadiers overbrengen naar Leopoldsburg, en het personeelsplan met de integratie van ex-Carabiniers en ex-Grenadiers uitwerken.

In mei wordt het monument van de Grenadiers in het Kwartier Steenstraete in Soest ontmanteld en steen voor steen heropgebouwd in het Kwartier Prins Boudewijn in Leopoldsburg. Het wordt opgericht op het paradeplein, naast het monument van de Carabiniers dat in 1974 op dezelfde manier uit Siegen was overgebracht.

Het personeelsplan voor de integratie van 290 ex-Carabiniers en 42 ex-Grenadiers van het actief kader en de 320 miliciens ex-Carabiniers vormt technisch geen enkel probleem. In mei zetten de korpscommandant, de korpsadjutant, de korpskorporaal en de personeelsofficier (S1) van beide Regimenten de nieuwe slagorde op papier, op basis van een nieuwe organisatietabel die bij de fusie van kracht zal worden. Deze slagorde zal enkel op papier bestaan, want vanaf 1 juni is de 3Cie van de Carabiniers overgegaan naar haar slagorde voor inzet in ex-Joegoslavië, uitsluitend met beroepspersoneel, en is personeel uit de andere compagnies van de Carabiniers reeds geïntegreerd in deze compagnie.

Voor de collega's die overkomen van de Grenadiers zijn die administratieve aspecten van de fusie niet de meest belangrijke. De emoties rond de ontbinding van hun Regiment en het verlaten van de BSD, het dragen van nieuwe kentekens, de integratie in een nieuwe eenheid, het vinden van een nieuwe huisvesting, het kiezen van een nieuwe school voor de kinderen, het opbouwen van een nieuwe kennissenkring zijn veel ingrijpender dan de toewijzing van de nieuwe functie. Aan de kant van de ex-Carabiniers in het Regiment zijn er nauwelijks emoties te bespeuren, omdat ze de fusie niet aanvoelen als een ontbinding maar als een verderzetting van hun Regiment waarvan alleen maar de naam verlengd wordt. Ze onthalen de nieuwe collega's met een zakelijke maar positieve ingesteldheid.

¹ Het gaat hier over het historisch patrimonium dat de eigendom is van de vriendenkringen van officieren en onderofficieren van de Grenadiers en dat in bewaring gegeven was aan het Regiment in Soest. Daarnaast is er het materieel en financieel vermogen van de bijzondere diensten van de Grenadiers, waarvan een gedeelte overgaat naar het Fusieregiment. Op 4 mei 1993 ondertekent de korpscommandant de notariële akte waarin de Vriendenkring der Officieren van de Grenadiers een gedeelte van zijn historisch patrimonium in bewaring geeft aan het officierenkorps van de Carabiniers-Grenadiers. Het andere gedeelte van het patrimonium van de Vriendenkring der Officieren van de Grenadiers werd ondergebracht in de Prins Albertclub in Brussel.

Alle grote beslissingen met betrekking tot de fusie mogen dan al genomen zijn, van enige ‘guidance’ vanwege de hiërarchische chefs zal er gedurende het hele proces van de fusie geen sprake zijn. De uitvoering van de fusie wordt een oefening van de korpscommandant, de tweede commandant, de korpsadjutant en de S1; de gewezen korpscommandanten fungeren als kritisch klankbord. Op 18 juni 1992, twee weken voor de fusieplechtigheid, verzamelt de korpscommandant alle gewezen korpscommandanten van de Carabiniers en van de Grenadiers voor een informatie- en werkvergadering over de fusie. De jonge korpscommandant verwelkomt er “... niet zonder een zekere ontroering ...”, voor de eerste keer zijn voorgangers bij de Carabiniers en de gewezen korpscommandanten van de Grenadiers. De sfeer is uitermate constructief. De weerstand tegen het idee van een fusie en de harde woorden die gesproken en geschreven zijn in het voorbije jaar, hebben plaatsgemaakt voor realisme en de korpscommandant krijgt de steun voor zijn plannen. Het manoeuvre-idee van die plannen is eenvoudig: de tradities, gewoonten en symbolen van de twee oorspronkelijke Regimenten op gelijke voet zichtbaar houden om er geleidelijk nieuwe zichtbare vormen en een eigen korpsgeest uit te ontwikkelen.

Op 27 juni 1992 heeft dan de fusieplechtigheid tussen de eenheden van de 1ste en de 4de PsInfBde plaats op het Chazalplein in Leopoldsbuurg. Voorafgaand aan de wapenschouwing is er de ontvangst van de autoriteiten en delegaties in de club Paola. Het is een gespannen eerste ontmoeting met de voorzitters en de delegaties van de Verbroederings- en Vriendenkringen van de Carabiniers en van de Grenadiers². Ze wordt gevolgd door een wapenschouwing met detachementen van de fusie-eenheden en van de ontbonden eenheden. Het detachement van de Carabiniers-Grenadiers draagt voor de eerste keer de nieuwe kentekens en de nieuwe compagniewimpels komen voor de eerste keer buiten. Tijdens de plechtigheid wordt het vaandel van de Grenadiers door luitenant-kolonel stafbrevethouder Herman Verlinden overhandigd aan Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Filip, die het op zijn beurt overhandigt aan majoor stafbrevethouder Marc De Muyer. Het Fusieregiment heeft vanaf nu twee vandelens, conform het bandconcept.

In de namiddag van 27 juni organiseren de Carabiniers-Grenadiers hun eerste regimentsfeesten in het Kwartier Prins Boudewijn. Het kwartier is bevestigd met de nieuwe vlag van het Fusieregiment én met de vlaggen van de Carabiniers en van de Grenadiers. Tijdens de wapenschouwing worden de twee vandelens ontvangen, en worden er voor de eerste

² In 1992 bestaat het landschap van verbroederings- en vriendenkringen van het Fusieregiment uit 20 verenigingen, 10 in iedere familie. Aan Carabinierszijde: een koepelorganisatie “Inter-carabiniers” (voorzitter is generaal-majoor buiten dienst Guy Puttemans) die volgende verenigingen overkoepelt: de Verbroedering 1C 40-45, de Verbroedering 2C, de Verbroedering 3C, de Verbroedering 4C, de Verbroedering Carabiniers Geheim Leger, de Verbroedering 3de Infanteriebrigade Rumbeke, de Verbroedering Carabiniers 40-45 Sectie Vlaanderen, de Verbroedering Carabiniers na 45 en de Regionale Vriendenkringen van Carabiniers (in 1992 reeds omgevormd tot Vriendenkring van Carabiniers en Carabiniers-Grenadiers, voorzitter is kolonel stafbrevethouder buiten dienst Willy Peiren). Aan Grenadierszijde: de Vriendenkring van de Officieren der Grenadiers (voorzitter is generaal-majoor buiten dienst Jacques Matthys), de Koninklijke Verbroedering der Grenadiers na 1918 (voorzitter is de heer Cyriel De Meerleer), de Verbroedering van de 4de Brigade Steenstraete, de Verbroedering der Grenadiers van het Geheim Leger, de Verbroedering der Grenadiers van Mene, de Verbroedering Grenadiers afdeling Gent, de Verbroedering Grenadiers afdeling Adegem, de Verbroedering K 4-7 Grenadiers, de Verbroedering der Grenadiers na 1918 afdeling Soest, en de pas opgerichte Vriendenkring Onderofficieren Grenadiers.

keer bloemen neergelegd aan het heropgerichte monument van de Grenadiers, wordt de affiliatie van de Grenadiers met het 11de Luchtmobiel Infanterieregiment Gardegrenadiers³ uit Arnhem (Nederland) vernieuwd⁴, en wordt adjudant-chef Johan Vercruysse aangesteld als nieuwe korpsadjutant in opvolging van adjudant-chef Jean Antonissen. De toespraak van de korpscommandant wordt ingeleid met “Non, je ne regrette rien” van Edith Piaf, de muziek waarmee luitenant-kolonel stafbrevethouder Verlinden op 24 april 92 in Soest afscheid genomen had van zijn Grenadiers en van zijn anciens. De korpscommandant heeft één boodschap: de uitgestoken hand naar de anciens van de Carabiniers en van de Grenadiers om het Fusieregiment als het hunne te beschouwen. Voor de eerste keer scanderen de detachementen: “Parvi sed Magni ! Eens Grenadier, steeds Grenadier !”. Tijdens het intermezzo voorafgaand aan het defilé, wordt een ludieke sketch opgevoerd waarin een kleine Carabinier op M75 en een grote Grenadier op AMX mekaar “ontdekken”. De spanning op de tribune lijkt gebroken.

’s Avonds worden de regimentsfeesten in de messes van alle categorieën afgerond met het traditioneel gezellig samenzijn dat massaal bijgewoond wordt. Het emotioneel hoogtepunt in de officiersmess is het moment waarop de officieren die overkomen van de Grenadiers, de leiding nemen voor het aanleren van het “Fiers” aan de oud-Carabiniers.

Maandag 29 juni 1992 is de officiële mutatiedag van de 42 ex-Grenadiers die voor het Regiment gekozen hebben. De sfeer in het Regiment is positief. De aanpak van het programma van de fusie schijnt geslaagd. Vanaf ’s anderendaags storten de compagnies zich opnieuw op hun programma, en het onderwerp fusie verdwijnt naar de achtergrond. Het eenheidsblad noemt nu “De Carabinier-Grenadier” en in de compagnies en messes zijn er kleine zichtbare veranderingen in de aankleding van de lokalen. Hier en daar ligt een Grenadiersmuts in de schuif en enkele “gepikte” compagniewimpels van de Grenadiers verschijnen aan de muren. De ex-Carabiniers hebben het moeilijk om hun “carapat” op te geven. Buiten de diensturen zijn er enkele akkefietjes, maar bij alle categorieën wordt gezocht naar een integratie van de twee families en van hun gewoonten. De nieuwe borsthanger met de hoorn en de granaat wordt ingevoerd. Het plan om de dubbele herkomst Carabiniers en Grenadiers zichtbaar te houden schijnt zich te realiseren.

Na de fusie blijft nog één groot project op het programma: het realiseren van een nieuwe traditiezaal en het herinrichten van het bestaande museum tot een museum met de historie van de Carabiniers en van de Grenadiers. De vroegere informatiezaal zal volledig ingericht worden als traditiezaal en verbonden worden met het museum. Begin 1993 wordt gestart met het uitbreken van muren, het bouwen van de monumentale trap en het vernieuwen van de bekleding van plafonds, muren en vloeren. De werken worden volledig uitgevoerd met eigen

³ Op 22 september 1994 zal dit Nederlands Regiment een gelijkaardige fusie aangaan als de onze, onder de nieuwe naam “Garderegiment Grenadiers en Jagers”.

⁴ Het Fusieregiment zet ook de affiliaties van de Carabiniers verder: met het Gebirgsjägerbatajon 231 uit Bad Reichenhall (Duitse Bondsrepubliek), met het 1st Battalion The Argyll and Sutherland Highlanders “Princes Louises” gekazerneerd in Münster (Duitse Bondsrepubliek) en met het 4^{ie}me Régiment de Dragons gekazerneerd te Mourmelon (Frankrijk). Tevens wordt het peterschap van het Regiment over het Dagcentrum Vogelzang, een dagverblijf voor volwassen mentaal gehandicapten in Vorst-Laakdal, verdergezet. Ook het peterschap van de gemeente Tessenderlo over de Carabiniers wordt verdergezet met het Fusieregiment.

personeel onder de leiding van kapitein Luc Vermeulen, en grotendeels bekostigd met doe-het-zelf-kredieten van de Landmacht. Voor de herinrichting van het museum wordt kapitein Vermeulen geholpen door een ploeg anciens bestaande uit generaal-majoor buiten dienst Jacques Matthys, generaal-majoor buiten dienst Willy De Mesmaeker, kolonel stafbrevethouder buiten dienst Luc Merckaert, ereluitenant-kolonel Robert Calmeyn, adjudant-chef buiten dienst Raymond Coussement, kolonel stafbrevethouder buiten dienst Willy Peiren en kapitein-commandant buiten dienst René Moreau. Tijdens de opdracht van BELBAT 5 wordt de inrichting verdergezet onder de leiding van majoor Bruno Kennes. Op de regimentsfeesten van 24 juni 1994, in het kader van het programma van de dag der gewezen korpscommandanten, wordt de nieuwe traditiesaal plechtig geopend door luitenant-generaal buiten dienst Willy Gontier. Boven de ingangspoort prijkt het opschrift *“De korpsgeest, de gehechtheid aan kameraden en rechtstreekse chefs en de trots op de eigen eenheid zijn essentiële waarden in het gevecht”*.

Leopoldsburg, 21 oktober 1994

De laatste feiten in de context van de fusie grijpen plaats op 21 oktober 1994: de ontvangst van een nieuw vaandel en de eerste officiersdoop sinds de fusie. Het bandconcept is begin 1994 opgegeven, en de vanden van de Carabiniers en van de Grenadiers krijgen nu het statuut van vanden van een ontbonden eenheid. Tijdens een wapenschouwing op het Chazalplein in Leopoldsburg overhandigt Koning Albert II het nieuwe vaandel aan de korpscommandant. Het vaandel draagt de negen verschillende citaties die voorkomen op de vanden van de oorspronkelijke Regimenten ⁵. De vaandelstok draagt als vandeldecoratie de nestel van de Leopoldsorde tweede klasse. Na de wapenschouwing volgt in het Kwartier Prins Boudewijn de voorstelling van het nieuwe vaandel aan alle Carabiniers-Grenadiers en aan de aanwezige anciens, opgesteld in vierkant. Aansluitend aan de voorstelling van het nieuw vaandel, wordt het opgeborgen in

⁵ Op het vaandel van de Carabiniers : IJzer, West-Rozebeke, Rumbeke, Veldtocht 1914-1918, Tervaete, Antwerpen, Slag van België 1940. De vandeldecoratie is de nestel van de Leopoldsorde derde klasse. Op het vaandel van de Grenadiers : IJzer, Steenstraete, Passchendaele, Veldtocht 1914-1918, Tervaete, Antwerpen, Slag van België 1940. De vandeldecoratie is de nestel van de Leopoldsorde derde klasse.

de vaandelkast in het bureau van de korpscommandant en krijgen de vaandels van de Carabiniers en van de Grenadiers een nieuwe plaats in de vaandelkast in de traditiezaal ⁶.

Met de ontvangst van het nieuwe vaandel, wordt voor de eerste keer sinds de fusie de officiersdoop opnieuw georganiseerd. Een werkgroep bestaande uit de korpscommandant en luitenant-kolonel Hubert Blootacker als oud-Carabiniers en wijlen majoor buiten dienst André Laurent, luitenant-kolonel Guy Leclercq en wijlen luitenant-kolonel Fred Janssen als oud-Grenadiers, had sinds 1993 de tradities en de geheimen van de beide families bestudeerd en er de essentiële elementen in aangeduid.

De nieuwe doop is een succes. Nog veel meer dan een zinvol ritueel van korpsgeest en verbondenheid van anciens en jonge officieren, is deze eerste doop vooral een teken van vertrouwen van de twee families ten opzichte van elkaar en een eerste feitelijke realisatie in de ontwikkeling van een eigen identiteit en korpsgeest in het nieuw regiment. Na goed twee jaar tijd kan het Fusieregiment rekenen op de interesse en de sympathie van zijn achterban.

DE ORGANISATIE EN DE DAGELIJKSE WERKING

In 1992 is de organisatie en het dagelijks leven in het Fusieregiment nog vrij herkenbaar voor de anciens van de vorige generaties. Het Regiment heeft een structuur met een staf, een staf- en dienstencompagnie (StDstCie) en drie fuselierscompagnies. Een verkenners- en een mortierpeloton maken nu deel uit van de StDstCie. De fuselierscompagnies en de diensten worden bevolkt met miliciens. Tot eind 1993 zijn er ongeveer 350 miliciens tegen slechts 170 beroepssoldaten op een totale getalsterkte van 700. Er is in de periode 1992 tot 1995 nog geen vrouwelijk personeel op de slagorde van de Carabiniers-Grenadiers. Kandidaat-reserveofficieren en -onderofficieren vullen de tekorten in het actief kader aan. De kandidaat reserveonderofficieren worden in de compagnies geselecteerd en gevormd.

In het kwartier wordt het dagelijks leven rijkelijk ondersteund door “aanvullende algemene diensten”, een vijftigtal miliciens genomen uit de compagnie die de basisopleiding beëindigd heeft. De organisatietabel voorziet nog een organieke operationele ondersteuning voor ravitaillering, maintenance en transport, transmissies, personeel, mobilisatie, sport, medische steun, keuken en refter, regimentspolitie en sociale en culturele voorlichting. Daarbuiten zijn er nog een kazerneringsdienst en een ploeg voor de uitbating van de gun fire simulator. En tenslotte zijn er de “bijzondere diensten” die eigen financiële middelen genereren: de troepenhuishouding en de messes en bars van de verschillende categorieën en het winkeltje waar souvenirs en militaria verkocht worden. In ieder van die diensten worden extra miliciens ingezet, terwijl in iedere compagnie er ook wel enkele extra bedienden en magazijniers tewerkgesteld worden in de burelen en magazijnen en in het eigen breaklokaal van de

⁶ Naast de “actieve” vaandels van de Carabiniers en van de Grenadiers bewaarde het Regiment ook nog het relik van het vaandel van de Carabiniers, zijnde het origineel doek van het vaandel dat in 1872 door Koning Leopold II aan het Regiment werd overhandigd. Het relik van het vaandel van de Grenadiers was op 30 september 1992 in bewaring gegeven aan het Museum van de Dynastie (het latere BELvue Museum naast het Koninklijk Paleis in Brussel)

compagnie. Het Regiment wordt ook belast met het leveren van aanvullende algemene diensten ten voordele van de Plaats Leopoldsburg: in de militaire tennisclub, in de manege, in de logementsblokken van de Plaats, in de sporthal, in de groendienst en in de kazerneringsdienst van de Plaats. Naast deze aanvullende algemene diensten, de wacht aan het kwartier die nog per eenheid georganiseerd is en het ongewapend plaatspiket, worden haast dagelijks miliciens ingezet voor territoriale prestaties en erediensden. Het effectief van de compagnie in de diensten is vaak ontoereikend om al die opdrachten te honoreren. Alleen aan de compagnie in de basisopleiding wordt niet geraakt. De eenheden hebben zich in 1992 aangepast aan het stelsel van de “normalisatie van de prestaties” met tijdsrecuperatie voor het beroepspersoneel beneden de graad van officier. Van de miliciens worden in die periode meer uren gevraagd dan van het actief personeel.

De erediensden ter gelegenheid van bezoeken, begrafenissen, inhuldigingen, vieringen en herdenkingen, zijn in de periode 1992 tot 1995 nog heel frequent. Ze kunnen opgelegd worden door alle echelons in de territoriale commandoketen of worden geleverd op initiatief van de korpscommandant. Detachementen ter sterkte van een compagnie zijn geen uitzondering. Op 7 augustus 1993 krijgt het Regiment de ereopdracht toebedeeld bij de begrafenis van Koning Boudewijn die op 31 juli overleden is. Het Regiment levert het eredetachment van de Landmacht aan het Koninklijk Paleis, en bij de aankomst en bij het vertrek uit de Sint-Michiel en Sint-Goedelekathedraal wordt de lijkkest van de Koning gedragen door 8 onderofficieren van het Regiment, onder het bevel van adjudant-chef Johan Vercruyse, korpsadjudant. Drie compagnies van het Regiment nemen ook deel aan de erehaag aan de Onze-Lieve-Vrouwekerk in Laken waar zich de Koninklijke Crypte bevindt.

Brussel, 7 augustus 1993

In 1994, ter gelegenheid van de herdenking van de 50ste verjaardag van de bevrijding, levert het Regiment de eredetachementen met vaandel op de bevrijdingsfeesten op 3 september in Brussel, op 4 september in Schaarbeek en op 6 september in Beringen.

Het dagelijkse programma verloopt in 1992 op het ritme van de “inwendige dienst” van een eenheid op basis van miliciens: wakken in de compagnies om 0600 uur, ontbijt om 0630 uur, gevolgd door de karweien om 0715 uur, begin van de dienst om 0800 uur met de verzameling in de compagnie, einde van de normale dienst om 1700 uur, laatste appel om 2200 uur. Er is een wekelijkse vlaggenroet en er is een speciale vlaggenroet met aantreden van het vaandel voor de voorstelling aan de nieuwe ingelijfde militairen, voor de erkenning van een bevorderd officier, voor de eedaflegging en voor de uitreiking van eervolle onderscheidingen.

Het leven buiten de diensturen verloopt nog volledig gescheiden per personeelscategorie. Alleen de maaltijden worden nu gemeenschappelijk genomen in de vroegere troepenrefter. Bij de Carabiniers die bijna 20 jaar geleden vertrokken zijn uit Siegen, staat het barleven buiten de diensturen op een laag pitje, tot grote teleurstelling van de overgekomen ex-Grenadiers. Alleen de wekelijkse drink op donderdagavond in de bars van het actief personeel is heilig. Er zijn bars voor de officieren, de onderofficieren en de beroepsvrijwilligers en er is een kantine voor de miliciens. Een pint kost er 20 frank, de dagelijkse soldij bedraagt 120 frank (3 euro). De categorieën hebben een eigen ritme van familiebijeenkomsten, vaak ter gelegenheid van aankomsten en vertrek. Bij de officieren is de korpsmaaltijd voor de viering van Koningsdag het hoogtepunt van het jaar. Er zijn all ranks familieactiviteiten met de kinderen voor Sinterklaas en Pasen. En er zijn natuurlijk de regimentsfeesten die tot 1995 nog jaarlijks georganiseerd worden. Tot 1993 is dat met de ouders en vrienden van de miliciens, met het traditioneel koud buffet voor 1200 deelnemers in de pantserloods. Op de wapenschouwing van de regimentsfeesten op 24 juni 1994 wordt afscheid genomen van de korpsadjutant adjudant-chef Johan Vercruysse die wordt opgevolgd door adjudant Guillaume “Jerom” De Punder. Met het Algemeen Order AO-J 809 van 9 juni 1995 wordt de functie van korpskorporaal officieel ingevoerd in de Krijgsmacht. Korporaal-chef Marc Cocquyt die reeds sinds 1989 “voorzitter van de beroepsvrijwillers” was, wordt de eerste korpskorporaal.

In 1992 is het logistiek concept van de Landmacht nog volledig geënt op een scenario van totale oorlog, met massale dotaties en grote reserves “just in case”. De eenheden beschikken over eigen dotaties van voertuigen, bewapening en transmissiemateriëlen en over eigen logistieke voorraden in alle klassen voor het geheel van de voorziene getalsterkte. In de eenheden zijn de dotaties verdeeld in de compagnies en georganiseerd in pelotonsmagazijnen met het oog op de snelle ontruiming van de kwartieren. De hoofdmateriëlen in gebruik in 1992 zijn de rupsvoertuigen van de familie AIFV-M113, en de CVR-T in het verkennerpeloton. De hoofdbewapening in de compagnies zijn de antitankmissiele Milan, de kanonnen kaliber 25 millimeter op AIFV en de mitrailleur Browning kaliber .50 op de AIFV en M113. De collectieve en individuele draagbare wapens zijn de MAG, de Minimi, de FNC en het pistool GP. De wielvoertuigen in gebruik op dat ogenblik zijn de jeep Iltis, de camions MAN types 1 en 2, en de Unimog. In 1992 wordt de holografische nachtzichtbril OIP in gebruik genomen. In 1994 worden de lichtversterker Lunos en de camion Volvo verdeeld in de eenheden en wordt de CVR-T in het verkennerpeloton vervangen door de AIFV. In 1995 worden de radio's SAIT vervangen door de BAMS en wordt de Kevlar-helm in gebruik genomen. In 1992 staat de informatie- en communicatietechnologie nog in haar kinderschoenen. Er is een uitstekend telefoon- en datanetwerk, maar is nog geen sprake van

intranet of GSM. Het Regiment beschikt over enkele computers verworven met financiële middelen van de kas bijzondere diensten. De papieren administratie en briefwisseling via de militaire estafettedienst zijn de standaard.

In de loop van 1992 wordt het Regiment uitgerust met een eerste computersysteem (PC IBM/PS2) in het kader van het project PATROL. Het voorwerp van dit project is de automatisering van de administratie van het personeel en van het materieel in de eenheden van de Landmacht. In 1993 wordt het secretariaat uitgerust met een faxtoestel voor de transmissie van niet-geclassificeerde documenten en krijgt het bureau S1 zijn eerste computer in het kader van het project PATROL. De gegevensuitwisseling met de hogere echelons gebeurt met floppy disk en estafettedienst. De procedures van het personeels- en van het materieelbeheer (met onder andere de fameuze “listings” voor personeel en voor de dotaties van materiëlen) zijn in dit stadium nagenoeg dezelfde als in vroegere tijden. In de 2Cie worden eigen toepassingen voor het automatiseren van de personeelsadministratie ontwikkeld en vervolgens veralgemeend in alle compagnies.

De infrastructuur vormt in 1992 de achillespees van de Landmacht. Sinds de installatie van de Carabiniers in het Kwartier Prins Boudewijn in 1974 zijn geen verbeteringen aan de infrastructuur aangebracht. De infirmerie, keuken, refter, magazijnen, werkplaatsen, logementen, sanitaire installaties en burelen voldoen al lang niet meer aan de standaard van die tijd. Grote werken voor renovatie waarvan de gegrondheid en de dringendheid erkend werd in 1979, zijn nog steeds niet geprogrammeerd. In het voorjaar van 1995 wordt de infirmerie gesloten en vanaf dan werken de medische detachementen van de eenheden en de 1ste Medische Compagnie gecentraliseerd in de gebouwen van het Regionaal Medisch Centrum van Leopoldsburg.

Ondertussen is het ook duidelijk geworden dat, ondanks de reffectatie van de beroepsvrijwilligers in de operatie Reforbel, de overgang naar een beroepsleger te kampen krijgt met een groot tekort aan beroepssoldaten. Begin 1993 worden de gevechtseenheden van de brigades grondig gereorganiseerd door het materieel van “de derde pion” op park te plaatsen, en het effectief van die pion te beperken tot een reactiveringskern met een ploeg mecaniciens. De nieuwe organisatietabel is nog steeds die van een “gemengde eenheid”, met fuselierscompagnies op basis van dienstplichtigen en reservisten. In de infanterie-eenheden van de 1ste en 7de PsInfBde wordt die derde pion een “compagnie park en instructie”, belast met de inlijving en de basisvorming van de jonge beroepsvrijwilligers en tijdelijke vrijwilligers van alle soorten korpsen van de Landmacht. Na de terugkeer van de compagnie in het 2de Belgische bataljon in ex-Joegoslavië (BELBAT 2) wordt de 3Cie omgevormd tot de Compagnie Park en Instructie. In juni wordt het eerste peloton kandidaat-beroepsvrijwilligers ingelijfd in de 3Cie. De operatie van het op park plaatsen van alle materiëlen van de 3Cie is een pijnlijke geschiedenis die begin 1995 nog niet het gewenste stadium bereikt heeft, omdat alle beschikbare wisselstukken voor AIFV opgebruikt worden in de operaties in ex-Joegoslavië.

Vanaf eind 1993 is het dan gedaan met de grote inlijvingen van miliciens in de basisfunctie fuselier en zal het systeem van de aanvullende algemene diensten langzaam uitdoven. Daarom organiseert het Regiment in het najaar van 1993 een proefperiode van twee maanden waarin

alle diensten afgeslankt en uitsluitend met beroepspersoneel zullen functioneren. De resultaten zijn geruststellend, behalve voor het behoud van de zuiverheid van de omgeving in een kwartier dat 20 hectare groot is. In 1994 wordt de laatste voltallige compagnie uitgezwaaid. De laatste kandidaat reserveofficier verlaat het Regiment op 26 januari 1994. Vanaf 1 maart 1995 wordt de nieuwe organisatietabel, zuiver op basis van beroepspersoneel, van kracht. Het is de vierde organisatietabel sinds 1992. De laatste drie miliciens zwaaien af eind maart 1995. Het tijdperk van de eeuwigdurende basisopleiding, van de grote getalsterktes, van de studentikoze fratsen in de compagnies, van het soldatenkoor, van het barleven van de vrijgezellen officieren en onderofficieren, van het uitgangseven in de garnizoensgemeente en van de afzwaaiavonden wordt voorgoed afgesloten.

Na het vertrek van de miliciens is de getalsterkte van het Regiment gedaald tot minder dan 400 op 580 voorziene en de bezetting in de functies van fuselier bedraagt minder dan 50 %. Op dat ogenblik is er nog geen duidelijkheid over de toekomstige rol en organisatie van de reserve. Ondanks de opschorting van het bandconcept blijft het Regiment de dossiers van 600 reservisten beheren, inbegrepen de bevorderings- en vervolmakingsprestaties van het reservekader. Een deel van die vervolmakingsprestaties worden georganiseerd in het Regiment.

DE TRAINING

In 1991 heeft de Landmacht een nieuw trainingsconcept verspreid dat vanaf 1992 van toepassing wordt. De doelstelling is de decentralisatie van middelen naar de bataljonscommandant teneinde hem toe te laten een activiteitenplanning op te maken zonder de goedkeuring van de Staf van de Landmacht op het vlak van opportuniteit en budgettaire haalbaarheid. De decentralisatie moet gerealiseerd worden in vier domeinen: de toekenning van jaarlijkse kredieten voor bilaterale uitwisselingen, didactisch materieel en sportmaterieel, de toewijzing van kampperiodes in Belgische en buitenlandse kampen, de toekenning van een jaarlijks krediet oefendagen dat de vergoedingen voor langdurige trainingsprestaties dekt en tenslotte de toewijzing van een dotatie trainingsmunitie. Door de actie van de tussenliggende commando-echelons verandert er in de praktijk niets voor het bataljonsechelon. In de periode 1992 tot 1995 beschikt de Landmacht over voldoende budgettaire middelen voor de training, en nieuwe trainingsinstallaties in het buitenland worden volop gebruikt. De kredieten voor de vergoeding van langdurige prestaties zijn zo ruim bemeten dat voor de kampperiodes nog steeds geldt: “iedereen moet mee”. Door de afwezigheid van de bataljons in operationele inzet ontstaan er bovendien “gaten” in de kalender van de kampen (die in de regel twee jaar eerder vastgelegd is), en mogen of moeten andere eenheden die plaatsen invullen. De doelstelling van het trainingsconcept “beoordeling van de opportuniteit door de bataljonscommandant” wordt niet gehaald.

In de infanterie zijn de eenheden nog volop in het groeiproces van het gebruik van de gevechtsvoertuigen AIFV met kanon. De gebruiksdoctrine van de infanterie is onvolledig, er wordt gewerkt met “tactische fiches”, voorlopige uitgaven van reglementen, Amerikaanse

“field manuals” en instructienota’s van de Nederlandse Landmacht. De polemiek “Milan op de grond versus Milan op voertuig” is nog niet beslecht.

De infanterie beschikt in 1992 over bescheiden simulatiemiddelen voor het technisch en tactisch onderricht en training. In het kwartier staat een vrij primitieve “gun fire simulator” voor de training van de waarneming en de vuurleiding van een peloton op AIFV in een defensieve setting. Voor de Milan beschikt het Regiment over de simulatoren van de eerste generatie voor de training van het mikken, afvuren en volgen op werkelijke of gesimuleerde doelen en voor het oefenen van de identificatie van doelen. In de brigade is er een schootssimulator voor een sectie met geweer. De eerste radiogestuurde schietschijven op de gevechtsstanden worden in gebruik genomen in het Kamp van Beverlo in 1992. En tenslotte kan het Regiment, via de connectie met de geaffilieerde Nederlandse Grenadiers, gebruik maken van de tactische compagniesimulator van de Infanterieschool in het Nederlandse Harderwijk.

De competities met wisselbekers voor de evaluatie van de opleiding van de infanterie-eenheden zijn afgeschaft en vervangen door technische en tactische evaluaties op de echelon peloton. De bataljons worden niet aangeboden voor de NAVO-evaluaties.

De trainingscyclus voor de infanteriebataljons is gedefinieerd door de regel: één field training exercise (FTX) en één command post exercise (CPX) per jaar. De FTX moet georganiseerd worden in een trainingskamp, de CPX’en hebben nog steeds plaats in burgerterrein maar minder vaak in Duitsland. De deelname van de fuselierscompagnies aan de FTX wordt gedictieerd door het ritme van de inlijvingen.

In 1992 is de duur van de legerdienst in België nog steeds 10 maanden, waarvan de eerste 4 besteed worden aan de basisvorming en de laatste maand gereserveerd wordt voor de reactivering. Vanaf 1993 duurt de legerdienst nog 8 maanden, en wordt de basisopleiding beperkt tot 3 maanden. Compagnies die nog niet kunnen deelnemen aan de FTX, nemen toch deel aan de kampperiode om er de basisopleiding verder te zetten. In de maanden zonder grote kampperiode hebben alle compagnies één velddienstoefening van minstens 48 uren, georganiseerd op het niveau van het bataljon of van de compagnie. De grote kamperiodes en de CPX’en georganiseerd door alle echelons, samen met de evaluaties en inspecties en met de gewapende en ongewapende territoriale prestaties, samen met het ritme van de opleiding van de lichten miliciens tot in 1994, resulteren in een overvolle activiteitenkalender die nadelig weegt op de kwaliteit van de uitvoering en van de opvolging en op de maintenance van het materieel. In 1992 zijn er “de gewone kampen”: Vogelsang, Beverlo, Marche-en-Famenne, Elsenborn, Lombardsijde en Bergen-Hohne, maar ook Mourmelon en Otterburn. En het Regiment is uitvoerder in de CPX’en van het legerkorps en van de brigade.

De 3Cie, bevolen door kapitein Philippe Dasseville, komt vanaf 1 juli onder bevel van de commandant van het Regiment Bevrijding-5de Linie (Bvr/5Li) voor de voorbereiding op de opdracht BELBAT 2. In de eerste helft van 1993 wordt aanvankelijk een gelijkaardig programma aangehouden, ditmaal ook met kamperiodes in La Courtine, Harskamp, Givet en Hammelburg. Vanaf augustus beginnen de StDstCie en de 2Cie aan de training BELBAT 5,

onderbroken voor een CPX van de brigade en voor deelname door de 2Cie aan de FTX Action Express van AMF-L in Denemarken.

De 1Cie verzorgt verder de basisvorming en de collectieve training van alle dienstplichtigen en de 3Cie begint aan haar opdracht park en instructie. Begin 1994, nog tijdens de inzet van BELBAT 5, genereert de achterwacht een peloton voor inzet in het 3de Belgische detachement in Bosnië (BELBOS 3) en de versterkingen voor BELBAT 7 en begint de compagnie BELBOS 3 onder het commando van majoor Bruno Kennes aan haar training voor inzet vanaf juli. De elementen van BELBAT 5 vallen na hun terugkeer opnieuw in het ritme van de overvolle trainingskalender. In mei, een week na de terugkeer van de laatste rotatie van BELBAT 5, vertrekt de staf van 1C/1Gr naar de CPX van het 1(BE)Corps. In het najaar volgen nog de kampperiodes Harskamp, Otterburn en Lombardsijde. In januari 1995 worden de compagnies opnieuw herschikt en begint de 1Cie bevolen door kapitein Rudi Struyf aan haar training voor operationele inzet met BELBAT 10.

Tijdens de kampperiode Vogelsang in maart 1995 wordt de training van die 1Cie doorkruist door de voorbereiding voor de uitzending van een task force voor de ontzetting van eenheden van de United Nations Protection Force (UNPROFOR) in de streek van Sarajevo in ex-Joegoslavië. De rest van het Regiment werkt tot juni een programma af met de CPX van de Interventiemacht (de Staf van het 1(BE)Corps werd op 1 januari 1995 ontbonden), de kampperiodes Bergen-Hohne en Vogelsang en van 15 mei tot 2 juni de deelname van de staf aan de CPX Eurotransitex van het Eurocorps. Het thema van de oefening is de evacuatie van burgers uit risicogebieden. Op het einde van die CPX wordt de Staf van het Eurocorps operationeel verklaard.

De training voor de werkelijke operationele inzet in vredesondersteunende operaties is in 1992 begonnen vanuit het niets, zonder enige gestandaardiseerde documentatie, vaak op basis van een persoonlijke collectie van buitenlandse publicaties. De Staf van de Landmacht en de Algemene Inlichtingendienst organiseren een informatiedag voor al het kader aan het begin van die training. De Infanterieschool speelt een belangrijke rol in het verwerken en verspreiden van de ervaringen en lessen van de eerste rotaties en in de organisatie van recyclagecursussen voor het kader. De aangeduide eenheden krijgen alle steun voor de technische kwalificatie van de kanonniers. In de 1PsInfBde blijft het pilootbataljon verantwoordelijk voor de organisatie van de eigen voorbereiding, inbegrepen voor de organisatie van de syntheseoefening en de evaluatie “klaar voor inzet”. De samenwerking tussen de bataljons voor de uitwisseling van expertise en personeel voor de coaching is voortreffelijk. De motivatie van kader en soldaten in de training voor de nieuwe opdrachten krijgt een nooit geziene “boost”.

Dit ritme van training en operaties leidt tot nieuwe fenomenen. Vooreerst is er het voortdurend herschikken van het personeel voor het samenstellen van de eenheden voor operationele inzet en het opnieuw herschikken na terugkeer uit de operatie. Soldaten en kader worden in de loop van een jaar in verschillende functies ingezet, met telkens nieuwe collega's en met verschillende rechtstreekse chefs, in verschillende compagnies en bataljons. *“De gehechtheid aan kameraden en rechtstreekse chefs en de fierheid op de eigen eenheid”* is

plots niet meer de enige zaligmaker. Soldaten en vooral kader groeien vanaf nu op in een reële militaire omgeving die voortdurend verandert en ze verwerven met groot gemak een militaire horizon die ver buiten de grenzen van de eenheid ligt. Het Regiment is een strijdkrachtenreservoir geworden dat eenheden en commando- en stafmodules voor operationele inzet genereert. Er is weinig tijd, maar vooral weinig behoefte aan ontwikkeling van een eigen identiteit en korpsgeest ... of precies juist wél ? Is deze manier van werken nefast of integendeel juist wenselijk of zelfs de enige weg om te gaan ? Er ontstaat een spanning tussen de waarden en methodes van het traditionele regimentssysteem en de aanpak van de voorbereiding op de inzet in vredesondersteunende operaties. De eerste roep om managers in de plaats van korpscommandanten wordt gehoord. In 1994 worden in de 1PsInfBde de 1ste Compagnie Materieel, de 1ste Compagnie Ravitaillering en Transport, het 4de Logistiek Centrum, de 1ste Medische Compagnie en de Compagnie Scholing Voertuigen samengevoegd tot het 18de Logistiek Bataljon (18BnLog): de eerste tekenen van de aankomende centralisatie van de logistieke steun in de Landmacht.

Een ander fenomeen is zonder enige twijfel alleen maar nefast. Het ritme van de operaties en de specifieke voorbereiding die eraan voorafgaat, hebben begin 1995 een verlies veroorzaakt van basisvaardigheden in velddienst en wapentechniek, en een verlies van collectieve vaardigheden in wapentactiek op het niveau van de compagnie en het bataljon, op een ogenblik dat de infanterie trouwens het werk op gevechtsvoertuigen met kanon nog niet volledig onder de knie heeft.

DE OPERATIES

De bijlage B van dit boek geeft een handig overzicht van de buitenlandse operaties waaraan Carabiniers-Grenadiers deelnamen in de periode 1992 – 2012. Ze kan bij elke van die operaties een hulp zijn om het geheel te situeren.

Vanaf april 1992 neemt de Landmacht deel aan UNPROFOR voor de uitvoering van Resolutie 743 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties met het doel de nodige voorwaarden te creëren voor het welslagen van het vredesplan voor het beëindigen van de burgeroorlog in ex-Joegoslavië. Het is een mandaat van vredesondersteuning, “acting under Chapter VI of the Charter of the United Nations”. België ontplooit een infanteriebataljon in Kroatië en later ook genie- en transporteenheden in Bosnië. Het bataljonsvak van het Belgisch infanteriebataljon valt samen met de natuurlijke streek Baranja in Oost-Slavonië, die een deel is van de zelf uitgeroepen onafhankelijke Servische Republiek van de Krajina waarvan het grondgebied bestaat uit twee delen die door Kroatisch grondgebied van elkaar gescheiden zijn: het oostelijke deel van Beli Manastir tot Vukovar en het westelijke deel van Okucani naar Karlovac tot Knin.

Het zijn de Kroatische randgebieden waar een meerderheid van etnische Serviërs meer dan 170.000 niet-Serviërs verdreven hebben. Het oostelijke deel van dat gebied vormt de UNPROFOR Sector East, met een Belgisch bataljon (BELBAT) in het noorden en een Russisch bataljon in het zuiden. De westelijke limiet van de actiezone van BELBAT is de rivier Drava die de contactlijn vormt tussen de eenheden van de Krajina in het oosten (in het

bataljonsvak van BELBAT) en de Kroatische eenheden in het Westen. De stad Osijek herbergt een grote groep vluchtelingen uit de Baranja. Na de terugtrekking van het Servisch leger achter de Donau is BELBAT 1 (april tot oktober 1992, pilooteenheid is het 2Cy, de bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Jean-Marie Jockin) erin geslaagd zich te ontplooien in zijn actiezone en er de paramilitaire organisaties te ontwapenen.

BELBAT 2

De inzet van het tweede bataljon loopt van oktober 1992 tot april 1993. Bvr/5Li is pilooteenheid van BELBAT 2, de bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Wilfried Heyvaert, de tweede commandant is majoor Bruno Kennes van 1C/1Gr. Het Regiment levert er de B Cie, een pantserinfanteriecompagnie op AIFV, op basis van de 3Cie onder het bevel van kapitein Philippe Dasseville.

De B Cie van BELBAT 2 begint vanaf 1 juni 1992 aan haar voorbereiding. Vanaf augustus komt ze onder bevel van de commandant van Bvr/5li voor de training en op 27 oktober start haar ontplooiing.

Op 22 januari 1993 wordt de UNPROFOR Sector South (de streek rond Knin) aangevallen door de Kroatische strijdkrachten. In de nacht van 23 op 24 mobiliseert de Servische Republiek Krajina haar eenheden en ledigt haar wapendepots in het bataljonsvak van BELBAT. De Baranja Divisie bezet terug haar stellingen aan de contactlijn met Kroatië. De toestand is terug zoals vóór BELBAT 1.

BELBAT 2, observatiepost in het vak van de B Compagnie

Het zijn intensieve maanden voor de B Cie die opgebruikt wordt voor de monitoring van de contactlijn. Het is een harde winter en de werkomstandigheden in de compounds van Darda en Bilje en op de observatieposten zijn primitief. De compagnie geniet een soliede reputatie voor haar uitstekend werk, mede door de uitstraling van de compagniecommandant, “captain Philippe”, die door de bevolking en door de Servische soldaten zeer gerespecteerd wordt. Eind april 1993 zijn alle Carabiniers-Grenadiers veilig terug thuis. De achterwacht heeft

ondertussen ook haar lessen geleerd in het domein van de steun aan de families van de collega's in operatie en in het organiseren van familiebijeenkomsten ⁷.

Leopoldsburg, 6 mei 1993

Op 6 mei wordt op het Chazalplein in Leopoldsburg de medailleparade BELBAT 2 georganiseerd. Er is een massale publieke belangstelling. Zijne Majesteit Koning Boudewijn reikt er persoonlijk de medailles uit aan een delegatie van het bataljon. Op 21 juli neemt de B Cie als UNO-detachement deel aan het defilé van de nationale feestdag.

Vanaf BELBAT 3 (pilooteenheid is het Regiment 12de Linie Prins Leopold-13de Linie (12/13Li), de bataljonscommandant is luitenant-kolonel Jongen) wordt de duur van de inzet teruggebracht op 4 maanden. Het is een periode van status quo van de tactische toestand in de Belgische actiezone. Op 4 november, tijdens de inzet van BELBAT 4 (pilooteenheid is 1Cy, de bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Jacques Naert) wordt een lokaal “cease fire agreement” in Sector East ondertekend. In de sectoren North (Karlovac) en South (Knin) en in Bosnië laaien de gevechten terug op.

BELBAT 5

Ondertussen is 1C/1Gr aangeduid als pilooteenheid voor BELBAT 5. Het Regiment wordt “gepluimd” voor het leveren van het commando en de staf, de StDstCie en de B Cie. Drie miliciens tekenen een contract van korte termijn ⁸ om te kunnen meegaan in operatie en twee gepensioneerde anciens van het Regiment nemen deel aan de operatie als reservist. Met meer dan 12 maanden tussen beide opdrachten, worden ook 27 Carabiniers-Grenadiers die reeds deelnamen aan BELBAT 2, op hun vraag opgenomen in de slagorde van BELBAT 5. Na de inzet van een compagnie in BELBAT 2 en met een effectief aan fuseliers van nog steeds minder dan de helft van de voorziene, moet de B Cie toch nog aangevuld worden met een peloton van Bvr/5Li.

⁷ In de periode 1992-1995 was er, buiten de Sociale Dienst van de Krijgsmacht, nog geen gestructureerde ondersteuning van families van militairen in operatie. Het Regiment organiseerde een informatiezitting voor de partners voor het vertrek, en de achterwacht organiseerde één familiedag per maand met informatie, gezellig samenzijn en kinderanimatie. De officier met wachtdienst verzekerde de “sociale permanentie” en het wachtlokaal was het loket voor de pakjesdienst.

⁸ Het nettobedrag van de wedde bedroeg voor een soldaat in dat geval 30.000 frank (743 euro) per maand. De looptijd van het contract “korte termijn” was één jaar.

De A Cie (lichte infanteriecompagnie) wordt geleverd door het 4de Bataljon Transmissietroepen uit Weiden en is eveneens versterkt met één peloton pantserinfanterie op M113 geleverd door Bvr/5li, het C Eskadron (licht verkeningseskadron) wordt geleverd door het 4de Regiment Lansiers uit Soest versterkt met een infanteriepeloton van het 6de Regiment Artillerie eveneens uit Soest, en de D Cie (lichte infanteriecompagnie) wordt geleverd door het 17de Regiment Rijdende Artillerie uit Altenrath en het 18de Regiment Rijdende Artillerie uit Brasschaat. Het bataljon zal beschikken over een geniepeloton, een sterk logistiek detachement en een uitgebreid medisch detachement met chirurgische antenne en apotheek. Een gerechtelijk detachement met een substituut-krijgsauditeur zal ontplooid worden bij het bataljon. In totaal zullen 33 eenheden personeel leveren om de slagorde met een effectief van 700 te vullen. Er zijn twee vrouwen in de slagorde en 20% van het effectief is Franstalig. De slagorde wordt aangevuld met een 20-tal ter plaatse gerekruteerde tolken en poetsvrouwen. Het rollend materieel met de radio's, de kanonnen en de Milan's en de logistieke stocks zullen ter plaatse overgenomen worden. Het bataljon zal beschikken over MAN type 2 in de compagnies en over Volvo 10 ton in het logistiek detachement. De beschikbare nachtzichtmiddelen zijn de lichtversterkers van de AIFV, de infraroodcamera Mira op de Milan's, holografische nachtzichtbrillen en Lunos. De radio's zijn van de familie SAIT en BLU. Voor de operationele verbindingen met Sector East is er een mobiel radionet op Motorola. De commandopost zal beschikken over een satellietterminal voor gecijferde voice- en faxcommunicatie met de UNPROFOR-commandostructuur en met het operatiecentrum van de Generale Staf in Evere.

Voor de sociale verbinding met het thuisfront is er in de compounds een Servische telefoonlijn beschikbaar⁹. Er is een wekelijks bevoorradingskonvooi vanuit Peutie dat tevens de persoonlijke post- en pakjesdienst verzekert. Het wassen van de kledij en de bevoorrading in levensmiddelen zal ter plaatse door commerciële contracten geregeld worden. De bevoorrading in brandstoffen wordt verzorgd door de UNPROFOR-structuur. De individuele kledij en uitrusting van dat ogenblik wordt aangevuld met een kleine dotatie voor de operatie. De metalen koffer behoort nog niet tot die dotatie. De meeste Carabiniers-Grenadiers investeren een deel van hun nog te ontvangen vergoedingen¹⁰ om de standaard militaire uitrusting anno 1993 te vervolledigen in het vooruitzicht van de winter in de Baranja.

⁹ Buiten de mogelijkheden van post en vaste telefoon, bestond in die periode ook nog de Wereldroep van de toenmalige BRTN. Voor de luisteraars in België was er elke zaterdagmorgen "op de middengolf" een samenvatting van de gebeurtenissen en het dagelijks leven van de militairen in BELBAT. Anderzijds konden familieleden in België hun groeten schriftelijk of telefonisch overmaken aan de Wereldroep, en die konden dan op zaterdagavond "op de korte golf" beluisterd worden in ex-Joegoslavië.

¹⁰ Het vergoedingsstelsel gedurende de inzet verving alle bestaande toelagen en vergoedingen door een vast belastingvrij bedrag per dag, samen met gratis voeding. De dagvergoeding bedroeg 3.660 frank (90 €) voor officieren, 2.984 frank (75 €) voor onderofficieren en 2.421 frank (60 €) voor soldaten en korporaals. De vergoedingen werden maandelijks gestort op de financiële rekening van de militair. Een bijkomende UNO-vergoeding van 1,28 Amerikaanse dollar (in 1994 ongeveer 1 €) per nacht werd op het einde van de opdracht in éénmaal uitbetaald. Er bestond nog geen groepsverzekering. Het gewoon stelsel van de militaire invaliditeits- en overlevingspensioenen bleef van toepassing.

Vanaf begin juni 1993 begint de voorbereiding van de opdracht. Ze wordt vergemakkelijkt door de uitstekende samenwerking met de collega's van Bvr/5li en door de in-huis expertise van de Carabiniers-Grenadiers die terugkeren van BELBAT 2. Ze wordt dan weer bemoeilijkt door de geografische spreiding van de garnizoenen van de pelotons en compagnies, terwijl het ook snel duidelijk wordt dat een grens overschreden is door de aanduiding van steuneenheden voor een infanterieopdracht. De syntheseoefening van begin november bevestigt de reeds gekende tekorten en er is ernstige twijfel of de samenstelling van dit bataljon opgewassen is tegen de opdracht. Tijdens die syntheseoefening wordt de B Cie ingekwartierd in de administratieve gebouwen van de oude arseenfabriek van Reppel, met zorg uitgekozen en afgebakend in samenwerking met de arbeidsgeneesheer. Zeer snel na de oefening ontstaat in de pers en in de commandoketen beroering over de vermeende blootstelling van het personeel aan schadelijke stoffen. In dezelfde periode duiken ook de eerste verwarde berichten op over het Balkansyndroom, waarvan jaren later zal blijken dat er geen sprake geweest is van een verhoogd risico.

De rotaties van BELBAT 5 zijn gespreid van 24 november tot 22 december 1993. Op 13 december neemt de aflossende bataljonscommandant het bevel over. De vorige Belgische bataljons hebben het respect afgedwongen van de bevolking en er zijn verrassend goede contacten met de commandanten van de strijdende partijen en met het lokaal bestuur. In de

BELBAT 5, bereden patrouille langs de rivier Drava

actiezone van BELBAT zijn er geen gevechtsacties meer tussen de partijen in contact, maar de kapotgeschoten huizen en het verwaarloosd Joegoslavische winterlandschap maken een deprimerende indruk op de nieuwkomers en de dagelijkse overvloed aan schietincidenten creëren een gevoel van onveiligheid. Op 20 december, nog tijdens de rotaties, moet het bataljon het eredetachment leveren op het vliegveld van Zagreb bij de overbrenging van het lichaam van de Belgische korporaal-chef Marc Orban die in Bosnië door een scherpschutter om het leven werd gebracht.

De opdracht van BELBAT V is door de sector commander geformuleerd in zeer algemene termen: de veiligheid van de bewoners in het bataljonsvak verzekeren door de monitoring van de contactlijn, door de beveiliging van de overgangspunten naar Servië, naar Kroatië en naar Hongarije, en door patrouilles in de hele diepte van de actiezone. In januari wordt er door de force commander aan toegevoegd: met alle beschikbare middelen de humanitaire toestand van

de bevolking verbeteren. Het potentieel van het Belgisch bataljon is van langsom meer vastgespijkerd op observatieposten en het beschikt niet meer over een reserve. Ondereenheden van de Baranja Divisie worden volgens beurtrol ingezet in het westelijke en zuidelijke deel van de Krajina. De solidariteit van de soldaten van de Baranja neemt echter zienderogen af en er ontstaan problemen met de tucht. De gevallen van dronkenschap, schietincidenten, intimidatie van de Belgische militairen en pogingen om onze vrijheid van beweging te beletten, nemen toe. Het is ondertussen de tweede hongerwinter voor de Baranja. De humanitaire toestand van sommige families van de minderheden is schrijnend, terwijl er nog steeds geen internationale humanitaire hulporganisaties aanwezig zijn in de Baranja. Er zijn meerdere pogingen tot diefstal in de compounds van BELBAT. In de dorpen is er een toename van de criminaliteit en van de pesterijen tegen de minderheden. Het wegennet op de contactlijn en in de diepte is zwaar beschadigd door de bewegingen van Belgische camions en pantservoertuigen.

De rustige tactische toestand in de actiezone van BELBAT biedt veel ruimte voor initiatief. BELBAT 5 begint met de ontmanteling van een aantal vaste observatieposten en beschikt snel terug over een reserve ter sterkte van een compagnie. De patrouilles in de diepte van het vak worden opgedreven, ieder dorp wordt nu dagelijks aangedaan. Er wordt begonnen met de verbetering van de compounds en van de inplanting, nog ongewijzigd sinds de aanvankelijke ontplooiing en een nachtmerrie vanuit het standpunt van leefomstandigheden en beveiliging. De compound van Bilje wordt ontmanteld en het peloton wordt ondergebracht in de ondertussen verbeterde compound van de B Cie in Darda. Vanaf februari 1994 krijgt het bataljon een Slovaaks geniebataljon in steun voor de verbetering van het wegennet, voor de ontmijning van de "crossing van Bilje" en voor de bouw van een nieuwe compound in Brod Pustara. Halfweg de crossing van Bilje wordt een site ingericht met vergaderlokalen in containers en parking, teneinde ontmoetingen tussen Kroatische en Servische vertegenwoordigers en de afhandeling van de uitwisseling van krijgsgevangenen en ontgraven lichamen mogelijk te maken. BELBAT wordt de draaischijf van de verbetering van de humanitaire toestand in de Baranja door het organiseren van de verdeling van massale hoeveelheden hulpgoederen afkomstig enerzijds van het Internationale Rode Kruis en van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, en anderzijds van tal van plaatselijke initiatieven in Leopoldsburg en Tessengerlo.

De sociale telefoon over haast onbruikbare Servische vaste lijnen wordt drastisch verbeterd door iedere compound te voorzien van een radiotelefoon die via Osijek toegang geeft tot het Kroatische burgernet. Voor de operationele verbindingen wordt het Kroatische telefoonnet verlengd door een gecijferde RITA-verbinding tussen het PTT-gebouw van Osijek en de commandopost. De relaties met de autoriteiten en met de burgerbevolking lopen uitstekend. De bataljonscommandant neemt deel aan rechtstreekse tv-debatten op de lokale zenders, zowel in Beli Manastir als in Osijek. De compagnies storten zich overgemotiveerd op de operationele taken en op de humanitaire nevenactiviteit. En er is tijd voor rust en ontspanning en voor de uitgave van een wekelijkse "Beli Flash" met informatie en wist-je-datjes, die in het garnizoen door de brigade verder verspreid wordt naar de families onder de vorm van de

wekelijkse “Infoflash Belbat”. Er is tenslotte ook tijd voor de ontvangst van reporters van de nationale en regionale pers en van veel, héél veel bezoekers. Maar vóór alles wordt er ernstig werk gemaakt van de realisatie van een veilige omgeving voor de achtergebleven bevolking.

BELBOS 1

Ondertussen hebben in Centraal-Bosnië de Kroaten en de moslims een vredesakkoord gesloten, maar de gevechten met de Serviërs laaien op. De behoefte aan versterkingen wordt erkend. Na overleg tussen de Belgische operationele commandanten in UNPROFOR en de Belgische Generale Staf, stemt de Belgische regering in met de herontplooiing van de B Cie van BELBAT 5 naar Centraal-Bosnië. De inzet van de compagnie krijgt de naam BELBOS 1. Op 24 februari 1995 krijgt kapitein Alex De Bruyne het waarschuwingsorder van het bataljon om zijn compagnie klaar te maken voor een operationele beweging naar de omgeving van de enclave van Vitez in Centraal-Bosnië. De verloven worden ingetrokken¹¹. De B Cie wordt zwaar versterkt met medische en logistieke steun en met de tactical air control party van het bataljon. Op 26 februari vertrekt de verkenningsgroep van de compagnie met de compagniecommandant, ’s anderendaags vertrekt het gros onder de leiding van de tweede commandant, wijlen onderluitenant Jean-Marie Vandersmissen. Het is een heroïsche tocht met de AIFV’s en de camions over de besneeuwde toppen van Bosnië, door een actieve gevechtszone. Na twee jaar intensief gebruik op de contactlijn in de Baranja, blijken de voertuigen “opgebruikt”. Op 1 maart komt de colonne van BELBOS toe in Vitez om er zich

BELBOS 1, enclave van Vitez

¹¹ In de periode van BELBAT 5 kon een “klein verlof” van 10 dagen toegekend worden indien de tactische toestand het toeliet. Het verlof moest doorgebracht worden buiten de grenzen van de door de UNO beschermde gebieden in ex-Joegoslavië (eventueel dus ook in België). De reis heen en terug was financieel ten laste van de verlofganger.

onder de operationele controle te stellen van het Brits bataljon (BRITBAT), het 1st Battalion The Coldstream Guards, dat echter niet voorbereid is op de ontvangst van de compagnie. De compagnie komt er terecht in een conflict tussen Bosnische Serviërs en Bosnische Kroaten en Bosnische moslims, in een geheel nieuw operationeel kader van een vredesopleggende operatie ingesteld door Resolutie 770, “acting under Chapter VII”.

Na enkele dagen voor verkenningen en herconditionering, zal BELBOS ingezet worden in de streek van Vitez. De compagnie rapporteert rechtstreeks aan het operatiecentrum van de Generale Staf in Evere. Gedurende één maand wordt BELBOS 1 ingezet voor de beveiliging van de compound, de beveiliging van konvooien, de monitoring van “weapon collection sites”, de bezetting van checkpoints en de begeleiding van de overschrijding van de contactlijn door vluchtelingen. Vanaf 27 maart 1995 wordt de compagnie afgelost door BELBOS 2 (pilooteenheid is het 1ChA, commandant BELBOS 2 is kapitein-commandant Barbier), het rollend materieel en de stocks worden overgedragen aan de opvolgers, en het personeel keert terug naar de Baranja om er samen met de andere elementen van het bataljon de opdracht over te geven aan BELBAT 6 (pilooteenheid is het 1ChA, de bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Yvan Jacques).

Op 13 april 1994 zijn alle 700 militairen van BELBAT 5 veilig terug thuis. In België wordt gerouwd om de dood van de 10 para-commando's die op 7 april in Rwanda vermoord werden. In de gunstige tactische omstandigheden in de Baranja bleek de samenstelling van het bataljon voldaan te hebben aan de vereisten. De compagnies hebben hun operationele opdracht en de humanitaire neventaken met enthousiasme uitgevoerd en soldaten en kader hebben het gevoel gehad dat ze meegeholpen hebben om de vrede te herstellen. De B Cie heeft geschitterd in haar opdracht in Bosnië. In een brief aan de commandant van BELBAT 5 schrijft général de corps d'armée Jean Cot, Force Commander: *“Votre bataillon a fait un travail exceptionnel. On doit être militaire pour apprécier à sa juste valeur l'exploit du redéploiement de votre compagnie à Busovaca”*.

BELBAT 7 en BELBOS 3

Nog tijdens de inzet van BELBAT 5, is het Regiment aangeduid om individuele versterkingen te leveren voor BELBAT 7 (pilooteenheid is Bvr/5Li, bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Jean-Pierre Herreweghe) en het commando en één peloton te leveren voor de compagnie BELBOS 3. De commandant van BELBOS 3 is majoor Bruno Kennes, de pelotonscommandant van 1C/1Gr is luitenant Jan Vandamme.

Op 3 augustus 1994 vertrekt BELBOS 3. De tactische toestand in Bosnië is ondertussen ongewijzigd, de compagnie werkt nog steeds onder de operationele controle van het Brits bataljon (BRITBAT), en de actiezone van BELBOS is nog steeds de grote omgeving van Vitez. Ook de opdrachten zijn nog dezelfde. De inzetregels worden toegepast met een grote kordaatheid die het optreden van BRITBAT kenmerkt.

BELBOS 3, schootstelling van Bosnische moslims in de omgeving van Vitez

In oktober 1994 beëindigt België de inzet van BELBOS, eigenlijk de B Cie van BELBAT en vanaf 12 oktober wordt de opdracht overgegeven aan een Nieuw-Zeelandse eenheid. De compagnie wordt gehegroepeerd in de streek van Split en vanaf 24 oktober worden de voertuigen en de stocks vanuit Split per schip naar Rijeka gebracht, om vanaf daar per spoor naar Osijek vervoerd te worden. De compagnie wordt ingekwartierd in Brod Pustara, de compound waarvan de bouw begonnen was door BELBAT 5, maar die in 1994 nog steeds niet helemaal klaar is. De compagnie werkt nog gedurende een maand onder het bevel van BELBAT. Voor het kader en de soldaten is het een bruuske aanpassing aan een verschillend etnisch en militair algemeen kader en vooral aan de zachte aanpak van BELBAT. Op 10 december zijn alle Carabiniers-Grenadiers van BELBAT 7 veilig terug thuis. Op 10 februari 1995 heeft de medailleparade plaats in Leopoldsburg.

BELBAT 10

Ondertussen is in januari 1995 het Regiment opnieuw herschikt om de slagorde voor BELBAT 10 samen te stellen. De pilooteenheid van BELBAT 10 is het 2de/4de Regiment Lansiers (2/4L), de bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Marcel Danau. De 1Cie met kapitein Rudi Struyf vormt de basis voor de slagorde. Tijdens de kampperiode Vogelsang, van 20 tot 31 maart, ontvangt het Regiment het waarschuwingsorder voor de inzet van een "task force" voor tussenkomst in Bosnië. Het programma wordt aangepast, de paasverloven worden geschrapt en het Regiment neemt versterkingen onder bevel voor een zeer intensief trainings- en voorbereidingsprogramma. Op 7 april wordt de opdracht afgeblazen en keert de 1Cie terug naar haar samenstelling A Cie BELBAT 10. Ze zal in juli ontplooid worden. Maar eerst maakt het Fusieregiment zich op voor zijn vierde regimentsfeesten op 23 juni 1995 en voor de investituur van de tweede korpscommandant, luitenant-kolonel stafbrevethouder Romain De Cock.

Hoofdstuk 4

KORPSCOMMANDANT: EEN UITDAGING ZOALS NOOIT TEVOREN

23 juni 1995 tot 02 oktober 1997

Kolonel stafbrevethouder buiten dienst Romain De Cock

In de periode vóór mijn bevelvoering in Leopoldsburg was het wereldbeeld wel enigszins veranderd. We kunnen, onder andere, spreken van een periode vóór en na het vallen van de Berlijnse Muur (1989). In België werd bespaard op de duur van de militaire dienstplicht tot deze tenslotte werd opgeschort. Het verder stationeren van Belgische eenheden op het grondgebied van een herenigd Duitsland was niet meer aan de orde. De Krijgsmacht werd meermaals gereorganiseerd en de eenheden uit Duitsland zouden fusioneren met eenheden in België. De Sovjet-Unie implodeerde en Joegoslavië viel uiteen. Het lijkt wel alsof de klassieke operaties niet meer bestaan en dat we vanaf nu nog enkel opereren in het buitenland voor vredesondersteunende operaties. Op 23 juni 1995 werd ik aldus de tweede korpscommandant van het nieuw Fusieregiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers. Mijn commandoperiode was dan ook een opeenvolging van buitenlandse opdrachten en herstructureringen, een geheel van invloeden van buitenaf waar men eigenlijk in meegesleurd werd zonder nog veel eigen accenten te kunnen leggen, alhoewel ...

De eerste uitdagingen van de kersverse korpscommandant waren het vertrouwen van het personeel (en de achterban) te winnen en de opdracht BELBAT 10 te laten uitvoeren door de 1Cie.

Gekend als een keihard Grenadier was het niet eenvoudig om uit te leggen aan de al even keiharde Carabiniers en sommige anciens dat ik het ook met hen goed meende. Bij één van de verbroederingsbijeenkomsten werd er luidop gevraagd of ik hen ook goed zou behandelen, iets wat ik mij tot op heden nog zeer goed herinner. Het vertrouwen was bij enkelen dan ook wat zoek, so what... . Deze twijfelaars zouden moeten wachten en observeren vanuit de coulissen en na enkele maanden moeten vaststellen dat ik geen onderscheid maakte tussen de beide families en dat ook al de anderen die van buiten de Carabiniers- en Grenadiersfamilies komen, respect verdienen. Ik meen te mogen stellen dat de meesten al vlug begrepen hadden dat de onbuigzame en veeleisende onderrichter uit Arlon maar één doel voor ogen had met zijn Regiment: er het beste van maken, wat anderen er ook van mochten denken. Trouwens, wie nog nooit in het garnizoen Leopoldsburg en de 1PsInfBde had gediend, moest wel goed uit zijn doppen kijken want er was wel degelijk een verschil tussen eenheden in Duitsland en deze in België. Of men het nu graag hoort of niet: de mentaliteit was totaal verschillend. Op zich geen probleem maar dit vroeg wel om een aanpassing.

In september 1995 kreeg ik zelfs de afgevaardigden van de vakbonden over de vloer, die duidelijk van hogerhand instructies hadden gekregen om deze nieuweling eens goed in te peperen en uit te leggen hoe het in België moest draaien. Deze maatregelen ten behoeve van

het kalmeren van ‘ex-bee-es-deeërs’ waren overbodig. Voor mij was het duidelijk: ik zou de mij toevertrouwde militairen opleiden, trainen en beheren zoals het past voor een operationele eenheid. Mijn mensen zouden de hen toevertrouwde opdrachten kunnen uitvoeren tot algemene voldoening van alle chefs en met een vrij hoog rendement. Ik zou hun commandant zijn en niet alleen de manager.

Die andere eerste uitdaging was zeer ernstig: voor de opdracht BELBAT 10 was het 2/4L aangeduid en gezien zij, zoals alle Nederlandstalige eenheden, met een ernstig personeelstekort kampten, zouden de Carabiniers-Grenadiers één compagnie leveren om deze opdracht uit te voeren. Dat ook onze staf en de StDstCie werden leeggeplukt om allerlei personeel in versterking te leveren is minder gekend. Het inkwartieringspersoneel van deze compagnie vertrok al op 19 juli 1995 naar de Baranja, het gros volgde op 24 juli. De voorbereiding van deze eenheid is dan ook de verdienste van mijn voorganger, de compagniecommandant kapitein Rudi Struyf en de ploeg van toenmalig luitenant-kolonel stafbrevehouder Marcel Danau (korpscommandant van het 2/4L, commandant van BELBAT 10 en een promotiemakker uit de KMS).

Eind juli 1995, vijf weken na mijn aanstelling, was mijn eenheid dan ook leeg, er was nog net voldoende personeel om de huishoudelijke taken te vervullen en de wachten uit te voeren. Er bleef wel tijd over om 1996 op de rails te zetten zoals het hoort en de kennis en fysiek van het overblijvende personeel aan te scherpen. De enige werkelijke opdracht die verder werd uitgevoerd is het draaiende houden van de instructiecompagnie.

Over deze laatste opdracht wens ik zeer kort te zijn. Mijn 3Cie had geen soldaten en materieel zoals de andere compagnies. Het systeem van “park- en instructiecompagnie” werd in het vorige hoofdstuk reeds toegelicht. Zij zouden alleen hun materieel beheren (opgeslagen in preservatieloodsen) en vooral de basisopleiding van onze nieuwe beroepssoldaten verzekeren (twee à drie pelotons van een dertigtal rekruten per lichter) en dit gedurende telkens vier maanden. De bedenkers van deze combinatie van opdrachten hadden alleen vergeten dat zo iets niet kan met weinig (veel te weinig) personeel, dat bovendien niet getraind was voor deze uitdaging. De opdracht van het op park stellen en conserveren van de AIFV was, zoals reeds eerder gezegd, een nachtmerrie die nog zou aanslepen tot eind 1997, maar ook daarna een grote maintenancelast met zich bracht; vanaf 1997 was één derde van het patrimonium van de Landmacht geïmmobiliseerd in de preservatie.

Wat de basisvorming betreft, had de korpscommandant in deze materie weinig of geen inspraak en alles werd buiten de eenheid om beslist. Het enige wat ik (en mijn collega’s korpscommandanten) moest kunnen uitleggen was de reden waarom er tot 50 procent van de rekruten niet slaagden in hun basisopleiding. De hoofdreden voor deze mislukking was de gebrekkige informatie die de rekruten kregen omtrent de militaire opleiding, het leven in garnizoen en de veelvuldige opdrachten. Gelukkig hebben er toch enkele personeelsbeheerders en chefs ingezien dat er in de eerste helft van de jaren negentig foute

beslissingen werden genomen. Het laatste woord hierover is er één van steun aan al diegenen die in deze compagnie gewerkt en gepoogd hebben er iets goed van te maken: proficiat, job well done met weinig of geen middelen.

BELBAT 10

Terug naar ernstige en belangrijke zaken: BELBAT 10, de steun aan de families en de weinige trainingsactiviteiten van de tweede helft van 1995. De uitvoering van deze buitenlandse operatie kende weinig problemen, de compagniecommandant en zijn volledige ploeg leverden uitstekend werk en alle versterkingen geleverd door onze eenheid waren goed geïntegreerd in de basiseenheid. De familiedagen in Leopoldsburg (20 augustus, 17 september, 15 oktober en 19 november) waren telkens een groot succes, er was een massale opkomst en er heerste een goede sfeer.

BELBAT 10, omwonenden ontvangen voedselhulp aan het kantonnement van Baransko Petrovo Selo

Onze 1Cie was als A Cie BELBAT 10 tewerkgesteld. De compagnie werd ingekwartierd in de compound van Baransko Petrovo Selo (“BPS”), in het noordwesten van de Baranja, op enkele kilometer van de Hongaarse grens. Het was hartje zomer met dagtemperaturen tot 35 graden. In de zomer lijkt de humanitaire toestand van de bevolking geen issue. In vergelijking met de periode BELBAT 5 was de sfeer grimmiger bij de lokale Servische troepen. De gebeurtenissen te Srebrenica waren amper een paar dagen oud en Servië geraakte diplomatiek steeds verder geïsoleerd. De Kroatische troepen veroverden geleidelijk het grondgebied van

de Krajina. De Kroatische president Tudjman bezoekt in augustus triomfantelijk het heroverde Knin. De zenuwachtigheid van de Servische militairen in het vooruitzicht van een Kroatisch offensief neemt toe met de dag. UNPROFOR heeft noch het mandaat noch de middelen om zich te verzetten tegen een Kroatisch offensief. De evacuatieplannen (die reeds bestonden in BELBAT 5) werden geactualiseerd. In die omstandigheden neemt UNPROFOR een laag profiel aan: geen patrouilles meer in de dorpen, uitsluitend verplaatsingen tussen de compounds en de vaste observatieposten op de contactlijn, geen verplaatsingen bij nacht, geen haltes tijdens de verplaatsingen.

De enige “echte” opdracht van de A Cie was de bezetting van de drie observatieposten in het compagnievak. De meest intensieve periode zal achteraf beschouwd nog de periode van de initiële rotaties zijn, als de compagnie ook tijdelijk de opdrachten van de B Cie dient over te nemen in de BELBAT-zone. Nochtans mag de samenstelling van de A Cie gezien worden: een pantserinfanteriecompagnie op AIFV met drie fuselierspelotons en een peloton Milan, getalsterkte 160 man. De zwaarste taak bestond erin om die 160 man in te zetten en “nuttig bezig te houden”: één peloton op de observatieposten, één peloton voor de beveiliging van de compound en één peloton klaar voor de bataljonsreserve. De problemen in die periode zijn die van het samenleven op een kleine oppervlakte van 160 mensen die niet bijster veel om handen hebben. De compagniecommandant en de pelotonscommandanten besteden het gros van hun tijd aan het oplossen van tuchtproblemen en problemen van sociologische en psychologische aard. Bovendien werd de opdracht van de compagnie nog met drie weken verlengd na de geplande terugkeerdatum. Bij het vertrek van de laatste elementen op 7 december 1995 was het hartje winter en lag er een dik sneeuwtaaij.

Tussendoor werden ook de tradities hoog gehouden door het organiseren van de dagen van de Carabiniers en die van de Grenadiers. Op 26 september kreeg onze brigade een nieuwe commandant. De Carabinier kolonel stafbrevethouder Charles Hollants werd vervangen door de Grenadier kolonel stafbrevethouder Herman Verlinden. Tijdens de parade zouden de Carabiniers-Grenadiers, hoewel minder in aantal, zich laten opmerken door een voorbeeld van discipline, ook voor deze opdracht. De nieuwe brigadecommandant bracht een bezoek aan onze eenheid op 12 oktober. Dat was een speciale verwelkoming gezien onze nieuwe chef de laatste korpscommandant was van het 1Gr te Soest. Er werd ook deelgenomen aan de CPX Pegasus van het Eurocorps, weliswaar met een aangepaste bataljonsstaf. Samen met de stad Tessenderlo werd op 11 november een mooie herdenking georganiseerd, met minder militaire aanwezigheid dan gewoonlijk, maar niettemin haar naam waardig. Op 7 december was onze compagnie van BELBAT 10 terug in het land en na de medailleparade van 29 januari 1996 was het tijd om met vereende krachten 1996 op te starten ... en BELBAT 14 voor te bereiden gezien dit de uitdaging van het nieuwe jaar zou worden.

De richtlijnen van de hogere echelons zouden de krijtlijnen vastleggen voor dat nieuwe werkjaar. Bij al deze mooie vooruitzichten was er wel één die in het oog sprong: de opdracht ons overgemaakt door de brigadecommandant. De eenheden van de 1PsInfBde zouden in 1996 het product van de factoren “organisatie x opleiding x training x materieel x motivering” maximaliseren. Zij die een beetje wiskunde hebben gestudeerd weten dat dit niet zo eenvoudig is, maar ... voor de Carabiniers-Grenadiers was het klaar en duidelijk: wij gaan

ervoor en zullen laten zien dat we dit aankunnen. De bekroning moest duidelijk worden bij de uitvoering van de buitenlandse opdracht in de Baranja : BELBAT 14.

Toch wil ik vooreerst even de personeelssituatie schetsen van begin 1996: we zouden dit jaar aanvangen met 77 procent van onze voorziene getalsterkte. Wetende dat er een buitenlandse opdracht aankwam, kan men dit als vrij dramatisch beschouwen. In de categorie officieren waren er geen grote problemen qua aantal. Van de voorziene 382 korporaals en beroepsvrijwilligers waren er slechts 280 aanwezig ! Bij de onderofficieren zat het deficit hem vooral bij de jongeren, een gebrek van maar liefst 39 (jonge onderofficieren) op 150. Ook was het al snel duidelijk dat we in 1996 een nieuwe tweede commandant en officier operaties zouden verwelkomen. Als weetje voor de start van een buitenlandse opdracht kan dit tellen.

In februari 1996 werden twee belangrijke taken vervuld: de wacht aan het Koninklijk Paleis verzekeren en een week training organiseren voor de wederoproeping van het kader van het 2Gr (in 1996 was 2Gr een territoriale steuneenheid van de reserve, met als opdracht de bewaking van de Koninklijke Paleizen; het 2Gr werd in 2005 ontbonden). Tijdens alle routine trainings- en onderhoudsactiviteiten was er ook nog even tijd voor een niet zo militaire activiteit, maar wel een belangrijke gezien de uitstraling van de eenheid in onze maatschappij.

ACTIE LEVENSLIJN

Onder de stuwende kracht van wijlen luitenant Jean-Marie Vandersmissen namen we deel aan de “actie Levenslijn” van de commerciële zender VTM. Deze vrijwillige inzet zou uitmonden in een afsluitende show in het cultureel centrum van onze peterstad Tessenderlo met het overhandigen van een cheque met meer dan 1,6 miljoen oude Belgische franken (ongeveer 40.000 €) op de teller. Deze actie kende een overweldigend succes door de inzet van de toenmalige personeelsofficier met tal van vrijwilligers die ervoor zorgden dat dit bedrag besteed zou kunnen worden voor het verdere onderzoek naar diabetes. Tijdens de show werden de optredens van Sha-Na en Eddy Wally zeer gesmaakt.

Van 29 april tot 10 mei 1996 was het Regiment actief in het kamp Vogelsang. Een kamperperiode die vooral zou toelaten aan de compagniecommandanten en bataljonscommandant om te testen hoe het gesteld was met het niveau van training van zowel de oudere ratten als de jonge veulens. Tijdens de voorafgaande oefeningen in garnizoen was het al snel duidelijk dat er op enkele trainingsbegrippen een beetje sleet zat. Terug leren werken in sectie- en pelotonsverband was dan ook de boodschap voor de trainingsperiode. We zouden met zijn allen de buitenlandse opdrachten even vergeten en de basistechnieken van de infanterist terug boven halen. Oefeningen te voet en bereden zouden toelaten alle neuzen in dezelfde richting te brengen. Vuren met de individuele en kleine collectieve wapens was eveneens aan een grondige opfrissing toe. Deze kamperperiode was zeer nuttig en liet ons toe de hiaten te herkennen en te werken aan de optimalisatie van de vijf factoren van onze brigadecommandant.

Van 20 tot 24 mei organiseerde de brigade haar CPX Excalibur. Een ideale gelegenheid om de bataljonsstaf te testen en te trainen. Deze oefening liet ons ook toe om de collega's van de andere eenheden beter te leren kennen en te appreciëren. Dat onze staf goed werkte wisten we wel, maar dit werd dan ook nog eens bevestigd tijdens de oefening. Weten wat de brigadestaf kan en doet is ook altijd zeer nuttig voor de toekomst.

Op 28 mei 1996 wordt in Weiden (Duitsland) de afscheidsplechtigheid gehouden ter gelegenheid van het ontbinden van de vroegere Staf van het 1(BE)Corps in Duitsland. Deze staf had ondertussen de naam van Interventiemacht gekregen. Enkele maanden later, op 30 september, werd generaal-majoor Schoups aangeduid als eerste commandant van het nieuw opgerichte Operationeel Commando van de Landmacht.

Op 31 mei 1996 werden de regimentsfeesten georganiseerd. De nieuwe mars van het Regiment werd voorgesteld en de stad Tessenderlo aanvaardde officieel het peterschap over onze fusie-eenheid. Deze laatste verduidelijking was nodig na de fusie van de twee Regimenten. De banden met Dagcentrum Vogelzang in Vorst-Laakdaal werden bevestigd. Een schitterende dag die zoals alle andere regimentsfeesten lang zou nazinderen in het geheugen. De traditionele jaarlijkse barbecue in Dagcentrum Vogelzang ging door op 30 juni.

Na een welverdiend verlof staat vanaf 8 september de kampperiode Bergen-Hohne op het programma en dit voor de klassieke twee weken. Na Vogelsang in de maand mei, zou deze kampperiode heel belangrijk zijn om de schoottechnische kennis en de vaardigheden van onze onder-eenheden te testen. Alle pelotons werden getest met hun bewapening en dit in zeer realistische omstandigheden. De klassieke pantserinfanteriepelotons moesten bewijzen dat zij klaar waren om met hun boordwapens (kanon kaliber 25 mm en mitrailleur kaliber .50) te vuren. Op het einde van elke test was er ook nog een apotheose waarbij alle fuseliers van deze pelotons aan bod kwamen. Ook voor de Milanpelotons en het verkennerpeloton waren dergelijke testen voorzien. Het hoogtepunt van deze kampperiode was het nachtvuren van een pantserinfanteriecompagnie met al haar wapensystemen. Deze activiteit werd nog nooit eerder uitgevoerd en kon dan ook rekenen op de aanwezigheid van alle chefs. De compagniecommandant, de S3 en de tweede commandant hebben hier zowaar enkele grijze haren aan over gehouden. Maar ... het resultaat was dan ook overweldigend.

Nog even sporten als het kan. Een Krijgsmacht moet haar personeel fit houden, of dat nu in de gevechtseenheden of in de staven dient, vroeg of laat zal een militair in operaties zijn lijf en leden kunnen redden door een goede fysieke conditie. Dit is de regel, maar niet alle chefs zijn geneigd om deze toe te passen. Bij de Carabiniers-Grenadiers is sport een must, voor jong en oud, voor iedereen en aangepast aan het individuele kunnen. Elke dag werd aan eenieder de mogelijkheid geboden om zijn conditie op peil te houden. Eén van de sportieve hoogtepunten in 1996 was een uitdaging op het niveau van de brigade te Leopoldsborg: de massacross 'Golden Spike' die op 27 september werd gelopen. Naar aloude traditie zou die dan ook gewonnen worden door de lopers bij uitstek van Bvr/5Li, maar ... dit was natuurlijk iets te voorbarig gezien onze eenheid gemotiveerd en voorbereid was om de rode broeders een sportieve loer te draaien. Inderdaad 1C/1Gr heeft in 1996 geschiedenis geschreven door met vlag en wimpel deze wedstrijd op zijn naam te schrijven. Gedurende mijn commandoperiode werd er voornamelijk gelopen, maar ook andere sporten kwamen aan bod. Onze voetbalploeg

deed het goed, de handballers speelden de halve finale in de militaire competitie en korporaal Paul Vermeiren (boogschutter) nam deel aan de Olympische Spelen in Atlanta, hij behaalde een schitterende vierde plaats. Onze oriëntatiecrossers waren alom tegenwoordig en dit met behoorlijke resultaten. Sport is en blijft een steunpilaar voor een gezonde en fitte eenheid, hopelijk zullen de toekomstige chefs dit blijven inzien. Winnen is fantastisch, maar deelnemen is tenminste even belangrijk.

BELBAT 14

Dé uitdaging van mijn periode was natuurlijk de buitenlandse operatie BELBAT 14. In de volgende paragrafen volgt een overzicht met enkele anekdotes ter. Iedereen kent een driepikkel: een klein stoeltje met drie poten. Als één van de poten het begeeft lig je onherroepelijk op de grond. Welnu, tijdens de voorbereiding en uitvoering van deze opdracht zat elke Carabinier-Grenadier (en ook alle versterkingen) op zo'n driepikkel. De poten kregen de benamingen: kennis, samenleven en gezondheid. Deze drie begrippen vragen niet om meer uitleg, elke rechtgeaarde militair en burger weet wat er hier mee bedoeld wordt. Geen enkele van deze drie poten mag het begeven voor en tijdens de opdracht.

De voorbereiding van BELBAT 14 was eigenlijk al lopende sinds de kampperiodes in Vogelsang en Bergen-Hohne en bij alle andere trainingsactiviteiten van 1996. Op 5 september werd het officiële startschot gegeven met een ontbijtvergadering met alle hoofdrolspelers die gekend waren op dat ogenblik. Deze eerste kennismaking duurde al snel een ganse voormiddag en werd vereerd met de aanwezigheid van onze brigadecommandant. De collectieve training nam een aanvang op 25 september (na de kampperiode Bergen-Hohne), de verkenning ter plaatse met alle sleutelpersoneel gebeurde van 14 tot 18 oktober. De kers op de voorbereidingstaart was de cohesieoefening van 21 tot 25 oktober, op een schitterende wijze georganiseerd door onze brigadestaf. Kosten noch moeite werden gespaard om de Carabiniers-

Grenadiers voor te bereiden. Vanaf nu zou het brigade-echelon de eenheid evalueren die in buitenlandse operaties vertrekt.

De opdracht van BELBAT 14 luidde: in het kader van de UN dit laatste stukje bezet maar gedemilitariseerd gebied vredig en wel over te dragen aan de moederstaat Kroatië. Vier hoofdopdrachten werden gedefinieerd: de zone gedemilitariseerd houden (sinds BELBAT 12 een feit) en de veiligheid van iedereen verzekeren, vluchtelingen van 1991 en 1992 de kans

geven terug te keren naar hun dorpen, humanitaire hulp verlenen waar mogelijk en verder nog de mogelijke verkiezingen voorbereiden.

De middelen voor deze opdracht werden als volgt bepaald: een bataljonsstaf, twee pantserinfanteriecompagnies, een verkenningseskadron, een logistieke compagnie, een peloton gevechtsgenie, een staf- en dienstencompagnie en een achterwacht. Versterkingen zouden ook nog geleverd worden om het medisch detachement (chirurg, dokter en tandarts inbegrepen) en de ploeg ontmijners te bemannen. Radiomiddelen voor grote afstand werden ontplooid, luchtsteunelementen werden toegevoegd alsook een detachement voor gerechtelijke steun (krijgsauditeur, griffier en twee rijkswachters). Ter plaatse zou ook een Argentijnse compagnie (bestaande uit een staf, twee pantserinfanteriepelotons en twee tankpelotons) onder operationele controle worden geplaatst. Uiteraard kon dit allemaal niet geleverd worden door onze eenheid. De grote aantallen versterkingen kwamen dan ook van het 2/4L, het 18BnLog en de 68ste Compagnie Gevechtsgenie (drie eenheden uit onze brigade). Een totaal van 612 militairen (zonder de Argentijnen) waarvan 9 vrouwen en 20 Franstaligen.

Vrouwen bij de infanterie? Jawel, eind 1996 wordt onze eenheid versterkt met de eerste vrouwelijke sectiecommandanten. Vanaf nu is het duidelijk dat niet alleen de administratieve en logistieke eenheden vrouwelijke militairen in hun rangen tellen maar ook de gevechtseenheden. Deze vrouwelijke militairen worden dan ook ingezet tijdens buitenlandse operaties. De vrouwen in BELBAT 14 hadden allen functies in de domeinen logistiek, transmissie en medische steun, de oudste in graad was 1ste sergeant en de jongste was soldaat bij de medische dienst en had nog maar amper twee maanden dienst in haar eenheid.

Twee (van vele) anekdotes uit de voorbereiding kunnen nog voor enige hilariteit zorgen. Het feit dat ik zelf besliste wie mee kon vertrekken in opdracht en wie niet, zorgde voor meer dan enige verwarring in de medische keten. En dan ... eind oktober word ik in Evere uitgenodigd bij de verantwoordelijken voor de operaties. Voor ons in de eenheid was het duidelijk dat ik hier mijn opdracht en laatste richtlijnen zou ontvangen. Dit draaide enigszins anders uit daar de enige vraag die ik moest beantwoorden aan de verantwoordelijke generaal luidde: waarom heeft u geen beroep gedaan op de firma Pfeiffer om uw levensmiddelen aan te voeren in de Baranja ? Ja, en daar stond ik dan klaar om in opdracht te vertrekken. Toch nog snel even meegeven dat geen enkele Belbatter honger heeft geleden tussen november 1996 en maart 1997.

Op 26 november zijn we dan vertrokken met een commandogroep naar de Baranja, op 3 december volgde een eerste rotatie, op 8 december werd ons 'Basic Mission Order' uitgegeven en vanaf 11 december waren wij verantwoordelijk voor de Belgische zone tussen de Hongaarse grens en de rivieren Drava en Donau. Wij zouden deze zone beveiligen aangeleund aan het Pakistaanse bataljon in het zuiden.

In het operatieorder BELBAT 14/01 vinden we onder andere de intenties terug van de Force Commander (de Belgische generaal Schoups): "...he intends to create an environment where people feel safe. Therefore his soldiers will be as present as possible throughout the Region and at the same time keep this Region demilitarised...". De opdrachten van de vier

compagnies/eskadrons en het geniepeloton worden er in extenso beschreven evenals de opdrachten van de staf- en dienstcompagnie en de logistieke compagnie. De taken van de drie verbindingsofficieren worden gedetailleerd. De twee bestaande grensovergangen (Udvar en Batina) worden gedefinieerd en de opdrachten ter beschreven.

Dit basisorder werd op 24 januari 1997 aangepast met operatieorder BELBAT14/17 teneinde alle bijkomende opdrachten (opening van de Baranja-regio, invoegen van transporten over de rivier Drava, alle soorten van escortes en beveiligingen van transporten doorheen de regio, allerlei bezoeken van Kroatische overheden, het installeren van mobiele checkpoints, enz.) weer te geven en vooral om het aspect “show the flag” goed in de verf te zetten.

Herinner u even de derde poot van onze “driepikkel”: gezondheid. Deze heeft voor heel wat ophef gezorgd bij aanvang van onze opdracht. Onze voorgangers hadden het niet zo voor hygiëne hetgeen resulteerde in het ontsmetten van de compounds en een ‘Honden Afvoer Plan en Katten Ook’ onder de codenaam HAP&KO. Deze laatste heeft zelfs de pers gehaald in Wallonië. Met de steun van alle “Belbatters” en van het medisch detachement zijn we er dan ook in geslaagd om binnen de tijdspanne van één week compounds te bekomen die leefbaar waren voor iedereen. Er zaten nu geen katten meer in de keukens en de apotheek en alle kamers waren terug bewoonbaar en dit zonder dode muizen onder de bedden.

Dat niet alles van een leien dakje zou lopen was al snel duidelijk op 12 december (één dag na het aantreden van BELBAT 14) wanneer één van de eerste benzinstations van de regio in de lucht werd geblazen door een springtuig. De toon was gezet en de waakzaamheid getest.

Het werd keihard werken in de verschillende compagnies, eskadrons, pelotons en detachementen. De meteo was alles behalve gunstig en het ritme lag hoog. Op 17 december had ik mijn eerste vergadering met de plaatselijke autoriteit in Beli Manastir en omgeving: mijnheer Arbutina. Het werd een vruchtbaar gesprek waaruit bleek dat hij bereid was met ons samen te werken op voorwaarde dat de gesimuleerde compagnieaanvallen op zijn dorpen, zoals die gebeurden in de voorafgaande maanden, zouden uitblijven. De wekelijkse ontmoeting met deze plaatselijke bestuurders bleek zeer nuttig te zijn om het vertrouwen te (her)winnen, hetgeen onontbeerlijk zou blijken in de toekomst. Een van de eerste verwezenlijkingen in onze zone was het opstarten van een buslijn van Osijek naar Mohac, dus van Kroatië, door de Baranja naar Hongarije. Deze dagelijkse buslijn (vanaf 19 december) moest begeleid en beveiligd worden door de Pakistani in hun zone en door BELBAT in onze zone.

Op 15 december ging de eerste familiedag in Leopoldsburg door en ook in de operatiezone werd aan vermaak gedacht. Van 16 tot 18 december werden de opnames voor het radio2-programma de ‘Zoete Inval’ opgenomen in Beli Manastir. Deze werden nadien in Vlaanderen uitgezonden op de zaterdagen voor Kerstmis en Nieuwjaar. Deze ploeg van entertainers (Luc Appermont, Barbara Dex, Liliane Saint-Pierre en Luc Steeno) heeft zich op een zeer goede manier gedragen en door haar aanwezigheid in de verschillende compounds bijgedragen aan de goede sfeer. Hun interviews in de Vlaamse pers werden zeer gesmaakt door iedereen.

Kerstmis en Nieuwjaar is dan ook de klassieke periode waarin de chefs op bezoek komen. Voordien kregen we nog zeer voornaam bezoek uit België. Onze toenmalige premier Dehaene en minister van Landsverdediging Poncelet waren op 20 en 21 december bij ons te gast. Briefings en bezoeken voorbereiden hoort daarbij, maar dit was meer dan de moeite waard. Zij zijn er in geslaagd om in deze korte periode iedereen te bezoeken en steun te betuigen op hun eigen manier. Tijdens de nachtmis op kerstavond hadden we onze divisie- en brigadecommandant op bezoek. Voor de overgang van oud naar nieuw was de chef van de Generale Staf zelf enkele dagen onze gast. Al deze bezoeken van hooggeplaatste gasten waren heel opbeurend voor meer dan zeshonderd militairen die op deze dagen toch ver van huis en gezin waren.

BELBAT 14, bezoek van premier Dehaene en minister van Landsverdediging Poncelet

Ondertussen sneeuwde en vroomde het verder en gingen de opdrachten door. Op 2 en 16 januari 1997 werd onze ganse zone afgezet met “mobiele checkpoints” om alle voertuigen en voorbijgangers te controleren. Deze bataljonsacties waren eerder symbolisch dan tactisch noodzakelijk. Ontraden was hier de hoofdboodschap en dit liet ons ook toe om meer inzicht te krijgen in de lokale situatie en onze eigen procedures te testen. Vanaf 8 januari begon het spook van de eventuele verkiezingen rond te dwalen op het hoofdkwartier in Vukovar en werden er allerlei geruchten verspreid. Deze verkiezingen zouden om de haverklap van datum veranderen en dit zorgde voor spanning bij de lokale verantwoordelijken en toch ook bij de bevolking.

Op 14 januari werd er, na langdurig onderhandelen tussen de Kroatische en Servische politieke kopstukken, een memorandum goedgekeurd dat de basis moest vormen voor een

vreedzame re-integratie van de hele “United Nations Transitional Administration for Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium” (UNTAES) regio in de Kroatische Republiek. ’s Anderendaags was er de bevelsovername van de UNTAES commandant. Generaal Schoups gaf het bevel over aan generaal Hanset, allebei Belgen die het bevel voerden over deze geslaagde UN-operatie.

Op 18 januari 1997 sloeg het noodlot toe en stierf één van onze jonge soldaten van de 1Cie aan een zeer agressieve ziekte. Enkele dagen voordien werd hij in allerijl naar België overgebracht maar alle goede zorgen mochten niet baten. Dit was een zware klap voor zijn familie, zijn makkers en de ganse eenheid. Enkele weken later (31 januari) werd in Vukovar een Belgisch chauffeur doodgeschoten, korporaal Olivier Gossye. De vermoedelijke dader werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Beli Manastir en viel dus onder onze verantwoordelijkheid. Toen wij een week later de Belgische pers moesten ontvangen voor enkele dagen, waren de journalisten zeer op zoek naar meer details. Het was zelfs zo dat ik hen op een bepaald ogenblik huisarrest heb moeten opleggen om de goede gang van zaken niet in het gedrang te brengen en hun eigen veiligheid te garanderen. Een journaliste heeft zelfs ‘de muur gedaan’ om foto’s van de dader te kunnen nemen. Dit was uiteraard zonder de wakkere mannen van BELBAT gerekend. Zij heeft de rest van haar reportage (zonder foto) kunnen schrijven in een goed afgesloten container waar ze niet weg kon. Huisarrest zonder enkelband en op verplaatsing zou je dit kunnen noemen. Zij had nochtans geluk bij haar journalistiek ongeluk gezien ons eten altijd uitstekend was. Haar reportage is nooit in één of ander blad verschenen.

De opening van de Baranja naar de rest van de wereld werd ondertussen verder gezet. Op 6 januari werd de grensovergang met Hongarije te Udvar geopend voor commercieel transport en op 20 februari werd de volledige weg Osijek-Udvar voor alle transport geopend. Al deze acties kwamen uiteraard ten goede aan het vredesproces, maar waren toch een kleine nachtmerrie voor onze compagnies en pelotons die de veiligheid moesten verzekeren, vooral in het begin van elke verwezenlijking.

Bij de openstelling van de Baranja was het al snel duidelijk dat de verplichte doorgangen over beken en door dorpen toch enig risico met zich meebrachten. Het hoofdkwartier in Vukovar had daarom beslist om de Belgische special forces in te zetten om een bruggetje over een beek te beveiligen. Grote consternatie bij al mijn stafofficieren die mij met aandrang vroegen om dit toch niet toe te staan. Maar deze “pletwals om een eventuele mug te vangen” zou uitgevoerd worden. Deze goed getrainde para’s zouden zich in de omgeving van het bruggetje ingraven en van daaruit alle mogelijke vijanden observeren en indien nodig afslaan. ’s Anderendaags (bij dageraad) was een herder met zijn schapen al klaar wakker en ging met zijn kudde een wandeling maken door de aanliggende velden. De herdershonden waren ook zeer goed opgeleid en na enkele minuten kon deze observatiepost niets anders ondernemen dan zich gewonnen geven en terugkeren naar de kazerne. De operatie “bloembollen” was hiermee na minder dan vierentwintig uur beëindigd.

De verkiezingskoorts sloeg ook in de Baranja toe. De eerste grote stap die moest gezet worden was het inschrijven van de kiezers die zouden toegelaten worden om hun stem uit te

brengen. Dit zorgde ook voor veel beveiligingsopdrachten en pogingen tot inmenging vanuit alle hoeken. Eén van de andere acties die georganiseerd werd door het hoofdkwartier te Vukovar in het kader van de demilitarisatie, was het “weapons buy back” programma. Op verschillende plaatsen in de regio werden wapens opgekocht door de UN. Improvisatie was aan de orde maar dit was de zoveelste opdracht die wij moesten beveiligen (begin van deze activiteit was op 20 januari en op 7 februari werd ze stopgezet). Een groot succes werd het niet, maar elk wapen dat binnengebracht werd was er weer eentje minder in omloop.

BELBAT 14, “weapons buy back” aan de poort van het kantonnement van Beli Manastir

Ondertussen gingen de familiedagen te Leopoldsburg door en begonnen sommigen reeds af te tellen voor hun terugkeer naar België. Gezien de datum van de verkiezingen regelmatig veranderde, was het natuurlijk ook niet duidelijk wanneer BELBAT 14 zijn opdracht zou beëindigen: vóór of na de verkiezingen. Dus een inkorten van de opdracht was mogelijk maar ook het verlengen ervan was één van de mogelijke denkpistes. Deze situatie van onduidelijke en steeds veranderende data bracht nogal wat wijvingen met zich mee. Uiteindelijk zou er dan toch quasi niets veranderen en werd de bevelsovergave naar BELBAT 15 (geleverd door 12/13Li uit Spa) uitgevoerd op 13 maart. Op 15 maart was iedereen thuis in België en de medailleparade werd gehouden op ons paradeplein op 30 april 1997.

Een conclusie schrijven voor deze opdracht is eenvoudig: wij hadden ongelooflijk goed personeel in onze rangen en daarenboven beschikte iedereen over een stevige driepikkel. De opdracht was geslaagd. Een chef die met dit kader officieren en onderofficieren in opdracht kan vertrekken mag op zijn twee oren slapen. Hun ijver en werklust, ook in moeilijke omstandigheden, was legendarisch. De soldaten die wij toevertrouwd kregen hebben een “outstanding job” geleverd in soms zeer complexe situaties en met zeer veel initiatief. Hun

kennis en toewijding lagen ver boven het gemiddelde. Last gehad van dronkenlappen ? Ja natuurlijk, maar in die mate dat ik uiteindelijk meer kader heb moeten berispen en “blue-flights” (dit is een onmiddellijke repatriëring naar België in afwachting van disciplinaire en/of statutaire maatregelen) dan soldaten. De sociale controle was voldoende hoog om de 0,5 promille regel in stand te houden. Herinner u onze driepikkel: kennis, samenleven en gezondheid; het heeft gewerkt en verdient aanbeveling. Ik zou aan mijn plicht te kort komen zonder hulde te brengen aan mijn volledige bataljonsstaf (in het bijzonder mijn tweede commandant, majoor Marc Saenen en mijn S3, kapitein-commandant Luc Geers) en de compagniecommandanten (de kapiteins Kurt Wastyn, Bart Laurent en Tom Wouters): “gents a job very well done”. Als aalmoezenier had ik een burger (reserveaalmoezenier bij onze marine) meegekregen met name Geert Dewulf, een jonge priester-leraar uit Dendermonde die het goed kon vinden met de korpskorporaal Marc Cockuyt. Zij vormden een rondreizend duo dat al snel fungeerde om de temperatuur te meten van de “mannen”, zij hadden het vertrouwen gewonnen van alle “Belbatters” en losten de kleine probleempjes op en informeerden de chefs van de mogelijke wrijvingen, ook dit is luxe als chef.

BELBAT, het kantonnement van Beli Manastir

En voor de regio ? Hier werd het stabilisatieproject verder gezet, de streek was veiliger dan voordien en meer gedemilitariseerd. De mensen voelden zich wel veiliger maar of ze er voorlopig beter aan toe waren dan voordien is nog maar zeer de vraag. In ieder geval evolueerde de verandering in de positieve zin en met verkiezingen in het vooruitzicht was er

toch wel meer dan een goede kans op beterschap voor iedereen. Het werk was nog lang niet af maar ... alle beetjes helpen.

Tijdens ons verblijf in de Baranja hadden de personeelsbeheerders laten weten dat ik na deze opdracht al vrij snel het Regiment zou verlaten voor een logistieke opdracht (chef van het bureau logistieke steun bij de divisiestaf in Saive)! Als motivering voor een geboren infanterist was dit dus wel niet goed. Het komt erop neer dat je je eenheid terug mag hervormen in het garnizoen en dan mag overdragen aan je opvolger. Het was goed geweest maar ... naar de logistiek, dat was een opdoffer van jewelste en bewijst ook de grenzeloze fantasie van deze beheerders.

Na de hergeleding volgend op deze buitenlandse opdracht waren er toch nog enkele mooie uitdagingen in de eenheid. Een kampperiode Vogelsang, een trainingsperiode te Otterburn, een commando-inspectie door de brigade en een kampperiode te Bergen-Hohne. Ondertussen waren er een hele rits mutaties in het officieren- en onderofficierenkader zodat deze laatste maanden niet zonder enige stress zijn verlopen. Toch was er nog energie over om terug een officiersbal (diner-dansant) te organiseren. Dit zou één van de laatste in zijn soort zijn, spijtig maar ... dit is waarschijnlijk wel tijd- en plaatsgebonden.

We wilden toch nog even origineel uit de hoek komen en de bevelsovergave aan luitenant-kolonel stafbrevethouder Erwin De Bondt werd georganiseerd op 2 oktober 1997 bij valavond in plaats van de klassieke namiddagactiviteit.

Ik heb bewust mijn periode bij het enige echte Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers in verhaalvorm geschetst zodat niet alleen militairen dit kunnen lezen. Wat mij zeker bijblijft is, dat in deze eenheid, reeds na enkele jaren, het klaar en duidelijk is dat de fusie tussen twee goede infanterieregimenten mogelijk is. De a priori's van velen voor één of andere eenheid verdwijnen wanneer men hen voor moeilijke opdrachten inzet. De kennis en tradities van twee eenheden samenvoegen kan alleen maar voordelig en verrijkend zijn voor allen. Dankzij de inzet van alle Carabiniers-Grenadiers is dit wonderwel goed gelukt, ook dank aan de achterban uit de verschillende verbroederingen die uiteindelijk gezien hebben dat het mogelijk is.

Dank aan allen die deze periode hebben mogelijk gemaakt.

Aan al mijn opvolgers, ook die van na 2012, wens ik het allerbeste toe en vooral veel job satisfaction. Denk eraan dat je vooreerst "de commandant" bent van deze prachtige eenheid en nadien pas een manager.

Hoofdstuk 5

GEDAAN MET KROATIË, OP NAAR BOSNIË-HERZEGOVINA EN KOSOVO

2 oktober 1997 - 8 juni 2000

Luitenant-kolonel stafbrevethouder buiten dienst Erwin De Bondt

ALGEMEEN

Na de uitvoering van de operatie Reforbel begint de Krijgsmacht gedurende mijn commandoperiode aan de voorbereiding van ingrijpende herstructureringen die, gespreid over een periode van meer dan tien jaar, het aangezicht van die Krijgsmacht grondig zullen veranderen. In 1999 wordt de regering Verhofstadt I beëdigd en begint het tijdperk van André Flahaut als minister van Landsverdediging. In de schoot van de Generale Staf wordt de task force herstructurering “Vision 2015” opgericht. De naam van onze brigade wordt veranderd in 1ste Gemechaniseerde Brigade (1MecBde). De brigade heropent de oude garnizoensmess voor onderofficieren Prinses Paola als informatie- en onthaalcentrum voor partners en kinderen van militairen in operatie. De leiding van het centrum is in de handen van de raadgevers mentale operationaliteit van de brigadestaf. In 1998 opent het Regiment voor de eerste keer zijn deuren voor de jongerenstages die in de zomermaanden in alle garnizoenen worden georganiseerd. In 1998 krijgt de Landmacht de nieuwe uitgangskledij en vervangt het de “olijfgroene linnen kledij” door de gebarioleerde veldkledij.

Gedurende mijn commandoperiode nam het Regiment natuurlijk deel aan de klassieke kamperiodes zoals daar zijn Vogelsang-Elsenborn en Bergen-Hohne. Enkel indien ze georganiseerd werden met een specifiek objectief dat het Regiment moest bereiken zal ik er, met iets meer detail, dieper op ingaan.

De rode draad doorheen mijn commandoperiode was het “personeelsprobleem”. Zowel het chronisch tekort aan personeel in basisfuncties (beroepsvrijwilligers en lagere onderofficieren) als het overtal aan hogere onderofficieren zorgden dikwijls voor een zekere vorm van frustratie. Zo gebeurde het té regelmatig dat personeel terecht kwam in ad hoc structuren voor een bepaalde periode; de lengte van die periode varieerde en was vooral afhankelijk van het soort inzet: voor een kamperperiode relatief kort met integratieproblemen tot gevolg; voor deelname aan een buitenlandse operatie relatief lang met het gevolg dat velen eigenlijk liever in de nieuwe structuur wilden blijven. Voor de onderofficieren was de problematiek verschillend: terwijl sommige “jongere” hogere onderofficieren zich ondergewaardeerd voelden omdat ze niet onmiddellijk konden doorstromen naar functies aangepast aan hun niveau of rang, waren anderen dan weer tevreden dat ze “bij de mannen” konden blijven.

De hoogtepunten :

- 1997: terugkeer van BELBAT 14 uit de Baranja;
- 1998: actie Levenslijn, logistieke inspecties, compagnie-evaluaties;
- 1999: voorbereiding en uitvoering BELUBG, deelname aan de Kosovo Force (KFOR);
- 2000: terugkeer van BELUBG uit Bosnië-Herzegovina en KFOR uit Kosovo.

1997

Vóór de bevelsovergave

Half maart 1997, na de terugkeer van BELBAT 14 uit de Baranja (ik ben op dat ogenblik nog stafchef van de 1MecBde) wordt mij gevraagd een beslissing te nemen voor de eventuele organisatie van de actie Levenslijn, die, zoals later blijkt, wel degelijk een invloed zal hebben op de activiteiten van de eenheid na de geplande bevelsovergave in oktober. Na de eerdere successen met Levenslijn (40.000 € in 1995) wil wijlen luitenant Jean-Marie Vandersmissen het nog grootser aanpakken. Het Levenslijn-initiatief voor 1998 en de mogelijke weerslag ervan op het programma werden met zodanig veel vuur voorgesteld door luitenant Vandersmissen, hierbij gesteund door mijn voorganger, dat weigeren eigenlijk geen optie was.

Na de verlofperiode volgend op BELBAT 14 wordt de draad terug opgenomen en worden er kampperiodes in Vogelsang en Bergen-Hohne georganiseerd.

Van de investituur tot eind 1997

Na een mooie avondplechtigheid die afgesloten werd met mijn aanstelling tot korpscommandant door de commandant van de 1MecBde, kolonel stafbrevethouder Herman Verlinden, kwam er een voorlopig einde aan de regimentsactiviteiten voor 1997.

Vóór de technische inspectie van de bewapening van november waren er wel nog compagnie-oefeningen in oktober: de 1Cie in Harskamp (Nederland), de 2Cie in Lagland en de instructiecompagnie in Marche-en-Famenne.

1998

Vóór de actie Levenslijn

De actie Levenslijn 1998 bracht de Carabiniers-Grenadiers overal in Limburg. Ze waren aanwezig op vele weekmarkten en er werden 3000 valentijnsontbijten verkocht in en om Leopoldsburg. 6000 bezoekers namen deel aan het tweedaags slotfestival op 28 februari en 1 maart. Dit was waarschijnlijk de grootste sociale organisatie in haar soort ooit georganiseerd binnen Defensie. Opkomst zowel als opbrengst waren eigenlijk fenomenaal; spijtig genoeg moesten er ook kosten betaald worden, onder andere aan Defensie voor het gebruik van materieel en personeel. Er bleven ongeveer 80.000 € over die ik samen met een stralende luitenant Vandersmissen, in naam van het Regiment, mocht overhandigen tijdens de afsluitende televisieshow.

Na Levenslijn

1998 is duidelijk een overgangsjaar. Na BELBAT 14 in 1997 wordt nu reeds gewerkt richting Stabilisation Force (SFOR) en KFOR, beide gepland voor 1999.

De grote doelstellingen van 1998 waren in chronologische volgorde de tweejaarlijkse logistieke inspectie, de compagnie-evaluaties en de kamperiode Bergen-Hohne.

Eén van de eerste objectieven voor de eenheid was de logistieke inspectie voorafgegaan door de commando-inspectie door de brigade in maart; beide waren succesvol.

De 2Cie (in mei) en de 1Cie (in juni) ondergaan zowel een tactische evaluatie (TACEVAL) als een evaluatie van de nucleaire, biologische en chemische verdedigingsdrills (NBC-evaluatie); de twee compagnies slagen in beide. Er dient opgemerkt te worden dat voor de uitvoering van de TACEVAL de geëvalueerde compagnie versterkt werd tot drie fuselierspelotons en een Milanpeloton, dit om de chef toe te laten het bevel te voeren over een volledige eenheid. Een bijkomend probleem van deze ad hoc-structuur is dat de voorbereiding van de versterkingen niet steeds optimaal kon gebeuren door het programma van de “moedereenheid”.

In september, na een geslaagde evaluatie vuurleiding in garnizoen, worden de geplande vuren uitgevoerd tijdens de kamperiode Bergen-Hohne.

1999

Dit wordt het jaar van de inzet in Bosnië-Herzegovina. De jaarlijkse richtlijnen voor het onderricht waren dan ook zeer duidelijk: training klassieke operaties, bataljonsevaluatie

(inclusief NBC), TACEVAL en commando-inspectie, en tenslotte voorbereiden en uitvoeren van de opdrachten in Kosovo (BELKOS 1) en Bosnië-Herzegovina (BELUBG 5).

Vóór BELKOS 1 en BELUBG 5

Vanaf 1999 worden de bataljons opnieuw aangeboden voor de NAVO-evaluaties. Begin maart ondergaat het Regiment de commando-inspectie door de brigade samen met die NAVO TACEVAL in het garnizoen. Later in maart zal, gedurende de kampperiode Vogelsang, de eenheid de TACEVAL op het terrein en een NBC-evaluatie ondergaan. Na deze kampperiode is de voorbereiding van BELUBG 5 de enige prioriteit. In het Regiment wordt korporaalschef Marc Cocquyt als korpskorporaals opgevolgd door korporaalschef Marc Vanderheyden.

BELKOS 1

In ex-Joegoslavië is de toestand ondertussen snel geëvolueerd. Na het succesvol beëindigen van de operaties van UNPROFOR en UNTAES in de Baranja, heeft België zich ingeschreven met een bataljon in Bosnië-Herzegovina als onderdeel van de NAVO Stabilisation Force (SFOR). Op 9 juni 1999, na twee maanden van NAVO-luchtaanvallen op Servische doelen, trekt Servië zijn troepen terug uit Kosovo, en wordt de NAVO-strijdkracht Kosovo Force (KFOR) ontplooid in steun van de UNO-administratie die het bestuur van Kosovo zal overnemen. België heeft op dat ogenblik nog een bataljon in Bosnië-Herzegovina als onderdeel van SFOR, maar beslist om toch, tegelijkertijd, een bataljon te ontplooien met KFOR in Kosovo. Het 2/4L is de pilooteenheid voor dit eerste bataljon in Kosovo, BELKOS 1. 1C/1Gr wordt aangeduid om 2/4L te versterken met een compagnie. De 2Cie zal op haar beurt moeten versterkt worden met een Milanpeloton samengesteld uit personeel van zowel Bvr/5Li als van het 1ste Regiment Jagers te Paard (1JP). De inplaatsstelling en integratie moeten snel gebeuren want de voorbereidingen worden reeds begin augustus afgerond met de syntheseoefening Kosovo Hope 1 in de omgeving van Leopoldsburg en Zutendaal. De inplaatsstelling naar en de ontplooiing in Kosovo start eind augustus, de 2Cie, geleid door kapitein Jan Van Loock, zal van september tot december opereren in de schoot van 2/4L in de omgeving van Mitrovica

BELKOS 1 is een gespierd bataljon met een tankeskadron op Leopard, een verkenningseskadron op CVR-T en een pantserinfanteriecompagnie op AIFV. Het beschikt over organieke geniesteun, slagveldbewakingsradars en "Civil-Military Cooperation (CIMIC) Tactical Support Teams". Het bataljon maakt deel uit van de Multinationale Brigade Noord onder Frans bevel. Het pilootbataljon is het 2/4L, de bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Michel Wouters. De compagnie van kapitein Jan Van Loock bestaat uit drie pelotons pantserinfanterie en een peloton Milan op AIFV, en heeft een getalsterkte van 150 man. De compagnie en het peloton slagveldbewaking nemen het kantonnement over van een Franse compagnie in Lesak, ten noorden van Leposavic. Het kantonnement krijgt de naam White Plains. Op dat ogenblik is het kantonnement niet meer dan een weide met tenten, een velddouche en een veldlatrine, omheind met prikkeldraad. Tijdens de inzet van de compagnie wordt begonnen met de bouw van het containerdorp van White Plains, maar de compagnie zelf zal de hele vier maanden onder tent werken.

De ontplooiing van de eerste Belgische “battle group” in Kosovo komt goed twee maanden na het einde van de luchtoperatie van de NAVO en de terugtrekking van de Servische troepen uit Kosovo, volgend op de Resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de UN.

De opdrachten van de compagnie zijn de bewaking van de grensovergang op de enige bruikbare wegtoegang

BELKOS 1, CRC-training in het theater

naar Servië (“Gate One”), de zonecontrole in het noordelijke deel van het bataljonsvak door patrouilles vervoerd en te voet en door het oprichten van checkpoints, het beveiligen van gevoelige punten (onder andere de kerkjes) en het klaar houden van een reserve voor opdrachten van offensieve en defensieve crowd and riot control (CRC). De belangrijkste

uitdagingen van BELKOS 1 zijn het hardhandig afdwingen van de vrijheid van beweging tegen de blokkades van de hoofdweg (de “main supply route” van KFOR) door de Servische bevolking in het noordelijke deel van Kosovo, en het controleren en uiteendrijven van manifestaties in Mitrovica.

Tijdens de inzet van BELKOS 1 ontstaat in de landen die troepen leveren voor KFOR ongerustheid over de risico’s van de blootstelling van hun personeel aan de straling van het verarmd uranium in de munitie van de boordkanonnen van de Amerikaanse A-10 gevechtsvliegtuigen die tijdens het luchtoffensief van de NAVO ingezet zijn in Kosovo. In het Belgisch bataljon werden de persoonlijke radiologische dosimeters uitgedeeld aan het personeel en wekelijks afgelezen door het personeel van het medisch detachement. Er werden geen abnormale doses geregistreerd in de Belgische actiezone.

Alle Carabiniers-Grenadiers keren tenslotte veilig terug naar België vóór Kerstmis 1999.

BELUBG 5

Zoals hiervoor gezegd, is er in 1999 nog steeds een Belgisch-Luxemburgse battle group (BELUBG) ingezet in Bosnië-Herzegovina. Het Regiment was reeds sinds begin 1999 aangeduid als pilooteenheid voor BELUBG 5. Uiteraard betekent het vertrek van de 2Cie met BELKOS 1 een zoveelste aanpassing van de slagorde aangezien er slechts één compagnie bestaande uit twee fuselierspelotons en één Milanpeloton overblijft. Het 1ste Bataljon

Parachutisten (1Para) wordt aangeduid om BELUBG 5 te versterken met een compagnie bestaande uit twee pelotons parachutisten en deze wordt op haar beurt versterkt met een verkenningspeloton geleverd door het Groothertogdom Luxemburg. Het is vanzelfsprekend dat de eenheid ook over de nodige versterkingen in de domeinen logistiek, verbindingen, genie en militaire politie beschikt. Ook voor BELUBG 5 wordt de tijd een kritiek element aangezien de voorbereidingen lopen tot midden juli. Na een verlofperiode tot half augustus wordt de laatste hand gelegd aan de voorbereidingen vooraleer deel te nemen aan de syntheseoefening Bosnian Hope in de buurt van Oudenaarde. Deze oefening, die loopt van 13 tot 18 september, wordt bijgewoond door, onder andere, onze toekomstige commandant in Bosnië, de Britse generaal Viggers, commandant van de Multinationale Divisie South West. De oefening wordt afgesloten met een parade in Oudenaarde waar de “Gamin” Paul Ooghe de BELUBG-badge aan de jongste Carabinier-Grenadier overhandigt. Na de oefening worden nog de nodige aanpassingen gedaan en wordt de ontplooiing van oktober voorbereid.

De opdracht luidt: *“BELUBG 5 will conduct operations to prevent hostilities within the area of responsibility, implementing the military tasks of the general framework agreement for peace and supporting civil development, in order to achieve a secure environment adequate for the continued consolidation of the peace without further need for NATO-led military forces in Bosnia-Herzegovina.”*

Om deze opdracht uit te voeren was de battle group als volgt samengesteld :

- de A Cie geleverd door 1C/1Gr en bevolen door kapitein Kurt Vanderheyden, en bestaande uit twee fuselierspelotons en een Milanpeloton,
- de B Cie met twee para-commandopelotons en een Luxemburgs verkenningspeloton,
- een logistieke Cie met elementen voor ravitaillering, transport en maintenance,
- de StDstCie, bevolen door kapitein Bert Rummens, waaraan elementen van de militaire politie en van het gerechtelijk detachement worden aangehecht,
- een Britse artilleriebatterij,
- elementen van een Brits logistiek regiment,
- onder bataljonscontrole staan ondermeer het verkennerpeloton van 1C/1Gr (bevolen door 1ste sergeant-majoor Alain Helsen), een peloton gevechtsgenie en een medisch detachement.

De Britse artilleriebatterij beheerde de NAVO-schietstand van Glamoc waar kon gevuld worden met alle kalibers en door alle NAVO-detachementen. De verdeling gebeurde zoals in Bergen-Hohne en Vogelsang maar rekening houdend met operationele prioriteiten zoals het inschieten van nieuwe bewapening.

Uitdagingen

Uit de “post-deployment analysis” bleek dat BELUBG 5 op één na (de overgave) dezelfde uitdagingen kende als de vier voorgaande battle groups.

De actiezone was zeer groot en wegens zowel de weersomstandigheden in het vierde kwartaal als de toestand van het lokale wegennet werden de verplaatsingen gegroepeerd en werd getracht allerlei transporten zo veel mogelijk samen te voegen. Het was ook belangrijk de nodige termijnen voor verplaatsingen in de planning te voorzien. Alle bemanningen moesten ervoor zorgen dat de voertuigen waren geladen met extra water en voedsel en dat elk individu in het bezit was van de nodige uitrusting om (tijdelijk) te kunnen overleven in de koude.

Aangezien niet enkel de hogere echelon, de multinationale divisie, maar ook één van de onderenheden - namelijk de artilleriebatterij - Brits waren, verliep alle communicatie op niveau van de battle group in het Engels, ook tijdens interne commandovergaderingen.

Zoals alle ontplooide Belgische eenheden bleef ook deze battle group niet gespeend van bezoekers: zo ontvingen we niet enkel de heer Flahaut, minister van Landsverdediging, samen met admiraal Herteleer, chef van de Generale Staf, en een lid van de parlementaire commissie voor Landsverdediging maar ook Rob Van Oudenhoven, tv-presentator voor de Vlaamse Radio- en Televisieomroep die in het kader van zijn programma “de XII werken van Van Oudenhoven”, naar Bosnië-Herzegovina kwam met de bedoeling zijn twaalfde werk, 2000 mensen gelukkig maken, te realiseren. Dankzij de medewerking van BELUBG slaagde het project.

BELUBG 5, observatiepost

Aangezien we de speciale jaarwisseling 1999-2000 ter plaatse meemaakten was er toch enige vrees voor de “millennium bug”. Iedereen was zeer alert voor die millennium bug die alle computersystemen zou platleggen, maar uiteindelijk werd geen enkel incident gemeld, de wereld draaide gewoon verder.

Tenslotte was er de overgave van de opdracht. Aangezien België beslist had de bijdrage aan deze operatie te stoppen, moest de opdracht overgegeven worden aan de Canadese buureenheid die haar actiezone hiermee ongeveer verdubbelde.

Het grote verschil met een Belgisch-Belgische overgave/overname is de logistieke nachtmerrie: een deel van het materieel werd door de Canadezen overgenomen tegen betaling, en hiervoor moest door specialisten een prijs onderhandeld worden, een ander deel werd afgeschreven (omdat het niet kon afgebroken of hergebruikt worden) en bleef ter plaatse met het akkoord van zowel de Canadezen als de lokale bevolking. En tenslotte was er het deel dat moest gerepatriëerd worden; hiervoor bleef er een achterwacht van ongeveer 250 personen.

Enkele bedenkingen op het einde van de operatie.

Ondanks het “cultuurverschil”, verliep de samenwerking met 1Para zeer goed en dit zowel tijdens de voorbereiding als tijdens de uitvoering. De aanwezigheid van wijlen majoor Bart Colpaert, toen stafofficier bij 1Para, die fungeerde als een verbindingsofficier van BELUBG, was hieraan zeker niet vreemd.

Alle deelnemers van BELUBG werden, op een of ander moment, geconfronteerd met de internationale omgeving en de daaraan gekoppelde taalproblematiek: gedurende sociale patrouilles werken met tolken en spreken met de lokale bevolking, de compagnie van 1Para met het Franstalige verkenningspeloton uit Luxemburg, de staf met een Britse onder eenheid en een Brits hoger echelon, en de overdracht aan Franstalige Canadezen.

Op sociaal vlak is de aanwezigheid van een raadgever mentale operationaliteit (RMO) het vermelden waard: zijn rechtstreekse contacten met de collega RMO in garnizoen droegen bij tot een betere uitwisseling van informatie waardoor, in geval van een probleem, de juiste beslissing op het gepaste moment kon genomen worden.

Het feit dat de onder eenheden op verschillende locaties gelegd waren (enkel in Tomislavgrad zaten de bataljonsstaf, de StDstCie en de compagnie para-commando samen), maakte discipline eenvoudiger aangezien de compagniecommandant de enige baas op zijn erf was ! Er stelden zich dan ook weinig problemen op disciplinair vlak.

Eens te meer een succesvolle operatie!

2000, TOT DE BEVELSOVERDRACHT

Na de terugkeer eind januari was er verlof voor iedereen. Half februari kwam het rollend materieel uit Bosnië-Herzegovina aan in Zeebrugge; de 155 wielvoertuigen, 42 rupsvoertuigen, 65 aanhangwagens en 52 containers waren begin februari in Split geladen op een roll-on-roll-off-schip. Begin maart werd gestart met de hergeleding op het niveau van het Regiment, de 2Cie was al terug aan het werk en de opdrachten van de achterwacht werden terug overgenomen door de verschillende titularissen.

Naast de jaarlijks terugkerende klassiekers zoals kampperiodes en marsen neemt het Regiment, in de schoot van de brigade, deel aan een kampperiode in Drawsko (Polen) teneinde klassieke operaties te oefenen. Het Regiment zal er ook als tegenpartij fungeren voor de evaluatie van Bvr/5Li.

Na deze kampperiode is het tijd om de tweejaarlijkse logistieke inspectie voor te bereiden, deze is gepland voor einde juni. En op 8 juni wordt luitenant-kolonel stafbrevethouder Noël De Bruyne aangesteld als nieuwe commandant van de Carabiniers-Grenadiers.

Hoofdstuk 6

KOSOVO, EN NOG VEEL MEER....

8 juni 2000 - 15 januari 2003

Luitenant-generaal Noël De Bruyne

VOORBESCHOUWING

Tien jaren, strak afgemeten. Dat was de tijd tussen mijn vertrek uit het 1ste Regiment Grenadiers te Soest als compagniecommandant van de Royal First (1Cie) in 1990 en mijn terugkeer binnen de pantserinfanterie als commandant van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers te Leopoldsborg in 2000. Al die tijd was de Krijgsmacht niet blijven stilstaan. Het 1Gr, net als zijn moederbrigade (4PsInfBde), waren intussen ontbonden. Eenheden waren gefuseerd, tradities overgenomen. Ik kwam terecht in een nieuwe wereld, niet meer de BSD, maar België. Niet meer in een eenheid met dienstplichtigen, maar met beroepssoldaten. Niet meer in een tijdvak met louter kampperiodes, oefeningen en manoeuvres, maar met een reële, operationele inzet; dit alles aan een hels ritme, met een structuur die kreunde onder meerdere onevenwichten in de “matching” tussen organisatietabel en effectieven.

Stabiliteit in organisatie, planning, functionering, training, zoals ik die had gekend in de jaren tachtig in de BSD, waren weg. Ik diende me in te passen in een eenheid die sinds enkele jaren aan een hoog tempo was ingezet in de Balkan, die enkele maanden vóór mijn aankomst was teruggekeerd als laatste Belgische eenheid uit Bosnië-Herzegovina (BELUBG 5), en die met een ondereenheid had deelgenomen aan de opstart van de operaties in Kosovo (BELKOS 1). Deze laatste operatie, KFOR, zou als een rode draad mijn hele commandoperiode beheersen: organiseren, structureren, herstructureren, trainen, uitvoeren, terug op adem komen, actualiseren van verloren gegane basiskennis, en zoveel meer.

Vierhonderd schitterende mensen hielpen me hierbij, met veel geduld, inzet, enthousiasme, flexibiliteit en een hoge graad aan competentie. Door hun grote vakkennis en ervaring was het voor mij voldoende om tijdig de lijnen uit te zetten, te communiceren, de vinger aan de pols te houden en het kompas in de juiste richting te richten en te houden. Stimuleren, enthousiasmeren, communiceren, corrigeren, participeren. 950 dagen als commandant van deze prachtige eenheid: veel uitdagingen, maar minstens evenveel fierheid en dankbaarheid. Onmisbaar was de steun van alle sleutelmedewerkers, de commando-ondersteunende groep, majoor Luc Willems, tweede commandant, de korpsadjutanten adjudant-majoor Guillaume De Punder en adjudant-majoor Toon Van Lishout, de korpskorporaal, 1ste korporaal-chef Marc Vanderheyden, de stafofficieren- en onderofficieren, de compagnie- en

pelotonscommandanten, de onderofficieren, ruggengraat van de eenheid, en alle vrijwilligers, zonder wie een eenheid niet zou zijn hoe ze is en niet zou kunnen doen wat ze doet.

Het algemeen kader waarin het Regiment in die periode werkt, is een context van op til zijnde turbulente veranderingen op het niveau van de Krijgsmacht in zijn geheel. Op 3 december 2000 worden de voorstellen van de task force herstructurering “Vision 2015”, die in 1999 opgericht was in de schoot van de Generale Staf, gepubliceerd in een “Stuurplan Defensie”. Een jaar later, op 3 september 2001, worden de plannen voor de herstructurering gecommuniceerd en op 1 januari 2002 worden de staven van de krijgsmachtdelen en de Generale Staf omgevormd tot een eenheidsstructuur: de Defensiestaf. Landsverdediging heet voortaan “Defensie”, de chef van de Generale Staf heet voortaan “chef Defensie” en de krijgsmachtdelen worden componenten. Luitenant-generaal Guy Bastien is de laatste stafchef van de Landmacht. Op 12 mei 2002 geeft de regering haar goedkeuring aan het “Strategisch Plan 2000-2015” waarin het militair ambitieniveau naar beneden bijgesteld wordt en waarin de transformatie van de Landcomponent tot projecteerbare capaciteit in het vooruitzicht gesteld wordt. Het tijdperk van de transformatie, van de geïntegreerde logistiek, van het “minimum suffisant” voor de wederuitrustingsprogramma’s, van het “intercomponenten strijdkrachtenreservoir” en van de afslanking naar een getalsterkte van 35.000 begint. Het trefwoord voor de komende 10 jaren is: “transformatie”. Op 7 juni 2002 wordt de aanwezigheid van de Belgische Strijdkrachten in Duitsland officieel beëindigd en op 1 januari 2003 wordt luitenant-generaal August Van Daele de nieuwe chef Defensie.

In dit hoofdstuk worden de belangrijkste assen belicht waarop de vierhonderd Carabiniers-Grenadiers in die fascinerende periode hand in hand hebben gewerkt met creativiteit, fierheid, inzet, enthousiasme, vakbekwaamheid en trouw.

2000

Midden 2000 is het Regiment samengesteld uit de staf, de StDstCie, de 1Cie met twee pelotons pantserinfanterie en een Milanpeloton, de 2Cie met drie pelotons pantserinfanterie en de 3Cie met als permanente opdracht de basisopleiding van de jonge kandidaat-vrijwilligers. Binnen de StDstCie bewaart het verkennerpeloton, in “skelet”vorm, de in het verleden opgebouwde competenties. In de feiten betekent dit dat de “bataljons”-structuur op dat ogenblik over de manoeuvre- en de vuurkracht beschikt van anderhalve organieke compagnie. In het domein van de steun beschikt het Regiment vanaf nu niet meer over een organiek medisch detachement.

Naast het substantiële kwantitatieve tekort in alle personeelscategorieën (de bezettingsgraad: lagere officieren 77%, hoofdonderofficieren 69%, lagere onderofficieren 62%, vrijwilligers 70%) is in het Regiment ook een “lateraal” onevenwicht aanwezig en dit bij alle categorieën medewerkers: tekort aan lagere officieren (tijdens BELUKOS 6 zal één peloton bevolen worden door 1ste sergeant-majoor Fred Sayoen); een ernstig overtal aan keuronderofficieren (122%), waardoor sommigen onder hen dikwijls functies dienen te blijven bezetten die zij in wezen al zijn ontgroeid; slechts 70% van de functies voor vrijwilligers zijn bemand. Onder

hen is er een zeer grote leeftijdsspreiding. Voor een organisatietabel van 573 functies zal het aantal effectief beschikbare medewerkers permanent schommelen rond 400.

In die omstandigheden is het voor de commandogroep een delicate klus om met grote omzichtigheid en overleg het juiste evenwicht te vinden en te bewaren tussen enerzijds het voldoen aan alle door de hogere echelon opgelegde taken en opdrachten, en anderzijds het streven naar job satisfaction bij zoveel mogelijk medewerkers.

Op basis hiervan en rekening houdende met enerzijds een hoog ritme aan uit te voeren structurele taken en opdrachten binnen het garnizoen en anderzijds de snel elkaar opvolgende operationele opdrachten, wordt mijn ganse commandoperiode quasi één aaneenschakeling van kort op elkaar volgende reorganisaties en bijstellingen van de invulling van de structuur, om alzo de schaarse middelen aan de voor het uitvoeren van bepaalde opdrachten noodzakelijke organisatie aan te passen. Intussen staat de trein der activiteiten niet stil.

De periode juni tot december kan als volgt worden samengevat: basisopleiding voor kandidaat-vrijwilligers, versnelling van de werking van de werkgroep “betrokkenheid Regiment”, wisselbeker Briquemont, opendeur 1MecBde, jongerenstage, logistieke inspectie, technische inspecties van de bewapening, plechtigheid voor de 150ste verjaardag van Leopoldsburg, deelname aan de marsen van de Landmacht, dagen van de Landmacht, barbecue voor Dagcentrum Vogelzang, klaarhouden van een ondereenheid voor een eventuele evacuatieoperatie in Afrika, specialisatieweek, dagen van de Carabiniers, wisselbeker van de commandant van de 1MecBde, Golden Spike, bezoek van de stafchef van de Landmacht aan de Instructiecompagnie, demonstratie bij de opening van de schietstand K1, luchtdoelvuren in Lombardsijde, FTX Engineer Victory, bezoek van de Kring Mars en Mercurius uit Antwerpen, bezoek van Duitse en Belgische reserveofficieren, dagen van de Carabiniers in oktober te Schaarbeek en te Leopoldsburg, plechtigheid Tessenderlo op 11 november, bezoek critical process team (CPT) aan pelotons en secties maintenance, sinterklaasfeest voor de kinderen van het Regiment, deelname aan de CPX Active Lion 2000, gespecialiseerde professionele vorming, kader oefeningen, kaderlessen en meerdere specifieke opleidingen, zoals scherpschutter, Milanschutter, pionier kader, cursus eerste zorgen bij ongeval, enz....

De twee belangrijkste periodes voor het Regiment zullen evenwel twee kamperiodes zijn, zeker in het licht van de “heropbouw” na meerdere operationele ontplooiingen en in voorbereiding van een volgende ontplooiing: drie weken in Bergen-Hohne, en twee weken in Sennelager. Tussendoor gaan de 1Cie en het verkennerpeloton ook nog trainen in Sennybridge (Verenigd Koninkrijk).

Bergen-Hohne: 8 - 29 september

Na de verschillende ontplooiingen van de voorbije jaren is het van cruciaal belang de opfrissing en training van de klassieke knowhow aan te vatten, maar ook om de herintegratie en cohesiebuilding binnen het Regiment op te stuwen. Driehonderd Carabiniers-Grenadiers, behorende tot de staf en StDstCie, de 1Cie (twee pelotons pantserinfanterie en een

Milanpeloton), de 2Cie (twee pelotons pantserinfanterie) en het verkennerpeloton met twee secties nemen hier aan deel.

De pantserinfanteriecompagnies trainen met de verschillende basiscellen op de klassieke thema's en stapsgewijze van sectie tot compagnie. Opleidings- en trainingsvuren met het kanon 25 mm, de coaxiale mitrailleur en de Milan vinden plaats, trainingsvuren met de mitrailleur .50, bij dag en bij nacht, battle runs peloton worden uitgevoerd, er is training voor het gevecht in bebouwde zones voor de fuseliers, tactische oefeningen in sectie- en pelotonsverband, evaluaties tactiek en vuren, maintenance en deelname aan compagnie- en bataljonsoefeningen. Ook de interwapensamenwerking komt aan bod. In de derde week vindt FTX Iron Horse plaats, waarin alle aangeleerde en opgefriste drills ten gronde worden getraind, alsook het leven te velde en de ontplooiing van gevechts- en veldtreinen.

Het wordt een zeer intensieve kampperiode, omdat het commando op alle niveaus voor het eerst sinds lange tijd de kans krijgt om met een stabiele onder eenheid te werken. De hoge verwachtingen worden volledig ingelost, en de gestelde objectieven bereikt.

Sennelager: 20 november - 01 december

Tijdens deze kampperiode zal de focus al deels liggen op de opstart van de training van de 1Cie in haar slagorde BELUKOS 6 (twee pelotons pantserinfanterie en een Milanpeloton; de pilooteenheid is Bvr/5Li, de bataljonscommandant is luitenant-kolonel stafbrevethouder Jean Debroek; de compagniecommandant van 1C/1Gr is kapitein Jan Vandamme). Naast de 1Cie neemt de 2Cie deel met slechts één peloton (een groot deel van haar middelen zijn naar de 1Cie gegaan om haar slagorde KFOR operationeel te krijgen) en ook het verkennerpeloton.

Hoofddoelstellingen tijdens deze kampperiode zijn: integratie- en teambuilding per compagnie, gevechtsschieten te voet en vervoerd in een tactisch kader, training procedés voor vredesondersteunende operaties, uitvoeren van de bataljonsoefening Specious Catnap (48 uur non-stop), maintenance en specifieke training voor voertuigploegen (rijden bij nacht en in moeilijk terrein, hindernissenparcours, ...).

Tussen beide grote kampperiodes reizen de 1Cie en het verkennerpeloton ook nog naar het Verenigd Koninkrijk voor een één week durende training in Sennybridge (Wales) waar ze zich bekwamen in het gevecht in bebouwde zones, verkenningpatrouille, nachtaanval en tegeninfiltratie, onder meer in het speciaal trainingsdorp Cilieni.

Zo loopt 2000 op zijn einde. 2001 en 2002 zullen bijna volledig in het teken staan van opeenvolgende voorbereiding en uitvoering van een operationele inzet in Kosovo, eerst op compagnieniveau, vervolgens met het quasi volledige Regiment.

2001

Binnen de commandogroep vindt een belangrijke wijziging plaats. Op 21 maart verlaat adjudant-majoor De Punder, korpsadjudant, het Regiment. Adjudant-chef Toon Van Lishout

wordt als zijn opvolger officieel in functie gesteld tijdens de regimentsfeesten van 26 september. We nemen in 2001 in het Regiment ook afscheid van één oud-medewerker, adjudant Aloïs Wouters en van één medewerker, eerste sergeant Willy Van Assche. Op 8 september overlijdt Grenadier Paul Ooghe, laatst levende oud-strijder van de Eerste Wereldoorlog.

De eerste jaarhelft wordt volledig beheerst door de voorbereiding van de 1Cie voor haar inzet als B Cie met BELUKOS 6 in Kosovo. Wie overblijft in het Regiment werkt hard om alle structurele taken uit te voeren, de operationele “skills” niet te verliezen en om steun te verlenen aan de families van de collega’s op zending in het buitenland.

BELUKOS 6

Na het cohesiekamp in Vogelsang in februari en de syntheseoefening in maart, wordt de compagnie in BELUKOS 6 vanaf begin april ontplooid in Kosovo. De compagniecommandant is kapitein Jan Vandamme. De compagnie wordt ingekwartierd in de grote

BELUKOS 6, ingang van de compound Nothing Hill

compound Nothing Hill ten zuiden van Leposavic, en ze heeft een eigen actiezone centraal in het bataljonsvak. In de actiezone van de compagnie liggen de vernielde en verlaten dorpjes Kosutovo, Bistrica en Ceranja (“de KBC-dorpen”) waar de Kosovaarse bevolking verdreven was. Het karakter van de opdracht is duidelijk “peace enforcement” in een omgeving waarin, door beide strijdende partijen, nog volop gruwelijke misdaden tegen mensen begaan worden. De compagnie wordt ingezet voor gespierde acties voor het afdwingen van de “freedom of movement” tegen Servische wegblokkades, voor escortes van konvoien, voor patrouilles in haar actiezone en ze houdt zich klaar om tussen te komen bij ongeregeldeheden in Mitrovica.

Tegen het einde van de opdracht beginnen de bewoners van de KBC-dorpen terug te keren, de blokkades zijn verleden tijd, en de United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK) begint voorzichtig aan de uitvoering van haar taken onder militaire begeleiding.

Eind juli zijn alle Carabiniers-Grenadiers terug thuis. Op 5 oktober zullen onze Carabiniers-Grenadiers van BELUKOS 6 geëerd worden voor hun werk tijdens de medailleparade op de Grote Markt van Sint-Niklaas.

Intussen gaat het dagelijks eenheidsleven aan een indrukwekkend tempo verder: basisopleiding voor meerdere pelotons binnen de 3Cie, gespecialiseerde professionele vorming infanterie door de 1Cie en de 2Cie. In februari is het Regiment (-) in het Trainingscentrum Manoeuvre in het Nederlandse Amersfoort voor de oefening Busy Lion. In maart wordt een lentegalabal georganiseerd ten voordele van Dagcentrum Vogelzang. In de zomerperiode vindt adventurous training plaats voor de 2Cie en het verkennerpeloton, er is een jongerenstage, er is de open deur van de 1MecBde, vorming tot groepsanimator, steun aan de opvang van kandidaat-vluchtelingen, versterking aan oefening “Blue Cumber” van het 18BnLog, steun aan tv-opnames Ketnet, deelname aan de wisselbekers Autmans en Briquemont.

Er wordt tevens naarstig verder gewerkt met de werkgroep “betrokkenheid Regiment” rond volgende thema’s: communicatie, feedback, open geest, interactieve besluitvorming, planning op lange termijn. De eerste actiepunten worden intussen geïmplementeerd (onder meer: project beroepsvrijwilligers hulponderrichter, vernieuwd sportconcept, tevredenheidsenquête, brevet verdienstelijke Carabinier-Grenadier, individueel competentie management). De werkgroepen “betrokkenheid compagnie” worden opgestart.

Simultaan wordt in de eerste jaarhelft, op basis van een diepgaande analyse, enquêtes en functioneringsgesprekken, een grondige personeelsherschikking voorbereid. Vier redenen maken deze grondige aanpassingen noodzakelijk: de twee pantserinfanteriecompagnies dienen terug in evenwicht te worden gebracht bij einde opdracht BELUKOS 6. Er is een “upgrade” nodig van de StDstCie. Van het “skelet” van het verkennerpeloton wordt terug een werkbaar peloton gemaakt en in het domein van de motivering van de medewerkers wil het commando een doorstroming verwezenlijken om medewerkers, die te lang in dezelfde job zitten, opnieuw een uitdaging te bieden. Tegelijk dienen we hierin ook de aankomst te integreren van collega’s uit de BSD. Behoeftestudies worden opgemaakt per compagnie, competentieprofiel en wensen per individu (loopbaanplanning); vervolgens wordt op niveau Regiment bepaald welke plaatsen worden opengesteld. De vacatures worden via een infoflash aan iedereen tegelijk kenbaar gemaakt. Volgen verder: kandidaatstelling; analyse van de kandidaturen; toewijzing met tijdpad en communicatie; invulling tussen oktober 2001 en januari 2002.

Na terugkeer van de 1Cie uit Kosovo en de welverdiende zomervakanties, vinden we voor de tweede jaarhelft meerdere grote uitdagingen terug, naast de uitvoering van de personeelsherschikkingen. In september vertrekken we naar Wildflecken (Duitsland) voor de CPX Active Lion, als lagere controlecel voor de 1MecBde. Niemand zal deze oefening

vergeten, want terwijl we aan onze simulaties werken, worden voor onze ogen de Twin Towers in New York aangevallen en vernield.

In de herfst trainen de voertuigploegen, de scherpschutters en Milanschutters en de verkenneren in Bergen-Hohne met hun hoofdbewapening. Alle inspecties worden uitgevoerd (commando-inspecties door het Regiment en door de brigade, logistieke inspectie en technische inspectie van de bewapening). Er zijn de dagen van de Carabiniers te Schaarbeek en te Leopoldsburg, de regimentsdag op 26 september 2001, een CFE-inspectie¹², drie pelotons zijn in opleiding in de 3Cie, testen voor de niet-strijdende functies, vier onderofficieren starten de vorming tot lokale vorming, er zijn de herdenkingsplechtigheden in Stuivekenskerke en Tervate, een ploeg neemt deel aan de internationale competitie voor infanteriesecties Defender, er is de tevredenheidsenquête, maintenance na Bergen-Hohne, deelname aan de wisselbeker van de brigadecommandant, de Golden Spike en de wacht aan het Koninklijk Paleis door de 2Cie. We werken intussen met de staf van het Regiment reeds een planning uit voor de volledige voorbereiding van BELUROKOS 10 (eerste jaarhelft 2002).

2002

Het Fusieregiment bestaat nu sinds tien jaar. De fusie is geen issue meer: ook voor de Carabiniers-Grenadiers die nog gediend hebben bij de Carabiniers of bij de Grenadiers (zowat de helft van het effectief) is dit Regiment het enige echte. Met de verruiming in 2002 van de vriendenkring van de officieren tot Koninklijke Vriendenkring van Officieren Carabiniers-Grenadiers lijkt de laatste stap gezet in het proces van de fusie.

BELUROKOS 10 zal het volledige jaarprogramma beheersen. De eenheid is immers piloot voor het samenstellen van een multinationale battle group met grosso modo 870 militairen, Belgen, Luxemburgers en Roemenen.

Tijdens de ontplooiing in Kosovo zal naar analogie met 2001 gedurende maanden worden gewerkt aan de personeelsstructuur 2003, post-BELUROKOS 10. Naast het terug in evenwicht brengen van de eenheid, dient voor deze herschikking ook verder werk te worden gemaakt van de integratie van militairen komende uit de BSD (onder andere van het ontbonden 1Cy) en van de intentie om in de pantserinfanterie-eenheden terug het mortierpeloton op te richten met de nieuwe mortieren 120 mm die in 2002 zullen geleverd worden in de infanterie-eenheden. In 2002 gaat de opdracht basisvorming voor de vrijwilligers over naar een nieuw organisme, het Centrum voor Basisopleiding en Scholing - Noord, waarvoor onderrichters dienen te worden aangeduid en de 3Cie ontbonden wordt in haar huidige vorm. Naar analogie met de vacaturestellingen voor de onderofficieren en de

¹² Het verdrag over de Conventional Armed Forces in Europe (CFE) tussen de NAVO en het voormalig Warschaupact werd in 1990 ondertekend en beperkte de aantallen conventionele wapensystemen gestationeerd tussen de Oeral en de Atlantische Oceaan. Gemengde inspectieploegen controleerden de juistheid van de verstrekte cijfers over de stationering in de garnizoenen.

vrijwilligers, wordt deze methode nu ook gebruikt voor de inplaatsstellingen van de hoofdonderofficieren.

BELUROKOS 10

Op 8 januari wordt de voorbereiding opgestart met een eerste commandovergadering op het niveau van de battle group, in aanwezigheid van alle korpscommandanten en sleutelpersoneel van de samenstellende eenheden. De battle group wordt in grote lijnen als volgt samengesteld:

- staf van de battle group
- StDstCie; hierin worden geïntegreerd of wordt nauw mee samengewerkt: verbindingsofficier KFOR, CIMIC-team, team voor psychologische operatievoering, detachement militaire veiligheid, gerechtelijk detachement, detachement militaire politie, medisch detachement, damage control
- A Cie (1C/1Gr met drie pelotons), met kapitein Rudi Ryckebosch als compagniecommandant
- B Cie (Roemenië)
- C Cie (2de Regiment Artillerie - 2A)
- M Cie (onder meer uit de 68ste Compagnie Gevechtsgenie)
- L Cie (onder meer uit het 18BnLog)
- V peloton - verkennerpeloton 1C/1Gr
- W peloton - verkennerpeloton 2/4 L
- Z peloton - Luxemburgs verkenningspeloton.

Op 18 februari, op het ogenblik dat de geïntegreerde training effectief start, zijn alle elementen op hetzelfde niveau qua individuele “skills”. Naast tactische en technische training, wordt aandacht besteed aan leadershipvorming. Vijftig jonge kaderleden volgen een driedaagse vorming in Vaalbeek rond groepsdynamiek en communicatie, feedback, leadership, membership, conflicthantering en slechtnieuwsgesprek. De training gaat door tot eind juni en wordt afgerond met een syntheseoefening in de omgeving van Tienen. De battle group is er klaar voor.

BELUROKOS 10 neemt op 1 augustus het mandaat over. Het vredesproces is dan in fase “3 van 4”:

- fase 1: peace enforcement;
- fase 2: opstarten van UNMIK onder de hoede van KFOR, waarin voor ons vooral de politieprijler (UNMIKPOL) (en later de ontwikkeling van de Kosovo Police Service - KPS) van belang is;
- fase 3: politie neemt geleidelijk de taken over eens de algemene toestand “safe and secure” is, met KFOR als “back-up”, maar niet meer “in the lead”;

- fase 4: geleidelijke inkrimping en terugtrekking KFOR en overschakeling naar “strategic reserve/response forces”, “in theater” en later “out of theater”.

Wanneer BELUROKOS 10 zijn mandaat start, is een “safe and secure environment” een feit, vandaar de “unfixing strategy” opgelegd door de commandant KFOR generaal Valentin (vaste installaties worden vervangen door mobiele interventies, Gate South, Kilimanjaro, Borcane, Perron Base en Dog Two verdwijnen, de compound en de observatiepost aan Gate One worden ontmanteld). Onze mensen maken vlot de switch van fase 2 naar 3, om nadien duidelijk in fase 3 te opereren: KFOR is nog steeds verantwoordelijk voor de algemene veiligheid en als back-up van UNMIKPOL en KPS, maar niet meer in de eerste lijn. Dit zal onder meer van groot belang zijn tijdens de periode rond de gemeenteraadsverkiezingen in oktober.

BELUROKOS 10, ontmoeting met de staf van het Kosovo Police Korps van de Stari Trg-vallei

BELUROKOS 10 vertrekt met een dubbele opdracht: enerzijds, als battle group binnen de schoot van de Multinationale Brigade Noord onder Frans commando, het garanderen van de algemene veiligheid en stabiliteit in een zone van 1400 vierkante kilometer, met een bevolking van beide origines, Servisch en Albanees. Daarnaast dient de battle group de nodige infrastructuur- en verhuiswerken te realiseren om aldus vanaf het volgende mandaat te kunnen opereren vanuit twee compounds in plaats van drie, Nothing Hill en White Plains.

Hiervoor worden aan een hoog tempo volgende opdrachten uitgevoerd.

- Het controleren van de administratieve limiet tussen Kosovo en Servië over een lengte van 60 kilometer, en van de grensovergang Gate One, door het bezetten van checkpoints, observatieposten bij dag en bij nacht en het uitvoeren van “border patrols” te voet.
- Het escorteren van Kosovaars-Albanese families door Servisch gebied, driemaal per week.
- Het opsporen, in nauwe samenwerking met UNMIKPOL, van illegale activiteiten, wapentrafiëk en smokkel.
- Het intensief in contact blijven met de bevolking door het uitvoeren van sociale patrouilles.
- Het uitvoeren van gerichte zoekacties in dorpen en afgelegen gebieden teneinde oorlogswapens en munitie weg te halen bij de burgerbevolking.
- Het garanderen van de algemene veiligheid tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van 26 oktober (stand-by om in steun van UNMIKPOL op te treden zo nodig).
- Het permanent klaar staan om tussen te komen met een compagnie in steun van de brigade of van een andere battle group.
- Werken aan een goede band met de lokale bevolking via allerlei initiatieven.
- De activiteiten van het Kosovo Protection Korps (het voormalige Kosovaarse Bevrijdingsleger) controleren door het geven van onderricht in de domeinen “eerste hulp, maintenance, kaartlezen” en door het samen uitvoeren van sportactiviteiten.
- Klaarhouden op kort preadvies van een team ontmijningspecialisten om tussen te komen in het behandelen van gevaarlijke tuigen, explosieven, mijnen ter bescherming van de eigen militairen en de burgerbevolking.
- Met een gespecialiseerd team van geniesoldaten, transporters en transmissiepersoneel de compound Nothing Hill uitbouwen en door verhuis het aantal compounds terugbrengen van drie naar twee.

BELUROKOS 10, het kantonnement Nothing Hill

BELUROKOS 10, het kantonnement White Plains

Van bij het begin van de opdracht in het operatieterrein worden de uit te voeren taken en operaties zoveel als mogelijk in een blokprogramma gegoten voor de volledige periode. Dit blokprogramma leidt tot weekprogramma's per ondereenheid, gebouwd op vijf pijlers: operationele taken, training, maintenance, fysieke training en rust en ontspanning. Regelmatig wordt het verschil gemeten tussen de residuele kennis van de verschillende "skills" en de vereiste kennis om operationeel te zijn. Hiervoor worden "Ops days" georganiseerd. De vaststellingen laten toe aan de compagniecommandanten om in de volgende weken de trainingsprogramma's meer doelgericht aan te sturen.

BELUROKOS 10 maakt in die vier maanden bewust gebruik van de internationale omgeving waarbinnen ze opereert om de jonge kaders ervaring te laten opdoen bij andere naties, zowel in trainings- als sportactiviteiten, maar ook en vooral in verschillende vormen van operationele inzet, "crowd and riot control" en "search operaties". Zo zijn op een bepaald ogenblik voor een search operatie zes nationaliteiten aanwezig binnen de eigen battle group, maar het gebeurt ook dat een volledige compagnie of een peloton deelneemt aan een operatie bij een andere battle group. De acht eigen pelotons zullen alle de gelegenheid krijgen een uitwisseling van minstens een week te doen bij Fransen, Zweden, Denen, Noren of Grieken.

In het domein van well-being van onze militairen wordt elke zondagavond een evaluatie- en planningsvergadering gehouden, om de voorbije week te evalueren en de voorstellen voor de komende weken te bespreken en op het spoor te zetten (vb. “hill run”, popconcert, welfare-avond per compound, scholendag voor lokale kinderen, “highland games”, concept van rust en ontspanning, ...). Er gebeurt een intensieve communicatie via het weekblaadje “Tien Spirit” en tussen twee familiedagen schrijft de commandant van de battle group een brief naar de families met de gebeurtenissen van de voorbije periode. Een bijzondere familiedag was die van zondag 29 september 2002: Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Mathilde brengt er een bezoek aan de families die voor de gelegenheid verzameld zijn in het informatie- en onthaalcentrum Paola.

Leopoldsburg, 29 september 2002

Op 2 december zijn de laatste militairen van BELUROKOS 10 terug thuis na een succesvolle opdracht. Ze zullen tot begin januari in familieverband van vakantie genieten. Half januari 2003 wordt tijdens een parade te Leopoldsburg de battle group officieel bedankt en ontbonden. Het wordt voor mij tegelijk het afscheid aan het Regiment.

Luitenant-kolonel stafbrevethouder Rudi Vandensteendam neemt de fakkel over.

Hoofdstuk 7

VAN BENIN TOT AFGHANISTAN

15 januari 2003 tot 29 juni 2005

Luitenant-kolonel stafbrevethouder Rudi Vandensteendam

Op 15 januari 2003 neemt luitenant-kolonel stafbrevethouder Rudi Vandensteendam het bevel over het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers. De bevelsovername valt samen met de medailleparade voor het beëindigen van de opdracht BELUROKOS 10. Het samenvoegen van deze twee activiteiten zet de bevelsovername een beetje op de achtergrond maar voor de eenheid is de combinatie in één wapenschouwing een pluspunt.

Na de veeleisende buitenlandse opdracht is het noodzakelijk een rustperiode in te bouwen. Voor de S4 kondigt zich een drukke periode van “reshuffle” van materiële aan. De hele commandoperiode is, achteraf gezien, een aanloop naar de transformatie die in het nieuwe Stuurplan van Defensie van 3 december 2003 werd aangekondigd, maar die pas vanaf 2006 volop zichtbaar zou worden wanneer de nieuwe voertuigen zouden geleverd worden. Vanaf 2004 worden de AIFV Milan omgebouwd tot AIFV Fus, worden de camions MAN vervangen door VOLVO, en zal de Unimog een gedeelte van de AIFV's moeten vervangen. Eveneens in 2004 komt een einde aan de opdracht “preservatie” van de voertuigen van de 3Cie. De materiële worden vanaf dan, druppelsgewijs en gespreid over de volgende vijf jaren, overgenomen door het 29ste Logistiek Bataljon dat ze klaar maakt voor verkoop. Zolang de voertuigen in Leopoldsborg staan, blijft het Regiment de maintainancelast dragen.

Na de opdracht BELUROKOS dient eerst en vooral een herschikking te gebeuren van het personeel. De buitenlandse missie heeft bijna alle operationele manschappen van de eenheid opgeëist. Er moet nu gestreefd worden om opnieuw twee evenwaardige compagnies samen te stellen, het verkennerpeloton moet opnieuw uit de grond worden gestampt en het mortierpeloton met één sectie dient te worden heropgericht om de nieuwe getrokken mortier 120 mm in gebruik te nemen. Er zijn echter niet genoeg manschappen om al deze onderdelen te bemannen. Ook het verkennerpeloton kan niet op volle sterkte worden gebracht en is slechts voor de helft bemand.

De sectie sniper is nieuw op onze organisatietabel en het is de wens van het commando om al de functies in deze sectie te honoreren om ze reeds in de loop van 2003 een eerste maal operationeel in te zetten in Kosovo. De snipers zullen een opleiding krijgen bij de paracommando's maar eerst moeten zij slagen voor een ingangstest vooraleer zij hun training en opleiding kunnen starten.

Voor het personeel is het niet prettig om steeds van compagnie of peloton te moeten veranderen. Voor de cohesie en teamspirit maar ook voor de motivatie zijn deze voortdurende wijzigingen nefast. Er wordt dan ook extra aandacht besteed om deze transitie in optimale

omstandigheden te laten verlopen. Om de hergeleding in goede banen te leiden vindt een bevraging naar de wensen van het personeel plaats. In de mate van het mogelijke wordt rekening gehouden met de desiderata. Voor sommige functies (zoals voor sniper) liggen de eisen echter zeer hoog en wordt vooral gekeken naar de competenties, fysieke en psychische weerbaarheid. Voor een aantal oudere vrijwilligers blijken deze nieuwe functies echter een uitdaging en er zijn meer gegadigden dan beschikbare plaatsen. We slagen er niettemin in om een hoge tevredenheidsgraad te bereiken bij de toewijzing van de plaatsen, de meesten zijn tevreden met wat zij gekregen hebben.

De eerste kampperiode na de opdracht BELUROKOS en de reorganisatie brengt ons naar het kamp Elsenborn-Vogelsang (10 tot 21 maart 2003). De nieuwe basiscellen moeten er zich voorbereiden voor hun eerstvolgende objectief. In mei zijn namelijk pelotonstesten gepland in Bergen-Hohne. ‘Leadership en membership’ staan voor deze eerste kampperiode hoog in het vaandel en moeten er borg voor staan dat van basiscellen één geheel kan worden gemaakt en, gelet op de talrijke personeelsverschuivingen, is dit een grote uitdaging. Dit aspect is trouwens eveneens één van de doelstellingen 2003 van de brigadecommandant. Het mortierpeloton ondergaat zijn vuurdoop en zal voor de eerste keer reëel vuren met de stukken 120 millimeter. Deze kampperiode is tevens het ideale moment om het nieuwe materieel te testen. Het Regiment is uitgerust met zestig nieuwe laserpointers voor draagbaar wapen en nieuwe individuele nachtkijkers. Deze combinatie laat toe bij nacht het doel en het mikpunt op het doel te zien.

De volgende grote afspraak voor het Regiment is de kampperiode Bergen-Hohne (2 tot 23 mei). De infanteriepelotons en het verkennerpeloton worden er onderworpen aan een schoottechnische en tactische evaluatie. Niet alle pelotons slagen erin om de norm te halen, te verklaren door een gebrek aan training en tijd. Anderzijds hebben we ook te maken met soms te jonge soldaten en kaderleden die zich nog maar pas bij de eenheid hebben gevoegd. Het volledige Regiment neemt tevens deel aan de FTX ‘White Rhinos’. Deze oefening is georganiseerd door de 1MecBde en is de evaluatie van het tankbataljon 2/4L. De oefening focust op de klassieke tactische procedés. Door het ritme van de voorbereiding en de inzet in vredesondersteunende operaties is er zowel bij het kader als bij de soldaten een verlies van kennis en vaardigheid voor dit aspect van hun vak. De kampperiode laat toe een stap vooruit te zetten in deze noodzakelijke oefenthema’s. Vooral de tijd ontbreekt om de soldaten grondiger op te leiden en hun de nodige vaardigheden bij te brengen. Bovendien blijkt ook het kader niet meer over alle nodige kennis en vooral ervaring te beschikken. Ze hebben dit misschien wel geleerd tijdens hun opleiding maar het ontbreekt hen aan de nodige praktijk om deze klassieke procedés correct te kunnen uitvoeren.

BELUKOS 13

Ondertussen is in Kosovo de Belgische inzet verminderd tot een compagnie onder het operationeel commando van het Frans bataljon dat de verantwoordelijkheid over het Belgisch bataljonsvak heeft overgenomen. De pas opgerichte sectie sniper wordt een eerste maal ingezet van 19 juli tot 28 november 2003 in de schoot van BELUKOS 13 (de pilooteenheid is

het 1JP, de detachementscommandant is majoor Marc Mercier). De sectie sniper van 1C/1Gr wordt bevolen door adjudant Geert De Mulder. De eerste twee maanden worden de snipers ondergebracht in het kamp Nothing Hill in Leposavic, daarna in het kamp Belvédère in Mitrovica. Nothing Hill wordt in die periode ontmanteld en herleid tot een patrouillebasis. De sectie sniper wordt ingezet voor waarnemingsopdrachten in de volledige actiezone en in steun van zoekoperaties in Mitrovica, vaak onder rechtstreekse controle van het bataljonsechelon. De sectie moet geen enkele keer met werkelijk vuur tussenkomen.

In het najaar staat nog de kampperiode Klietz (4 tot 17 oktober) op het programma. Dit kamp gelegen in Duitsland, ten oosten van Bergen-Hohne wordt voor de eerste maal in gebruik genomen door een Belgische infanterie-eenheid. Er wordt gekozen om geen gebruik te maken van de vaste infrastructuur, maar om onder tent te gaan: de nieuwe individuele tent voor de manschappen en de grote tenten voor de burelen, magazijnen en vergaderruimten. De nieuwe vaste infrastructuur van het kamp ligt immers verwijderd van het voertuigenpark en op die manier kan tijd gespaard worden door te logeren in een grote bivakzone op het oefenterrein zelf. Het kamp staat in het teken van de compagnie-evaluatie, tevens staat het gevechtsvuren op niveau sectie en peloton op het programma. Het kamp zelf biedt echter slechts beperkte mogelijkheden en een bataljon is de maximale sterkte die er degelijk kan oefenen. Het feit echter dat het een kamp betreft dat niemand kent, vormt een uitdaging op zich. Een bijkomend voordeel is dat het oefenterrein de mogelijkheid biedt om met alle wapens (Milan, mortieren, kanon, zware mitrailleur, draagbare wapens) te kunnen vuren op één bepaalde stand. Dergelijke oefenterreinen bestaan in België niet. De kampperiode zelf wordt uiteindelijk een succes. De vooraf bepaalde doelstellingen voor de compagnie worden slechts gedeeltelijk gehaald maar er is ernstig getraind en de vooruitgang is zichtbaar. Ook de sceptici die er tegen waren om in tenten te logeren, hebben achteraf ingezien dat het niet zo'n slecht idee was. De goede en droge weersomstandigheden zullen hier zeker toe bijgedragen hebben want in die periode is sneeuw en vorst in die regio geen uitzondering.

Het jaar wordt afgesloten met de kampperiode in het Afrikaanse land Benin (10 november tot 14 december). Dit wordt de meest tot de verbeelding sprekende kampperiode. In het westen van Afrika, 300 kilometer diep in het binnenland in de omgeving van Djougou zal een bataljon ontplooid worden om er opleiding te geven aan een Benins bataljon in de opdracht peace keeping. Het Regiment is pilooteenheid voor deze opdracht en is samengesteld uit de verschillende eenheden van de brigade en draagt dan ook de naam "bataljon lichte infanterie van de 1MecBde/oefening Donga". Bedoeling is het verwerven van Afrika-ervaring door zowel de individuele soldaat, als door het kader en het commando. Dit alles in een context waarbij de vriendschapsbanden en het militaire partnerschap tussen België en Benin centraal staan. Voor de manschappen betekent dit werken in moeilijke, rudimentaire leefomstandigheden; alleen al het klimaat is een uitdaging. Individuele hygiëne, het respecteren van kledijvoorschriften, de controle van de kledij op ongedierte bij het omkleden, aandacht voor het verkeer omdat hier andere normen en gewoonten gelden, zijn aandachtspunten die constant in het oog moeten worden gehouden.

Onze Beninse collega's moeten een opleiding krijgen om daarna in het kader van een Afrikaanse vredesmacht ingezet te kunnen worden. De gemaakte afspraken om een gelijkwaardig bataljon als het onze te sturen worden echter niet gerespecteerd en het heeft enige improvisatie en denkwerk gevraagd om een werkbare oplossing op punt te zetten. Uiteindelijk wordt gekozen om gemengde pelotons te vormen en in sommige gevallen wordt zelfs overgegaan tot gemengde secties. In dit laatste geval heeft iedere Beninse soldaat bijna een persoonlijke Belgische soldaat als mentor bij zijn opleiding. Dit leidt tot verrassende resultaten tijdens de praktische oefeningen en de Belgische soldaten voelen zich ten zeerste gewaardeerd daar zij hun ervaringen en kennis kunnen doorgeven. De aanwezigheid van onze Beninse collega's doorbreekt de taalbarrière bij de praktische oefeningen met de burgerbevolking. Hun kennis van de Beninse inlandse taal is essentieel om ons verstaanbaar te kunnen maken bij de bevolking. Niettemin zijn verrassingen nooit uitgesloten. Wanneer op een checkpoint blijkt dat in de koffer van een voertuig het lijk ligt van de overleden grootmoeder en dat zij vervoerd wordt naar haar geboortedorp om te worden begraven, beseft men dat er hier andere normen en gewoonten gelden.

Benin, november 2003, onderricht door het kader van IC/IGr

De conversatie tussen Belgen en Beninezen verloopt in het Frans alhoewel niet alle Beninse soldaten (en ook niet al onze onderofficieren) deze taal machtig zijn. Franstalige onderrichters zijn in versterking mee om de Nederlandstalige lessen te vertalen voor de Beninse collega's. Er is tevens een vierdaagse raid gepland, een fysieke uithoudingsproef om "gepakt en gezakt" het binnenland te verkennen via een opgelegde en vooraf verkende volgweg. Overnachten gebeurt in individuele tenten, telkens in een schoolcomplex omdat dit de meeste garanties biedt dat er geen ongedierte (zoals schorpioenen of slangen) te vinden is. De kampperiode wordt afgesloten met een FTX georganiseerd door de commandocel van de brigade waarbij alle aangeleerde procedures getest en geëvalueerd worden.

Gedurende dit eerste jaar is het personeel de eerste bezorgdheid geweest. Het constant schuiven met soldaten van de ene compagnie naar de andere werkt nefast en is demotiverend. Half 2003 wordt de planning voor de operationele inzet van een compagnie Carabiniers-Grenadiers in de International Security Assistance Force (ISAF) in Afghanistan voor de beveiliging van de internationale luchthaven van Kaboel vanaf juni 2004 bevestigd. Nieuwe verschuivingen zijn in het vooruitzicht. Maar daarmee is het nog niet gedaan. In uitvoering van het nieuw "Stuurplan Defensie" dat op 3 december 2003 wordt gepubliceerd, wordt de capaciteit voor het opsporen van inlichtingen en de vuursteuncapaciteit weggenomen uit de infanteriebataljons: het verkennerpeloton en het mortierpeloton worden ontbonden. Hun materieel en opdrachten worden overgenomen door de verkenningsbataljons en de veldartilleriebataljons. Het personeel dat nog maar sinds begin dit jaar gekozen heeft voor deze pelotons wordt opnieuw bevraagd en moet een nieuwe keuze maken.

Wanneer begin 2004 de opdracht gegeven wordt om nog een bijkomend peloton voor inzet in Afghanistan klaar te maken, kiest de korpscommandant ervoor om dit peloton samen te stellen met het personeel van de ontbonden verkenners- en mortierpelotons. Dit personeel gaat een periode van voorbereiding tegemoet zonder de zekerheid werkelijk te moeten vertrekken.

Zoals reeds aangehaald, werd in 2003 eveneens gestart met de opleiding van de sectie sniper. Vooraleer te kunnen starten met de eigenlijke opleiding moeten de kandidaten eerst slagen in een ingangstest. Onze eerste kandidaten die de

test afleggen mislukken jammerlijk. Er wordt dan ook beslist om te starten met een specifieke vooropleiding sniper in de eenheid zelf, om de slaagkansen in de ingangstest te verhogen. Met succes want de volgende sessie die de testen aflegt in het najaar slaagt bijna integraal. Ook de eigenlijke cursus wordt met goed gevolg afgerond. De voorbereiding heeft dus wel degelijk zijn nut bewezen.

2004

2004 zal in het teken staan van de opdracht BELU ISAF, de Belgische bijdrage voor de beveiliging van de internationale luchthaven van Kaboel in de NAVO-strijdkracht ISAF. Het Regiment moet het detachementscommando leveren en één compagnie van twee of drie pelotons en zal tevens worden versterkt met één peloton van de Luchtcomponent. Majoor Marc Adriaensen is de detachementscommandant en kapitein Dirk Taffeiren is de compagniecommandant. Vanaf het begin van de voorbereiding komt het peloton van de Luchtcomponent onder bevel voor de training. Tijdens de drie maanden durende voorbereiding vindt een cohesiekamp in Vogelsang-Elsenborn (19-30 april) plaats. Het is de bedoeling om voor het eerst alle manschappen die uit verschillende eenheden komen, samen te krijgen. Op enkele uitzonderingen na is iedereen aanwezig. De kampperiode wordt afgesloten met een evaluatieoefening voor het detachement. Deze oefening moet het commando toelaten een evaluatie te maken van vorderingen in de training, hoe ver staat de voorbereiding in het kader van de opdracht ISAF. De volgende maand kan dan aandacht besteed worden aan het corrigeren van specifieke gebreken. Op het einde van de voorbereidingsperiode ISAF is dan nog de certificatieoefening voorzien. Deze vindt plaats van 24 tot 28 mei op de luchtmachtbasis van Kleine-Brogel. Zij geldt als een laatste test en moet aantonen dat de eenheid in staat is om haar opdracht correct uit te voeren. De eenheid slaagt met 'brio' en vertrekt op 24 juni 2004 naar Kaboel met twee pelotons 1C/1Gr en één peloton van de Luchtcomponent. Het vierde peloton blijft in stand-by en de beslissing om hen te laten vertrekken wordt pas genomen twee weken na het vertrek van de eerste rotatie. Dit soort onzekerheid is nefast voor de betrokkene zelf en zijn familie. Het is bovendien onmogelijk om plannen te maken daar de "go" om te vertrekken ieder moment kan gegeven worden.

BELU ISAF 6/01

De Belgische compagnie maakt deel uit van de multinationale force protection group en is naast een Tsjechisch ontmijningssteam het enige element "boots on the ground" voor de beveiliging van het militair gedeelte van Kabul International Airport (KAIA). In 2004 was KAIA de enige beschikbare luchthaven voor de bevoorrading van ISAF, en de beveiliging ervan was dus essentieel voor de hele NAVO-operatie.

Majoor Marc Adriaensen was tweede commandant van die force protection group, de compagniecommandant van 1C/1Gr was kapitein Dirk Taffeiren. De compagnie zelf bestond uit vier pelotons à vier secties. De compagnie beschikt over AIFV Milan en Pandur.

De eerste opdracht van de compagnie was de beveiliging van het militair deel van de luchthaven door het bemannen van observatieposten, door het controleren van de toegangen, door het controleren op springstoffen van de tankwagens die vanuit Pakistan de brandstofbevoorrading verzekerden, door het uitvoeren van patrouilles in het luchthavengebied en tenslotte door het klaar houden van een interventiedetachement. Voor de controle van de tankwagens beschikte de compagnie over twee explosievenhonden. De tweede opdracht was de escorte van Belgisch personeel dat zich buiten de luchthaven moest verplaatsen.

In 2004 zijn de operationele infrastructuur en de accommodatie voor sport en ontspanning nog vrij primitief. De observatieposten zijn slecht beschermd.

BELU ISAF 6-01, bunker met observatiepost op Kabul International Airport

De opdracht in een zeer risicovolle omgeving verloopt zonder veiligheidsincidenten. Kapitein Taffeiren slaagt erin om van de mengeling van culturen van Land- en Luchtcomponent, van Luxemburgers en Nederlandstalige en Franstalige Belgen een operationele compagnie te maken die haar opdracht tot grote tevredenheid van de internationale commandant heeft uitgevoerd. Op 5 november zijn alle Carabiniers-Grenadiers terug in België.

Met het vertrek van één compagnie naar Kaboel worden de activiteiten voor de rest van het Regiment gehypothekeerd. De compagnie die achterblijft staat op de rol Non-combattant

Evacuation Operation (NEO) en de training gebeurt dan ook in dit kader. Het Regiment is nog piloot voor een bataljonskamp in Marnehuizen. Dit trainingskamp staat in het teken van gevechtsprocedures in een bebouwde omgeving. Opnieuw wordt een task force samengesteld die bestaat uit verschillende eenheden en wapensystemen. Vermeldenswaard is de samenstelling van de task force: bataljonsstaf van 1C/1Gr met een versterkte inlichtingencel, twee compagnies bestaande uit telkens twee pelotons (één compagnie komt van 12/13Li), een peloton tank, een peloton verkenners, een peloton slagveldbewaking, een waarnemingshelikopter, een detachement genie en een artillerie waarnemingsdetachement. De bataljonsoefening in de laatste dagen moet al deze wapensystemen integreren in één geolied geheel en dit laten samenwerken.

Na deze trainingsweek wordt de staf verwacht in Amersfoort (Nederland) voor een computerondersteunde brigadeoefening op de KIBOWI tactische simulator. Alle commandoposten van de bataljons worden ontplooid in het terrein. Hier zal elk bataljon voor het eerst zijn nieuwe configuratie van de commandopost moeten uittesten. In de loop van 2004 werden de AIFV met kanon 25 mm afgevoerd; één compagnie bleef op AIFV met mitrailleur kaliber .50, de andere compagnie werd uitgerust met Unimog. Ook in de bataljonsstaf waren de AIFV vervangen door Unimog, en bijgevolg moest een nieuw concept voor de opstelling van de commandopost uitgetest worden. Wij profiteren van onze ervaring in Marnehuizen. We hadden daar voor het eerst ons vernieuwd concept uitgeprobeerd. Waar de andere eenheden nu testen, zijn wij eerder toe aan valideren en verbeteren.

De opdracht ISAF van de 1Cie is beëindigd begin november 2004. De rest van het jaar 2004 en begin 2005 verloopt dan ook eerder rustig. De geplande logistieke inspectie in april krijgt de hoogste prioriteit en geeft het Regiment de gelegenheid zijn materieel extra te verzorgen en opnieuw in goede staat te brengen. De voldoening van de vermelding 'uitstekend' is groot. Een welverdiende pluim voor allen die zich ingespannen hebben !

Na deze logistieke inspectie gaat de aandacht terug naar het operationele aspect. Waar voordien eerder kleinere activiteiten op het programma stonden zoals demonstratie 'jong kader' en de kampperiode Marche-en-Famenne voor de 2Cie staat de kampperiode Sennelager centraal voor het Regiment. De eenheid is piloot voor deze trainingsperiode die kadert in het concept 'framework battle group' waarbij een commandocel onder eenheden van verschillende oorsprong in werking stelt. Deze periode van 23 mei tot 3 juni is opnieuw een gelegenheid voor interwapentraining. Verschillende eenheden met verschillende wapensystemen nemen onder onze leiding deel aan de kampperiode en tijdens een FTX op het einde van het kamp wordt alles geïntegreerd in één grote oefening.

Gedurende mijn ganse commandoperiode was de zorg voor het personeel mijn grootste bekommernis. Er voegen zich steeds nieuwe soldaten bij de eenheid maar het aantal dat de opleiding niet beëindigt ligt te hoog. Er worden dan ook diverse inspanningen geleverd om na te gaan welke de oorzaken zijn van dit afhaken en hoe we dit kunnen verhelpen. Wij zijn geen alleenstaand geval en in vergelijking met andere eenheden doen wij het nog zo slecht niet maar het verloop is te groot en oplossingen moeten gezocht en gevonden worden. Zo wordt iedereen die het Regiment verlaat persoonlijk gezien door de korpscommandant teneinde

zijn/haar beweegredenen voor ontslag te kennen. Een duidelijk onderscheid kan gemaakt worden tussen de ouderen en diegenen die nog in opleiding zijn. De ouderen die Defensie verlaten doen dit omdat zij een nieuwe uitdaging zoeken of omdat zij er genoeg van hebben. Ze zijn soms verhuisd met vrouw en kinderen naar de regio Leopoldsburg en de echtgenote kan er niet aarden, vindt geen werk en heeft nood aan de nabijheid van haar familie. Er altijd of vaak alleen voor staan is niet steeds gemakkelijk. Diegenen die nog in opleiding zijn, doen dit om diverse andere redenen. De jobs voldoen niet aan hun verwachtingen, het is te zwaar, het is te ver van familie en vrienden. We stellen vast dat zelden de oorzaak in het Regiment zelf gezocht moet worden. Wij constateren echter wel dat het Centrum voor Basisopleiding zijn cijfers probeert bij te stellen (en te verbeteren) door de soldaten de raad te geven om te wachten met hun ontslagaanvraag en verder te proberen tot zij in de eenheid zelf zijn. Als het dan toch niet lukt, vraag je beter daar je ontslag aan. Zo worden hun cijfers ‘verbeterd’ en is het verlies bij ons groter.

Wat heeft het Regiment ondernomen inzake acties gedurende de voorbije periode om te verhelpen aan het afhaken ? Enkele weken voor het einde van de basisopleiding worden de nieuwelingen reeds ontvangen in het Regiment door de korpsadjutant en korpskorporaal voor een eerste kennismaking en rondleiding. Er worden dan reeds praktische schikkingen getroffen om hun korpsuitrusting op te bergen en hun onthaal optimaal te laten verlopen. Zowel de korpsadjutant als de korpskorporaal gaan op bezoek tijdens de basisopleiding. Onderrichters worden indien mogelijk in versterking gestuurd. Vóór 2003 beschikte elke gevechtseenheid over een instructiecompagnie. Deze werden afgeschaft half 2002 en een Opleidingscentrum Noord (voor de Nederlandstaligen) en Zuid (voor de Franstaligen) werden opgericht. Ik kan moeilijk oordelen of dit beter of slechter was daar ik de beide systemen niet tezelfdertijd heb gekend. Het is in ieder geval een feit dat de ingesteldheid van de huidige generaties sterk veranderd is en dat het de taak is van iedereen om aandacht te hebben voor deze evolutie. Vele soldaten uit West- en Oost-Vlaanderen zien de afstand na verloop van tijd als onoverkomelijk. Zij missen hun thuis en vrienden, vervelen zich 's avonds en na verloop van tijd wensen zij terug te keren naar hun streek en werk te zoeken in de onmiddellijke omgeving van hun woonplaats. Gedurende de laatste maanden van mijn commandoperiode werd eveneens het systeem van de glijdende uren ingevoerd. Men kan starten met een persoonlijke uurrooster tussen 0700 en 0900 uur, 's middags kiest men zijn pauze tussen 1200 en 1400 uur met een minimum van 30 minuten en men kan dan ten vroegste stoppen om 1500 uur. Dergelijk systeem is nefast voor de opleiding. Mits een aantal voorwaarden kan men er nog in slagen om een oefenprogramma samen te stellen met een minimum aan tijdverlies maar de praktijk wijst uit dat in vergelijking met vroeger men inboet aan het aantal wekelijkse uren training en opleiding.

Komt daarbij nog dat de jonge soldaten in vergelijking met vroeger nu reeds vóór 16 uur hun dagtaak beëindigd hebben. Voor gehuwden is dit een zegen, voor vrijgezellen die in Leopoldsburg verblijven gedurende de week zijn de avonden extra lang.

Er werd tevens beslist door het Regiment om ter gelegenheid van de bevelsovergave een nieuwe korpskorporaal voor de eenheid aan te stellen. Een werkwijze werd op punt gesteld in samenspraak en onder leiding van de korpsadjutant, adjudant-majoor Toon Van Lishout, om een nieuwe korpskorporaal te zoeken. Er werden een aantal criteria bepaald waaraan de nieuwe korpskorporaal moet beantwoorden: hij moet zelf instemmen met deze verantwoordelijke functie en bovendien de steun genieten van de oudere vrijwilligers, daarenboven moet hij over de nodige maturiteit en de intellectuele kennis beschikken om leadership ten opzichte van zijn collega's te tonen. Dit proces heeft enkele maanden in beslag genomen maar de gevolgde werkwijze heeft er toe geleid dat de nieuwe korpskorporaal, 1ste korporaal-chef Danny Rogiers, de unanieme keuze was.

De eerste voorbereidingen van de transformatie, twee buitenlandse opdrachten, de Afrika-oefening, alle trainingsactiviteiten en zoveel fijne mensen hebben deze meer dan twee jaar durende commandoperiode boeiend gemaakt.

Hoofdstuk 8 NIET KABOEL, MAAR TIBNIN

29 juni 2005 - 13 september 2007

Kolonel stafbrevethouder Koen De Clercq

“De trein is aan het rijden, het is aan u om erop te springen”, waren de woorden van luitenant-kolonel stafbrevethouder Rudi Vandensteendam tijdens zijn speech bij zijn bevelsovergave op 29 juni 2005 aan de nieuwe korpscommandant luitenant-kolonel stafbrevethouder Koen De Clercq. Onmiddellijk na de bevelsovergave startte er een verlofperiode, maar in het Regiment was men niet van plan om tijdens de maanden juli en augustus stil te blijven zitten. De komkommermaanden zouden ten volle benut worden om de geplande kampperiode in september in Bergen-Hohne voor te bereiden. Er werd namelijk een grote FTX opgezet waarbij het 1Para als een Initial Entry Force zou geëvalueerd worden in het kader van een komende rotatie voor de NATO Response Force (NRF). Het was de eerste maal dat België deelnam aan de beurtrol voor deze snelle reactiestrijdkracht van de NAVO en de FTX kreeg dan ook bijzonder veel aandacht in de pers, inclusief een aangekondigd bezoek van minister van Defensie Flahaut. De 7de Brigade uit Marche-en-Famenne zou als “follow on force”, ingezet worden om progressief de controle te herwinnen over het inzetgebied. De Carabiniers-Grenadiers moesten optreden als vijand en er werden hen flarden van een draaiboek voorgelegd waarbij ze acties moesten opzetten om als plastron te fungeren voor het 1Para en de 7de Brigade. De S3 van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers, kapitein-commandant Jan Vandamme, vond dit maar magertjes, temeer omdat de eenheid voor deze oefening omgebouwd werd tot een volledige battle group inclusief een verkenningspeloton, slagveldbewaking, genie, mortieren, een eskadron Leopardtanks en permanent twee antitankhelikopters in directe steun.

Tijdens de maanden juli en augustus werd het nodige stafwerk verricht en werden de aangehechte eenheden in Leopoldsburg uitgenodigd voor een synchronisatie en “wargaming”. Uiteindelijk kon een plan opgesteld worden (inclusief een deceptieplan) dat ook aan de battle group de noodzakelijke professionele uitdagingen kon bieden. Intussen werd met de collega’s van het 18BnLog contact genomen om een tent te fabriceren die moest toelaten een heuse commandopost voor een battle group doeltreffend te laten werken. Het ‘kruis’ als opstellingspatroon was geboren. De voertuigen van de commandopost werden in kruisvorm opgesteld en een tent in het midden maakte het mogelijk om rond de horizontale kaart de operaties op te volgen en zo doeltreffend een interwapengevecht te leiden. Kort voor de FTX werd het aangepaste plan aan de commandant van de Landcomponent voorgesteld, die onmiddellijk zijn groen licht gaf en opmerkte: “I like it ! Waarom heeft mijn staf zo geen plan voorgesteld ?”

De FTX was een succes. Het leek er eerder op dat de rest van de Landcomponent als plastron fungeerde voor de Carabiniers-Grenadiers. Onder leiding van de tweede commandant, majoor Marc Adriaensen, liep het werk op de commandopost van de battle group gesmeerd. Tot de

betere momenten uit de oefening behoorden het uitschakelen van de commandopost van het bataljon NRF door mortiervuur dat geleid werd door onze met helikopter geïnfiltreerde snipers (tot tweemaal toe !), de perfect gelukte deceptie waardoor onze hoofdaanval de tegenstander zo verwarde dat we diep in zijn dispositief doorgedrongen waren zonder dat hij zijn reserve durfde in te zetten en ons uiteindelijk defensief dat zo drastisch uitgebouwd was dat de leiding van de oefening bezorgd aan de staf meldde dat de 7de Brigade er waarschijnlijk niet door zou geraken, waarop de generaal opmerkte: “het zijn niet altijd de Blauwen die moeten winnen”. Het spectaculairste succes was echter te danken aan het gevangennemen van een compagniecommandant van Bvr/5Li (dat aangehecht was aan de 7de Brigade), waardoor we de toekomstige opstellingsplaats van het hoofdkwartier van de 7de Brigade hadden kunnen bepalen en onze snipers de commandant van de 7de Brigade er konden verwelkomen met een dodelijk schot ! Tenslotte werd in extremis een aanval op onze commandopost voorkomen door de opmerkzaamheid van een chauffeur van ons logistiek transport die tijdig een vijandelijke verkenningsgroep had opgemerkt en het snel opbreken en uitvoeren van een onvoorziene, maar wel voorbereide “jump” van onze commandopost.

Vanaf 2005 bevond het Regiment zich in een volgende fase van de transformatie, waarbij het pantserinfanterievoertuig AIFV op rupsen, uitgerust met een kanon 25 mm of met het Milan antitankwapen op de bovenstructuur, progressief uit de eenheden werd genomen om vervangen te worden door de nieuwe familie voertuigen AIV, MPPV en LMV. In afwachting van de levering van de nieuwe voertuigen, werkte het Regiment in deze periode nog op de eerder beschreven mengeling van AIFV, camionette Unimog en jeep Iltis. Het pakket van 446 MPPV en 324 AIV (voldoende om 7 van de 9 bataljons van de Landcomponent uit te rusten, inclusief de voertuigen voor gevechtssteun en logistieke steun) dat in 2003 door de regering was goedgekeurd, is ondertussen verminderd tot 352 MPPV en 242 AIV, aan te kopen in drie schijven gespreid over verschillende jaren. In 2004 werd het contract voor de eerste schijf van de MPPV Dingo II ondertekend, en in 2006 voor de eerste schijf van de AIV Piranha IIC. De nieuwe voertuigen zouden volgens de planning vanaf 2006 hun intrede doen in de Landcomponent. Omdat de voertuigen onmiddellijk zullen ingezet worden in Afghanistan en Libanon, zullen ze pas vanaf 2008 in gebruik worden genomen in het Regiment.

In de aanloop naar de ingebruikname van die nieuwe materiële werd een nieuw model voor de gecentraliseerde logistieke steun voor het rollend materieel en de communicatie- en informatiesystemen (CIS) ontwikkeld. Het 18BnLog hing nu rechtstreeks af van de Staf van de Landcomponent, en het beheerssysteem voor de logistieke steun ILIAS (dat reeds gebruikt werd in de Luchtmacht sinds 1997) wordt nu ook ingevoerd in de Landcomponent. In een volgende stap van de centralisatie van de logistieke steun en de CIS-steun zouden de organieke pelotons ravitaillering, maintenance en transmissies weggenomen worden uit de organisatietabel van de infanterie-eenheden om gecentraliseerd te worden in het 18BnLog onder vorm van gespecialiseerde afdeelbare modules. De uitvoering van deze laatste stap werd echter geschrapt. Wel wordt op 28 april 2006 de keuken en refter van 1C/1Gr gesloten en werkt het personeel gecentraliseerd in de installaties van het 18BnLog. Ook de organieke peloton en secties maintenance van 1C/1Gr verhuizen op 1 september 2006 naar de nieuwere installaties ten noorden van de Hechtelsesteenweg. En eveneens in 2006 wordt gestart met de “operationele pooling”, het gecentraliseerd beheer van de hoofdmateriële.

Ondanks grote inspanningen om de retentie bij nieuw aangeworven soldaten te verhogen bleef de getalsterkte van het Regiment schommelen rond de 430 Carabiniers-Grenadiers op een voorzien aantal van 601 functies. Van de drie voorziene fuselierscompagnies waren er slechts twee actief, waarbij de “Royal First”, onder leiding van kapitein Marc Wyckmans gestructureerd was rond de resterende 22 pantserinfanterievoertuigen AIFV en de voortgezette vorming van nieuwe lichten rekruten verzekerde. De “Yellow Boys” (2Cie), eerst onder leiding van kapitein Xavier Adams en later van luitenant Werner Roels concentreerde zich op het lichte infanteriewerk, met als voornaamste transportmiddel de wielvoertuigen Unimog.

Met de staf van het Regiment werd in het najaar van 2005 verder gesleuteld aan de technieken en procedures toepasselijk binnen de commandopost, die dan opnieuw konden getest worden in een battle group formatie in december gedurende een computerondersteunde CPX op de tactische trainer KIBOWI (Amersfoort in Nederland). Gelijktijdig werden de voorbereidingen getroffen om met een bataljon te kunnen ingezet worden in een lichte configuratie op basis van jeep Iltis en Unimog. Vanaf januari 2006 stond het Regiment immers op een beurtrol voor inzet in het kader van een NEO-crisis. De fuselierscompagnies werkten in die periode in de kampen van Beverlo (voor de 1Cie) en Lagland (voor de 2Cie) aan compagnie- en pelotonstactiek voor de lichte infanterie.

2006 kondigde zich aan als een jaar vol grote oefeningen, beginnende met een bataljonsoefening NEO met stormlanding op het vliegveld van Kleine-Brogel eind januari. De weergoden waren ons echter niet goed gezind en behalve de eerste vlucht met de commandogroep werd het Regiment nadien “ingevlogen” met bussen in plaats van met transportvliegtuigen Hercules C-130. Gelukkig voor de mannen kon er in het verdere verloop van de oefening nog een gaatje gevonden worden om toch de nodige Hercules-ervaring op te doen. Deze motiverende oefening werd gevolgd door een intensieve trainingsperiode in februari in Otterburn en een battle group deelname aan een Franse FTX in burgerterrein die was aangekondigd voor mei. Er was tevens een inzet gepland op het vliegveld van Kaboel met één compagnie voor het einde van het jaar en met een specifieke opwerkingsperiode vanaf de zomer van 2006. Otterburn werd het hoogtepunt van de training gedurende het voorjaar. Een doorgedreven verkenning ter plaatse door het kader van de battle group, gedurende de week voor Kerstmis in 2005, maakte het mogelijk maximaal de realistische trainingsomgeving te benutten. De nieuwe technieken gevechtsschieten lieten toe om de “runs” op de meeste gevechtsschietstanden uit te voeren zonder “dry run”, dus onmiddellijk met scherpe munitie. Het hoogtepunt van de training was ongetwijfeld de compagnieaanval op Quickening Cote, een pareltje van een oefening, voorbereid door commandant Gunter Rosseels, adjunct-officier operaties. Het 48 uur-scenario eindigde met een compagnieaanval, inclusief close air support met oorlogsmunitie door twee gevechtsvliegtuigen F-16 overgevlogen uit Florennes en de dreunende vuursteun van een peloton houwitsers dat over de hoofden van onze mensen schoot. Na een nachtinfiltratie kwam de compagnie aan in een bos aan de zuidrand van de schietstand en werd de oefenmunitie geruild voor oorlogsmunitie. Zonder “dry run” en zonder kennis van de locatie van de schijven werd de compagnie de stand in gestuurd. Realistischer kan interwapentraining met scherpe munitie niet zijn.

Tenslotte werd er ook nog een NAVO Combat Readiness Evaluation (CREVAL) uitgevoerd tijdens een 72 uren-FTX waarbinnen alle jaargetijden aan bod kwamen: van sneeuw en ijs tot regen, slijk en brandende zon ! Ondanks de onverwachte (maar zeer tijdelijke) uitschakeling van de korpscommandant door een ‘hartaanval’, die de S3 en de tweede commandant opeenvolgend de kans gaf om even het bevel te voeren over een battle group, kreeg de eenheid bijna over de hele lijn de vermelding uitstekend.

Nauwelijks was het Regiment op adem gekomen van deze intensieve periode in Otterburn, wanneer op 22 maart het bericht formeel binnenviel dat een geplande inzet in Afghanistan, voorzien voor het najaar, mogelijk zou vervroegd worden met vier maanden. De ‘go’ werd gegeven om de voorbereidingen te starten om vanaf augustus klaar te zijn voor een mogelijke inzet binnen een Italiaans-Hongaarse battle group voor stabilisatieopdrachten in Kaboel. Het detachement zou bestaan uit een deel van de bataljonsstaf en één fuselierscompagnie. De slagorde van de compagnie werd gebouwd rond de 2Cie onder leiding van kapitein Werner Roels. De opdracht was van een ander kaliber dan de statische beschermingsopdracht van de luchthaven van Kaboel en omvatte voornamelijk patrouilleopdrachten in een omgeving waarin de Taliban voor de gekende dreiging van geïmproviseerde springtuigen (Improvised Explosive Device - IED) zorgden. Enkel het 1Para had voordien een dergelijke opdracht uitgevoerd en de medewerking van het kader van 1Para tijdens de voorbereiding was van cruciaal belang. Onmiddellijk na de beslissing tot voorbereiding werd het sleutelpersoneel van het detachement Carabiniers-Grenadiers gedurende een aantal dagen uitvoerig gebriefd door het kader van 1Para. Eind maart vertrok de korpscommandant met de officier operaties en de compagniecommandant samen met een delegatie van de staf van de adjunct-stafchef voor operaties en training (ACOS Ops&Trg) uit Evere voor een “fact finding mission” naar Kaboel.

Terug in Evere werd een voorstel voor samenstelling van het detachement, bestaande uit 250 man voorgesteld aan luitenant-generaal Vandingenen, ACOS Ops&Trg. Het voorstel van de Carabiniers-Grenadiers, op basis van een deel van de staf 1C/1Gr met een sterke cel voor inlichtingenverwerving, drie fuselierspelotons, een peloton gevechtsgenie en ontmijners, een detachement snipers en een detachement voor het voeren van “information operations”, binnen de enveloppe van 250 man, werd door de staf in Evere goedgekeurd. De zwakke schakel was echter de beschikbaarheid van voertuigen met voldoende bescherming tegen de gevreesde berm bommen. Met de grootste moeite probeerde men voldoende pantservoertuigen Pandur vrij te maken uit andere opdrachten. Unimog’s met een bijkomende Kevlar-bescherming evenals de jeep Iltis boden onvoldoende bescherming en de inzet van de AIFV op rupsen met kanon 25 mm voor een stabilisatieopdracht in Kaboel werd toen uitgesloten.

Nu een slagorde kon vastgelegd worden, ging de voorbereiding pas goed van start. Het volledige detachement vertrok voor een week naar de citadel van Diest waar 1Para bij middel van diverse ‘ateliers’ een instructie- en oefenprogramma voor de Carabiniers-Grenadiers in elkaar had gestoken. Vervolgens werd op zeer korte termijn door de S3 een cohesieoefening georganiseerd in Lagland en uiteindelijk werd een syntheseoefening opgezet in het drukke centrum van Tessenderlo.

Het cohesiekamp leverde enkele gedenkwaardige momenten op, zoals de uitspraak van een ontmijner van de Marine die in zijn ergste nachtmerries nooit had kunnen denken dat hij door de heuvelachtige zandvlakte van Arlon zou marcheren voor een kaartleesoefening met de infanterie, een konvooittraining met een logistieke eenheid die toevallig ter plaatse was waarbij een uitstekende briefing van de infanterieonderofficier de logistiekers toch enkele praktische problemen opleverde (een “antenne” is bij ons het verkenningsvoertuig, terwijl onze “blauw-gemutste” vrienden wanhopig op zoek waren naar een radioantenne om een colonne achter te vormen), geniesoldaten die van hun sokken draaiden tijdens IED-interventies in volledig beschermingspak onder de brandende zon en de slotoefening in het dorp Asperulange, waar de 1Cie zich enthousiast transformeerde in een realistische afspiegeling van de Afghaanse bevolking, compleet met burka’s en het lawaai van de meest irritante Arabische muziek die ze konden vinden.

Ook de syntheseoefening bleek van goudwaarde. De goede banden met onze peterstad Tessenderlo maakten het mogelijk om de lokale politie en Looise bevolking in te schakelen in de oefening, die opnieuw vakkundig in elkaar was gestoken door kapitein-commandant Gunter Rosseels en adjudant Peter Sneyders. Een aantal families namen voor enkele dagen de rol op van Taliban en in de school werd een ware bommelding geënceneerd waarbij een afgrenzing van de zone, met een evacuatie van schoolkinderen en andere aanwezigen en een ontmijning werden uitgevoerd. Een ander hoogtepunt was de gesimuleerde crash van een Sea King helikopter die terugkeerde van een patrouille. De soldaat die de leiding had, kreeg de handen vol met een ‘halfdode’ bemanning, met ‘gewonde en hysterische’ schoolkinderen, bezorgde en agressieve ouders en een filmploeg die sneller aanwezig was dan de toegesnelde versterkingen van de eenheid. De pas aangeleerde procedures “main incident response” bleken echter goed gekend en efficiënt te werken. Wat ook efficiënt bleek, waren de combat indicators of aanduidingen in het terrein waaruit de soldaten naderend onheil kunnen afleiden. Het gevolg was dat bijna alle voorbereide kinetische incidenten door onze mensen ontweken werden: frustrerend voor de ‘vijand’, die vergeefs lag te wachten, maar wel goed voor het vertrouwen in elkaar en in de aangeleerde technieken. Niet alles liep echter perfect: de gemobiliseerde burgers waren er immers in geslaagd heel wat informatie uit onze soldaten te puren (een mooi, jong meisje had zelfs de ontvoering van één van onze soldaten kunnen regelen) en het CIS-detachement kwam pas vlak voor het einde van de oefening melden dat het eindelijk volledig operationeel was.

De voorbereidingsperiode voor de opdracht in Kaboel versterkte de dynamiek en motivatie in het Regiment. Iedereen zette zich in om binnen de kortst mogelijke termijnen het detachement operationeel te krijgen. De 2Cie had de hoofdkrachtinspanning, wat betekende dat een groot deel van de middelen en personeel uit de 1Cie werden opgenomen in de 2Cie. Iedereen wilde de uitdaging voor het Regiment tot een goed einde brengen. Een sterk logistiek team onder leiding van kapitein-commandant Bruno De Mulder en degelijk stafwerk gecoördineerd door een ondertussen nieuw aangekomen tweede commandant majoor Koen Sybens waren hier onontbeerlijk. Maar de onzekerheid die er heerste rond een politieke beslissing voor een daadwerkelijke inzet, woog zwaar op het verloop van de voorbereidingen. De opdracht was gegeven om niet later dan 1 augustus inzetbaar te zijn in het operatietoneel, maar keer op keer

werd de politieke beslissing voor daadwerkelijke inzet uitgesteld. Aan het detachement werd gevraagd zich tot in de details voor te bereiden voor een opdracht ... die 'misschien' zou doorgaan, die 'misschien later' zou doorgaan of die 'misschien helemaal niet' zou doorgaan. Korpsadjutant Toon Van Lishout en korpskorporaal Danny Rogiers waren cruciaal voor het verzekeren van een transparante, duidelijke communicatie en het stimuleren tot een professionele houding tijdens die periode van onzekerheid.

BELUFIL 1

Toen eind mei de melding kwam dat op de zoveelste ministerraad de aangekondigde beslissing tot inzet nog niet werd genomen, werd de kans om in augustus ingezet te worden bijzonder klein. Uiteindelijk werd in samenspraak met de brigadecommandant geopteerd om de voorbereiding af te ronden zoals gepland en een syntheseoefening uit te voeren, waarna het Regiment, na een onderbreking voor een verlofperiode in de maand juli vanaf 1 augustus in een stand-by-periode zou gaan en aldus klaar zou zijn voor een opdracht in Afghanistan of in een gelijkaardig operatietoneel.

Tijdens de welverdiende verlofperiode in de maand juli werd het wereldnieuws gedomineerd door een Israëlische inval in Zuid-Libanon. Op 12 juli hadden strijders van de Libanese Hezbollah-militie een Israëlische grenspost aangevallen waarbij drie Israëlische soldaten werden gedood en twee gevangengenomen. Tegelijkertijd vuurden de Hezbollah Katousja-raketten af op Israëlisch grondgebied. Israël reageerde met bombardementen over gans Libanon en met een offensief door grondtroepen in een deel van Zuid-Libanon. Hevige internationale reacties leidden op 11 augustus tot een akkoord over een UN-resolutie waarbij Israël aanvaardde zijn troepen terug te trekken, het Libanese leger Zuid-Libanon zou binnentrekken en de 2000 aanwezige UN-troepen in Libanon versterkt zouden worden met 8000 extra blauwhelmen. Op 14 augustus was het wapenbestand effectief van toepassing en in vele landen werd op het hoogste stafniveau de mogelijkheid onderzocht om troepen te leveren voor de United Nations Interim Force In Lebanon (UNIFIL).

Ook in België was de staf in Evere actief en op 25 augustus beslist de regering om een detachement te sturen. De hoofdopdracht van het detachement was geniesteun (Explosive Ordnance Disposal (EOD)/ontmijning, mobiliteit en constructie) en medische steun (rol 1 en een hospitaal rol 2) te leveren ten voordele van UNIFIL, zonder echter het verlenen van humanitaire hulp uit te sluiten. Het detachement werd tevens voorzien van een eigen beschermingsgroep (zeven secties infanterie) en uiteraard had het een commando, een staf en de nodige steunelementen.

Met een maximum personeelsenveloppe van 350 man werd in de tweede helft van augustus op de staf in Evere een theoretische organisatie van het detachement opgesteld, waarbij gezocht werd naar synergie en besparingen die hun oplossing vonden in het quasi volledig schrappen van een reeks cruciale functies en het invoeren van een groot aantal cumulfuncties. Tijdens het opstellen van de organisatietabel (OT) was er geen terugkoppeling naar de deelnemende eenheden (die waren immers nog niet gekend), zodat tot bij het vertrek en ook nog tijdens de inzet, een vermoeiend gevecht zou moeten geleverd worden om de OT

werkbaar te maken. De verhouding in de samenstelling medische steun - genie - infanterie en logistieke steun was telkens ongeveer $\frac{1}{4}$ en aan het hoofd van elke pijler werd een luitenant-kolonel geplaatst, met als commandant van het detachement een kolonel. De commandant van het volledige Belgische detachement werd uiteindelijk kolonel stafbrevethouder Herman Geens.

Tot op 28 augustus was er veel speculatie en touwtrekkerij over welke infanterie-eenheid het beveiligingsdetachement zou leveren en hoe de staf van het commando zou samengesteld worden. Naar verluid werd er sterk gelobbyd door 3Para en 12/13Li om de opdracht te kunnen uitvoeren, maar het feit dat 1C/1Gr optimaal getraind was, in stand-by stond voor een optreden in een omgeving met asymmetrische dreiging en daarenboven expertise inzake pantservoertuig had, was doorslaggevend om de opdracht aan de Carabiniers-Grenadiers toe te kennen. Met betrekking tot het type voertuigen dat zou gebruikt worden, werd van meet af aan, en dit om politieke redenen, beslist dat alle verplaatsingen “under armour” zouden gebeuren. Dit had tot resultaat dat geen enkele jeep Iltis en slechts één Unimog voor personeel naar Zuid-Libanon werden verscheept. Aanvankelijk was ook beslist dat de verplaatsingen van de infanterie en genie met AIFV/M113 rupsvoertuigen zouden gebeuren, maar uiteindelijk werd na een verkenning ter plaatse verkregen dat zeven gepantserde wielvoertuigen Pandur aan het detachement zouden toegevoegd worden. Aan 1C/1Gr werd op 28 augustus, op een coördinatievergadering over de OT in Evere, gevraagd de mogelijkheid te onderzoeken om de volledige staf van het detachement te leveren. Diezelfde avond terug in Leopoldsburg kwamen alle stafofficieren gezamenlijk in het bureau van de korpscommandant melden dat ze absoluut aan de opdracht wilden deelnemen. Hoewel het aanvankelijk niet de intentie was om de volledige staf mee te nemen, werden op aandringen van Evere en om de korte voorbereiding die er restte zo efficiënt mogelijk te laten verlopen, alle stafofficieren, behalve de tweede commandant majoor Koen Sybens, naar Libanon gezonden. De ploeg die in Leopoldsburg achterbleef om de lopende zaken af te handelen en de kalender van 2007 voor te bereiden onder leiding van de tweede commandant ging een harde periode tegemoet, maar zou uitstekend werk leveren.

Tussen 1 en 10 september voerde de korpscommandant, samen met adjudant Peter Sneyders en een ploeg van de staf uit Evere met kolonel Geens, een verkenning uit in Zuid-Libanon, voornamelijk om een goede locatie voor een kantonnement te vinden. Het Belgisch detachement zou rechtstreeks werken voor UNIFIL en kreeg hierdoor geen eigen actiezone toegewezen, maar was wel actief in de volledige zone waarin de UN opereerde. Het zoeken naar een compound door de verschillende naties die in de komende weken in Zuid-Libanon zouden neerstrijken verliep vrij chaotisch. Er was geen coördinatie vanuit het UN-hoofdkwartier in Naqoura, dat trouwens nog volop aan het bekomen was van de voorbije oorlog. Overall reden kleine detachementen rond en leek het op een “first come, first serve” activiteit. Uiteindelijk was de beste optie om ons centraal in Zuid-Libanon aan de rand van het dorp Tibnin te organiseren in een kleine compound, ‘Camp Scorpion’, op dat ogenblik bezet door een Poolse materieelcompagnie. De aanwezigheid van een helistrip en een betonnen platform waar het hospitaal kon opgericht worden, waren belangrijke troeven. Uit vrees dat we tijdens onze afwezigheid na de verkenning, de compound zouden verliezen aan een andere

natie die er aanspraak zou op maken, hielden we iemand van de verkenningsploeg in Tibnin tot de aankomst van de eerste elementen van de kwartiermakersgroep.

Zuid-Libanon droeg duidelijk de sporen van een verwoestend Israëliisch offensief. Vernielde huizen en straten, en een gebied dat bezaaid was met niet ontplofte tuigen, vooral kleine clusterbommen, die overal in de tuinen en velden verspreid lagen. Het gebied ten Zuiden van de Litani-rivier was een echt Hezbollah-bolwerk. De bewoners hadden weinig vertrouwen in de UNIFIL-troepen en wensten geen pottenkijkers in hun vroegere trainingskampen en hadden een hekel aan groots machtsvertoon met zware tanks. Een bijkomend probleem waren de aanhangers van het Sunni-extremisme en hun aanwezigheid in de nabijgelegen Palestijnse vluchtelingenkampen. Sunni-extremisten hadden immers openlijk verklaard een aanslag te willen uitvoeren op UNIFIL.

In Leopoldsburg draaide, tijdens de verkenning, de voorbereiding op volle toeren. Het Regiment beschikte over ongeveer drie weken om het volledige detachement, uiteindelijk bestaande uit 360 militairen, komende uit 32 verschillende eenheden waarvan slechts 105 Carabiniers-Grenadiers, klaar te stomen, inclusief een controle van de inentingen uit te voeren en de paspoorten in orde te brengen. Daarenboven moest het detachement terug overschakelen op rupsvoertuigen met kanon 25 mm. In de resterende tijd werd nog een week schieten met de AIFV in Elsenborn ingelast. Terwijl de logistieke ploeg alle zeilen bijzette om de voertuigen en de containers op het schip te krijgen vóór 18 september, vertoonde de S3, kapitein-commandant Jan Vandamme nog eens een staaltje van zijn organisatietalent door in de resterende drie weken een ultieme “pre-deployment training” in Leopoldsburg op te zetten voor alle niet Carabiniers-Grenadiers. Het was immers noodzakelijk om een groot deel van de niet-Carabiniers-Grenadiers de nieuwe techniek gevechtsschieten (NTGS) bij te brengen en hen een minimum van vaardigheden in antiterrorisme en force protection aan te leren. De PI vertrok in twee golven, op 16 en 23 september en het gros volgde op 27 september en op 2 en 9 oktober, gemiddeld dus één maand na de aanduiding van de eenheid.

BELUFIL 1, Camp Scorpion in Tibnin

Bij aankomst in het operatietheater moest even de tijd genomen worden om de integratie te realiseren die normaal gezien tijdens de cohesie- en syntheseoefeningen bereikt is. Ook de werking van de staf moest op punt gesteld worden, waaronder ook de permanente orders (Standing Operating Procedures - SOP's) voor de samenwerking tussen de force protection, het medisch detachement en de genie. Er was geen vergelijking met een “normale”

eenheid meer mogelijk. Zowel van de top, het commando, tot de laagste echelon was er niks dat leek op het werk dat we vroeger hadden ingeoeffend. De hoofdopdrachten waren immers medische- en geniesteun verlenen. De genie en de medische eenheid waren ditmaal de gesteunde eenheid, terwijl de infanterie in een ondersteunende rol werd geplaatst. Voor

beiden betekende dit even wennen. De ene moesten pelotons “leiden” en rekening houden met de beperkingen van de andere; de andere moest nu “volgen” en hun beperkingen te kennen geven. Elke ploeg die de compound verliet kreeg steeds begeleiding van de force protection en steeds werd erover gewaakt voldoende medische steun te hebben bij ontmijnings- en constructiewerken. Dat betekende dat tot op het niveau sectie er integratie was tussen infanterie, medische eenheden, gevechtsgenie en ontmijners.

De grootste uitdaging bestond erin de verschillende “culturen” samen op kruissnelheid te brengen. De ontmijners zagen zich het best op kruissnelheid door liefst dagelijks hun portie ontmijning te doen, zoals iemand die dagelijks routineus naar zijn werk gaat. Daarbij wensten ze liefst een rustdag op zondag en op zaterdag maintenance en een beetje planning. Ook de constructiegenie vroeg om naar zijn werf te kunnen trekken met de regelmaat van de klok. De medische component was een speciaal geval, gezien ze daar maandelijks een rotatie hadden van specialisten. Bij elke rotatie kwamen een reeks nieuwe gemotiveerden aan die alles opnieuw wilden organiseren, zonder echt de situatie te kennen. En dan zijn er natuurlijk de Carabiniers-Grenadiers, waarvoor het noodzakelijk was om niet in routine te vervallen en die nu en dan eens op “piekniveau” moesten gebracht worden. De Carabiniers-Grenadiers in de

BELUFIL 1, oefening met de 11de Libanese Brigade

pelotons en secties draaiden lange dagen en nachten omdat ze naast de bescherming van de werkzaamheden buiten de compound ook de beveiliging van de compound zelf op zich namen. Daarenboven organiseerden ze ook alle verplaatsingen en beveiligingsescortes. Om de drils en procedures scherp te houden, was het noodzakelijk om op het gepaste ogenblik een oefening te organiseren. Dit gebeurde onder andere in samenwerking met de 11de Libanese Brigade die haar hoofdkwartier had ingericht vlakbij kamp Scorpion.

Met veel wilskracht en flexibiliteit werden dag na dag nieuwe taken gepland en bijgestuurd. De samenstelling van de ploegen die de compound verlieten, veranderde quasi dagelijks en de ontmijningsopdrachten die oorspronkelijk gestart waren in en rond Tibnin breidden zich steeds verder van ons kantonnement uit. Ondanks het feit dat de voorziene veiligheidsmaatregelen met de grootse zorg in acht werden genomen, vielen twee spijtige incidenten te betreuren met drie gekwetsten als gevolg. Ontmijners hadden tijdens hun opdracht op een clusterbom getrapt, gelukkig zonder dodelijke afloop. In totaal werden in 110 dagen 13.028 niet ontplofte tuigen, voornamelijk clusterbommen, onschadelijk gemaakt en werden in eenzelfde periode 5.614 medische tussenkomsten opgetekend. Bovendien werden bij het ontmijnen verschillende trainingsinstallaties, ondergrondse commandoposten en verborgen lanceerinstallaties van Hezbollah ontdekt die met plezier werden overgenomen door het recent aangekomen Libanese leger. De opdracht was blijkbaar een schot in de roos. Dit werd zo ervaren door onze soldaten, de lokale bevolking, de collega’s van het Libanese leger en ook door de UNIFIL-partners, die zich met puur infanteriewerk of met hun

zware tanks veel minder nuttig voelden. Een adjudant van de Carabiniers-Grenadiers die aan zijn zesde opdracht toe was, verklaarde dat dit voor hem als infanterist de meest nuttige opdracht was, ooit uitgevoerd.

Het 3Para, dat onze opdracht zou overnemen, kwam met een eerste detachement op verkenning in de loop van november en een geleidelijke overgave werd georganiseerd in de eerste weken van februari. De laatste elementen van het detachement BELUFIL 1 verlieten Camp Scorpion op 13 februari. Toch liep ook bij deze opdracht niet alles zoals het hoorde en de manschappen hadden zelfs een naam bedacht voor de drie problemen die maar niet opgelost geraakten: www.Tibnin.be, waar elke W stond voor een probleem de “wall”, de “weg” en de “wifi”. De “wifi” (het draadloos netwerk voor internettoegang) was al bij de initiële briefings door de CIS aan de mensen beloofd als een sociale maatregel waardoor iedereen met een geschikte laptop op het internet zou kunnen; geheel in lijn met de blijkbaar zeer realistische syntheseoefening in Tessengerlo, werd de wifi pas operationeel op het einde van de zending. De “weg” was een burgerweg die het hospitaal scheidde van de rest van de compound (volgens sommigen liep deze dóór de compound !). Vanzelfsprekend was dit een veiligheidsrisico, dat echter moeilijk uit te schakelen was door de gehechtheid van de lokale bevolking aan deze weg. Toen na drie maanden de algemene veiligheidssituatie in Libanon leek te verslechteren na een belangrijke aanslag in Beirut, werd dit argument gebruikt om deze weg op een aanvaardbare manier eindelijk af te sluiten. De “wall” tenslotte, was een muur die moest opgetrokken worden als steun voor het platform waarop een nieuwe keuken moest gebouwd worden. Twee pogingen door onze onfortuinlijke genie faalden op tragikomische wijze, wanneer het beton telkenmale sterker bleek dan de bekisting, die nochtans voor de tweede poging echte Atlantic Wall-allures had gekregen. Uiteindelijk zouden pas onze opvolgers de klus klaren.

Terug in garnizoen begon voor het Regiment de werkelijke start van 2007. Na een verlofperiode voor diegenen die terugkwamen uit Libanon moest een personeelsherschikking de 1Cie toelaten om de hoofdkrachtinspanning van de 2Cie over te nemen en zich voor te bereiden op een mogelijke nieuwe opdracht tegen het einde van 2007. Tussen eind februari en de zomerperiode werden een aantal administratieve en logistieke inspecties uitgevoerd en was het Regiment met de staf en de compagniestaven de hoofdrolspeler in de brigadeoefening ‘Unbated Effort’. De compagnies maakten gebruik van een aantal kleine kamperiodes waar de nieuwe samenstelling van de pelotons kon getest worden en er tijd werd vrijgemaakt voor deelname aan sportwedstrijden en een aantal ongewone activiteiten zoals het kajakvaren in Zwitserland en deelname aan een Long Range Reconnaissance Patrol-competitie in Italië. Na de zomerperiode konden de voorbereidingen voor de aangekondigde operaties in 2008 terug goed van start gaan.

Op 13 september greep de bevelsovergave aan luitenant-kolonel stafbrevehouder Geert Vanlinthout plaats op het marktplein van Tessengerlo. Het kleine marktplein bood weinig ruimte voor de opstelling van de troepen, maar de flexibiliteit en vindingrijkheid die de houding van het Regiment in de voorbije periode hadden gekenmerkt, boden een oplossing. De muziekkapel van de Gidsen werd ongebruikelijk volledig achter het dispositief van de troepen opgesteld.

Hoofdstuk 9

TRANSFORMEREN MET DRAAIENDE MOTOREN

13 september 2007 - 20 januari 2010

Kolonel stafbrevethouder Geert Vanlinthout

De commandoperiode van de 7de korpscommandant zal vooral gekenmerkt worden enerzijds door een actieve deelname aan de transformatie van de Landcomponent met de ingebruikneming van nieuwe types voertuigen, de deelname aan verschillende testen en evaluaties alsook de start van de herstructurering van het Regiment tot het huidige medium bataljon en anderzijds door een zeer intensieve “operationele” periode met de deelname en voorbereiding van zowel kleine als grote detachementen Carabiniers-Grenadiers aan vijf buitenlandse operaties en als stand-by voor de European Union Battle Group (EUBG). Grote veranderingen niet alleen binnen het Regiment, maar ook in Defensie in zijn geheel, met in december 2007 de aflossing van André Flahaut door Pieter De Crem als minister van Defensie, met in 2008 de invoering van de vrijwillige legerdienst (zonder effect bij de Carabiniers-Grenadiers) en de veralgemening van de nieuwe gecentraliseerde logistieke beheersmodellen (de “operationele pooling”) die reeds in 2006 voor sommige materiële gestart was. En tenslotte worden, eveneens in 2008, de “bijzondere kassen” van de eenheden, met financiële middelen gegenereerd door de militairen in hun sociale kassen en in de messes, bars en winkeltjes in de eenheden, ingepalmd door Defensie.

Terug naar de transformatie. De eerste voertuigen van de familie Multiple Purpose Protected Vehicle (MPPV) van het contract van 2004 werden geleverd eind 2006. De voertuigen worden zonder uitvoering van enig transformatietraject onmiddellijk ingezet in de operaties in Afghanistan en Libanon. In 2008 en 2009 wordt het Regiment alsnog belast met de “operational testing and evaluation” van de MPPV, vanaf het niveau peloton tot en met het niveau van de infanteriecompagnie op MPPV. De eerste voertuigen van de familie Armoured Infantry Vehicle (AIV) voor fuseliers van het contract van 2006 werden geleverd eind 2008. Nu wordt het geplande transformatietraject wel gevolgd. De “operational testing and evaluation” van het peloton tot compagnie op AIV wordt door Bvr/5Li uitgevoerd tussen begin 2009 en midden 2010, maar zonder de voertuigen met kanon kaliber 30 mm (AIV DF30) die pas eind 2009 geleverd worden.

SEPTEMBER 2007 TOT MAART 2008

13 september 2007: de bevelsovergave tussen de 6de en de 7de korpscommandant vond voor de eerste maal in de jonge geschiedenis van het Regiment plaats op het gemeenteplein van onze peterstad Tessenderlo. De commandant van de Landcomponent, generaal-majoor Testelmans, wenste namelijk dat tijdens zijn commando voortaan de investituurplechtigheid

in de peterstad van de eenheid werd georganiseerd om de band leger-natie te versterken. Een commando-overname kan men in sommige aspecten vergelijken met de stuurovername tussen twee chauffeurs. Na een intensieve uitwisseling van informatie en administratieve formaliteiten, wordt er door de volgende “chauffeur” gewoon verder gereden, weliswaar met een andere “rijstijl”. De dag na de investituur vonden namelijk al de jaarlijkse “highland games” plaats ten voordele van het Dagcentrum Vogelzang en de daaropvolgende weken liepen de voorbereidingen voor de volgende op til zijnde activiteiten.

Op 27 september 2007 legde Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Amedeo in de Koninklijke Militaire School de eed van reserveofficier af op het vaandel van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers. Deze plechtigheid, onder het bevel van de korpscommandant waarbij het Regiment buiten het vaandel ook nog het detachement van de Landcomponent leverde, vond plaats in aanwezigheid van, onder andere, Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Astrid, Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Lorenz, de minister van Defensie André Flahaut en de chef Defensie, generaal August Van Daele, generaal-majoor buiten dienst Willy De Mesmaeker (voorzitter van de Koninklijke Vriendenkring Officieren Carabiniers-Grenadiers) en wijlen ere-kapitein-commandant Nizot (voorzitter van de Koninklijke Nationale Verbodering der Grenadiers). Bij de eedaflegging droeg de Prins de kentekens van leerling van de KMS. Na de wapenschouwing kreeg hij de muts van het 2de Grenadiers.

27 september 2007,
 eedaflegging van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Amedeo op het vaandel van 1C/1Gr

Van 8 tot 19 oktober vond de oefening FAST PIGEON plaats in de Limburgse Kempen en de Ardennen (Florennes, Dinant, Saint-Hubert). Het doel van de oefening was de operational testing and evaluation van het nieuw datatransmissie- en verwerkingsysteem (Battlefield

Management System - BMS). Dit systeem moet het ons in de toekomst mogelijk maken om eigen troepenbewegingen (blue force tracking) en tactische situaties en berichten door te sturen via een “high capacity data radio”. Daar deze testen uitgevoerd moesten worden binnen een operationeel kader was deze oefening een unieke kans om een training op niveau van een battle group uit te voeren en verschillende procedures en technieken in te oefenen zoals bij voorbeeld een rivieroverschrijding door een compagnie. Het was tevens de laatste oefening van kapitein Werner Roels als compagniecommandant van de 2Cie. Hij zou op het einde van het jaar naar de Verenigde Staten vertrekken om er de “captains career course” te volgen.

Anderzijds was het ook de laatste oefening van het Regiment alvorens de voorbereiding van de buitenlandse operaties van 2008 aan te vatten en de eerste van de vier grote personeelsherschikkingen uit te voeren. Tijdens de eerste zeven maanden van 2008 zou het Regiment namelijk opereren vanuit drie locaties: Libanon (BELUFIL 5), Kosovo (BELKOS 27) en Leopoldsborg (achterwacht). Om deze opdrachten uit te voeren was een herschikking van het personeel nodig en moesten de voorbereidingen op drie verschillende sporen gezet worden. De korpscommandant bereidde zich samen met het volledige detachement BELUFIL 5 (367 militairen uit 10 verschillende eenheden waaronder 125 Carabiniers-Grenadiers) voor vanaf half oktober. Het grote verschil met BELUFIL 1 was dat de staf aangepast werd aan het niveau battle group en sinds het vorige detachement bevolen werd door een luitenant-kolonel, zodat de korpscommandant nu ook detachementscommandant werd. Het Regiment leverde de compagnie force protection onder bevel van kapitein Willem Van Severen, gevormd door de staf en twee pelotons van de 1Cie en het detachement snipers. Buiten deze compagnie leverden we als pilooteenheid ook nog het leeuwendeel van de staf van BELUFIL (waaronder adjudant-majoor Toon Van Lishout als personeelsofficier en korpsadjudant, kapitein-commandant Geert Landuyt als officier operaties en luitenant Van Haver als inlichtingenofficier) alsook enkele versterkingen voor het logistieke detachement vanuit vooral de StDstCie, zoals bij voorbeeld onze korpskorporaal, 1ste korporaal-chef Danny Rogiers.

Bijzonderheid aan de twee pelotons BELUFIL was dat zij uitgerust en getraind werden op de nieuwe MPPV Dingo II en als eerste samengesteld werden voor een operatie met de nieuwe pelotonsgetalsterkte van veertig man. Tevens moesten de jeepchauffeurs geschoold en getraind worden op het andere nieuwe voertuig Iveco (Light Multirole Vehicle - LMV, de licht gepantserde vervanger van de jeep Iltis). Het vormings- en trainingsprogramma van het volledige detachement werd afgesloten met een Mission Rehearsal Exercise (MREx) in en rond Vlasmeer en Leopoldsborg (14 tot 18 januari 2008). Op 5 februari zullen de eerste Carabiniers-Grenadiers dan richting Libanon vertrekken. Gelijktijdig werd het trainingsprogramma BELKOS 27 uitgevoerd om de 2Cie onder leiding van kapitein Kristoff Haegens (detachementscommandant) voor te bereiden. Ook hier was het Regiment aangeduid als pilooteenheid en leverde het met 112 Carabiniers-Grenadiers ook hier het leeuwenaandeel.

Tijdens haar trainingsperiode nam de 2Cie nog deel aan de oefening PACEMAKER 07 in Oostenrijk van 19 november tot 7 december 2007. Ze werden tijdens deze oefening versterkt

door het detachement snipers van het Regiment, die hoewel ze deel uitmaakten van het detachement BELUFIL 5, gebruik maakten van deze trainingsopportunity om hun vaardigheden als sniper te verbeteren. PACEMAKER 07 was een internationale oefening waaraan 4000 manschappen deelnamen uit zes naties: België, Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk (als gastland), Servië en Slovenië. Het hoogtepunt van deze oefening was de offensieve CRC door de 2Cie om een betoging te beëindigen nadat zij eerst was ingevlogen door drie Black Hawks en acht Huey-helikopters.

Na deze oefening loopt het trainingsprogramma van de BELKOS-compagnie verder via een cohesieoefening in en rond Arlon (21 tot 30 januari) en haar Mexx (3 tot 7 maart). Naast de grote CRC-oefening van de volledige compagnie op de brug van Kwaadmechelen-Ham, vonden er ook twee acties “in de geest van integratie in de natie en goede nabuurschap” plaats. De eerste actie was een “cordon and search” operatie van de voormalige Rijkswachtkazerne in het centrum van onze peterstad Tessengerlo waar een opslagplaats van springtuigen vermoed werd. De tweede bestond uit het evacueren en escorteren van de bewoners van het Dagcentrum Vogelzang te Laakdal die volgens het oefenscenario bedreigd werden door omwonenden. Deze trainingsperiodes en MREx-en van de twee detachementen konden niet uitgevoerd worden zonder het laatste detachement, namelijk de achterwacht. Deze werd geleid door de tweede commandant van het Regiment, majoor Koen Sybens, die net terug kwam van Kosovo, waar hij van 25 juli tot 27 november 2007 als adjunct-officier operaties in het hoofdkwartier van de Multinationale Brigade Noord tewerkgesteld was.

De nucleus van de achterwacht bestond uit de StDstCie van luitenant Bart Lassaut. De S3, kapitein-commandant Gunter Rosseels, en de S4, kapitein-commandant Bruno Demulder, verzorgden het stafwerk en de planning van de trainingen van de twee operationele detachementen alsook van de circa 175 achterblijvende Carabiniers-Grenadiers en de nieuwe soldaten en kaderleden die in de eerste helft van het jaar 2008 toekwamen, maar ook van de planning van de activiteiten van het Regiment voor het tweede semester van 2008. De belangrijkste opdracht van de achterwacht was enerzijds een contactpunt te zijn voor de achterblijvende families en vrienden en anderzijds het organiseren van vijf grote familiedagen, waarvan er twee plaatsvonden op de campus Russelberg in Tessengerlo.

Sinds de bevelsovergave (de staande lunch vond namelijk plaats in de lokalen van deze school), werden er goede contacten gehouden tussen de schooldirectie en de korpscommandant. Deze contacten mondden uiteindelijk uit in een samenwerkingsakkoord tussen het Regiment en de campus, dat door majoor Sybens, in naam van de korpscommandant op 22 februari 2008 werd ondertekend. Vanaf september startte op de campus de richting sport in het technisch secundair onderwijs en door deze samenwerking konden de sportieve jongeren kennis maken met sportactiviteiten in een militaire eenheid. Hopelijk kunnen we door deze samenwerking enkele jonge Looienaars warm maken voor een job bij onze eenheid.

BELUFIL 5

Het detachement kwam in vier golven (5, 8, 11 en 14 februari) aan in Tibnin (Zuid-Libanon). De laatste golf kwam één dag na de bevelsovername aan, maar had er dan wel een trip van meer dan 48 uur opzitten (een busreis Leopoldsburg – Brussel - Parijs en een vlucht met een Franse Airbus naar Beiroet). Zoals BELUFIL 1 had BELUFIL 5 drie kerntaken ten voordele van de UNIFIL en Libanese soldaten en de lokale bevolking: ontmijnen, bouwen van installaties en wegen, uitbaten van een veldhospitaal. De Carabiniers-Grenadiers waren buiten het leiden, plannen en het ondersteunen van de operaties van de battle group vooral verantwoordelijk voor de force protection.

BELUFIL 5, Tibnin, een sectie force protection van IC/IGr bij een ontmijningsite van de genie

De opdracht force protection bestond uit de bewaking van het kamp Scorpion, uit contactpatrouilles in Tibnin en de dorpen rond Tibnin en last but not least uit “information operations”. Hierbij behoren “key leaders engagements” door de korpscommandant of door het “local communication team” met prefecten, burgemeesters en officieren van de Libanese strijdkrachten, maar ook kleine projecten met een grote impact op de bevolking en publicatie van artikels over onze activiteiten in de lokale pers. Ook voor de bescherming van het kamp en van onze genie op de werven werden, buiten de klassieke procedés van nabije beveiliging en patrouilles, gebruik gemaakt van voorafgaande of gelijktijdige “information operations”.

Tijdens verschillende gelegenheden werd BELUFIL geciteerd door UNIFIL, door Libanese militaire chefs en door de lokale bevolking voor :

- hun onpartijdigheid bij de sociale patrouilles en in hun engagement naar alle bevolkingslagen, politieke strekkingen en religies met onder andere de organisatie van

- een BELUFIL day - een soort van “Vlaamse kermis” voor de Libanese kinderen in het kasteel van Tibnin - met meer dan 1500 bezoekers als waardemeter,
- hun bewezen professionalisme: de demonstratie “technieken gevechtsschieten” voor de Libanese strijdkrachten georganiseerd door kapitein Willem Van Severen op 18 maart, geniewerken in meer dan 10 verschillende UNIFIL compounds, het terug in bruikbare staat stellen van enkele Libanese wegen en de accreditatie van de ontmijners door de UN vier dagen na bevelsovergave,
 - hun waardevolle acties (enkele levensreddende interventies door het hospitaal, dat meer dan 5700 consultaties en te verzorgen patiënten verwerkte, waarvan 65% humanitaire interventies waren),
 - het ontmijnen (19.661 m² geruimd bij de battlefield area clearance in Tibnin), de EOD acties (opruimen van 64 onontploffte tuigen waaronder 54 clusterbommen en 3 vliegtuigbommen die op meer dan 12 meter diepte uitgegraven werden),
 - hun engagement in verschillende initiatieven (zoals het gebruik van de routes naar Beiroet door de Bekaa-vallei, de BELUFIL Trophy met deelname van verschillende UNIFIL en Libanese detachementen, lessen eerste zorgen, computerlessen en een mine awareness day voor de bevolking, een grote mass casualties exercise, door uitwisselingen en contacten met verschillende UNIFIL detachementen (China, Frankrijk, Ghana, Indië, Indonesië, Maleisië, Portugal) en in het bijzonder met het 11de Regiment Bersaglieri, dat ook de hoorn en de granaat in zijn vaandel draagt.

Vermelden we hier ook nog het optreden van 1ste sergeant-chef Mario Jossels met zijn rockband Boothill op 19 april en het bezoek van de burgemeester van Tessenderlo, de heer Jan Verheyden, van 6 tot 9 mei. Dit was de eerste maal dat de burgemeester van onze peterstad het Regiment in operatie bezocht. Een bezoek dat hij allicht niet snel zal vergeten want tijdens zijn bezoek braken namelijk onlusten uit in Beiroet en werden de wegen en toegangen naar het vliegveld geblokkeerd. Hierdoor moest hij, zoals de andere bezoekers, met één dag vertraging Zuid-Libanon verlaten per helikopter, die hem naar Cyprus vloog vanwaar hij terug naar België kon keren. Tijdens deze gespannen dagen was het detachement snipers in Beiroet ontplooid om de beveiliging van ander BELUFIL personeel evenals de piloten van het vliegtuig dat de bezoekers moest ophalen, te verzekeren. Door tussenkomst van UNIFIL en van Libanese strijdkrachten en dankzij het professionele gedrag van het detachement snipers onder bevel van adjudant Luc Reynaerts, konden de Belgen enerzijds de luchthaven en anderzijds Zuid-Libanon bereiken.

Vermelden we tenslotte nog dat tijdens de inzet in Libanon, het Regiment het bevel kreeg om de vaandels van de Carabiniers en van de Grenadiers, die sinds de ontvangst van het nieuw vaandel van 1C/1Gr op 21 oktober 1994 als vaandels van ontbonden eenheden een plaats hadden moeten krijgen in het Koninklijk Legermuseum, “eindelijk” over te dragen aan het Legermuseum. Het vaandel van de Carabiniers bevond zich op dat ogenblik nog steeds in het Regiment, het vaandel van de Grenadiers was sinds 30 september 1992 in bewaring gegeven aan het Museum van de Dynastie, waar het nu door het Regiment gerecupereerd werd. Op 7 april 2008 werden beide vaandels door luitenant Tristan Matthys effectief overgedragen aan de conservator van het Legermuseum. Sinds die dag zijn er dus nog slechts de relieken (de oorspronkelijke doeken) van de vaandels van 1C en van 1Gr in het bezit van het Regiment.

BELUFIL 5 was op 15 juni 2008 volledig teruggekeerd in België en bleef gespaard van zware ongevallen en erge kwetsuren. Op 21 juli zal het detachement BELUFIL 5 nog defileren in de straten van Brussel ter gelegenheid van de nationale feestdag.

BELKOS 27

Gelijktijdig met de bataljonsopdracht BELUFIL 5 was het Regiment nog belast met de compagnieopdracht BELKOS 27. De operatie BELKOS 27 werd uitgevoerd van 28 maart tot 30 juli 2008. Het detachement BELKOS 27 was samengesteld uit de 2Cie, aangevuld met een peloton van de 1Cie. De staf van de 2Cie leverde het commando, de compagniecommandant was kapitein Kristoff Haegens. Het 18BnLog leverde het gros van het logistieke detachement, aangevuld met elementen van onze StDstCie. Het CIS-detachement werd geleverd door de 5GpCIS en het 1ste Centrum voor Medische Operaties (CMO1) leverde het medische team. Het Belgisch detachement, gestationeerd in het kantonnement Belvédère te Mitrovica, voerde zijn opdracht uit in de schoot van het Frans bataljon (BATFRA).

Tot 3 juni 2008 was dit BATFRA 17, waarvan het commando en het gros geleverd werd door het 1er Régiment d'Infanterie de Marine, gestationeerd in Angoulême, onder bevel van kolonel Pascal Langard. Zij werden afgelost door BATFRA 18, dat werd samengesteld uit het 1er Régiment de Spahis komende uit Valence, onder bevel van kolonel Alexandre d'Andoque de Sérrière. Het verloop van de opdracht werd gekenmerkt door de nasleep van de gebeurtenissen op 17 maart, tijdens dewelke de Kosovaarse Serviërs zeer gewelddadig geprotesteerd hadden na de arrestatie van Serviërs ter hoogte van het gerechtshof in Noord-Mitrovica. Daarbij vielen dodelijke slachtoffers onder de lokale bevolking en onder de UN-troepen en zwaargewonden bij elementen van BATFRA 17. Hierdoor kreeg dit gebouw een grote symbolische waarde voor de betrokken partijen. Daar waar voorgaande BELKOS-detachementen hun hoofdkrachtinspanning moesten leggen op de brug Cambronne over de rivier Ibar die de etnische groepen in de stad Mitrovica scheidde, werd het gerechtshof de hoofdkrachtinspanning van BELKOS 27. Afwisselend met de reserve van KFOR (een Portugese eenheid), werd dit gebouw en zijn omgeving permanent beveiligd door initieel twee pelotons en later door één peloton. De verantwoordelijkheidszone van de compagnie werd beperkt tot een klein gedeelte van Mitrovica (de wijken Little Bosnia, Albanian Street en Cambronne) om zo meer troepen beschikbaar te hebben in de stad zelf. Naar aanleiding van de lessons learned van de zware rellen in de nabijheid van het gerechtshof, werd er intensief geoefend op CRC in Sermant De Koufra (een leegstaand voormalig stadsgedeelte en compound in Mitrovica). Enkele malen werd de compagnie ook ingezet buiten Mitrovica.

Tijdens deze Long Duration Patrols (LDP) werden één of meerdere pelotons ingezet, die vanuit een tijdelijke patrouillebasis in de bergen de omgeving controleerden. De LDP Borcane werd uitgevoerd met twee pelotons en de compagniestaf van 15 tot 19 april. Van 2 tot 8 juni voerde één peloton een LDP uit in de verantwoordelijkheidszone van het Deens bataljon (DANBAT). Een laatste LDP vond plaats met één peloton van 17 tot 20 juli ten oosten van Mitrovica. Vanaf midden juni

BELKOS 27, ordergroep tijdens long duration patrol

werden er “joint patrols” uitgevoerd met andere KFOR-naties in de respectievelijke verantwoordelijkheidszones. Het detachement BELKOS 27 ontwikkelde er samen met de andere CRC-compagnie van BATFRA nieuwe procedés tegen de letale dreigingen die ze hadden ondergaan tijdens hun inzet. Deze lessen werden meegenomen naar België en vervolgens verspreid over de nieuwe detachementen.

De compagnie bouwde vrij vlug een sterke CRC-reputatie op waardoor niemand nog bereid bleek om trainingstegenstanders te leveren tegen de Belgen. Onderstaand citaat geformuleerd naar aanleiding van de validatieoefening CRC die de Belgen werd voorgeschoteld, is een mooie erkenning: *‘Les militaires de la compagnie belge ont fait une excellente prestation dans le cadre de l’exercice de certification CRC. Bien que leurs techniques d’intervention et leurs fondamentaux d’évolution sont différents de ceux des unités françaises, leur positionnement est ferme et leur détermination réelle. La compagnie belge dispose indéniablement des moyens et des techniques pour être engagée sur un théâtre d’opérations dont la situation est fortement dégradée.’*

Gedurende het verloop van de opdracht vonden er een ook aantal gebeurtenissen plaats naar aanleiding van de jonge zelfuitgeroepen Kosovaarse onafhankelijkheid, die een impact konden hebben op de veiligheidssituatie. Denken we hierbij aan de Servische verkiezingen die werden gehouden in het ‘soevereine’ Kosovo op 11 mei, de investituur van de nieuwe Kosovaarse grondwet op 15 juni over het ganse grondgebied, de komst van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX) die de UNMIK diende te vervangen, maar in tegenstelling tot UNMIK, geen UN-mandaat had. Op 28 juni vond de herdenking plaats van de slag bij het Merelveld (Kosovo Polje) door de Serviërs. Het was immers de eerste maal dat Serviërs dit slagveld zouden bezoeken in een ‘onafhankelijk’ Kosovo. Voor al deze politiek gevoelige gebeurtenissen werd een enorm veiligheidsdispositief ingenomen waardoor incidenten konden vermeden worden.

AUGUSTUS TOT DECEMBER 2008

Na een welverdiende vakantie kondigde zich een nieuwe uitdaging aan voor het Regiment. Vanaf half augustus was enerzijds de staf terug op kruissnelheid gekomen om de trainingen en de evaluaties van de tweede helft van 2008 voor te bereiden. Anderzijds werden de “earmarked onderrichters” naar Arlon afgedeeld om de vorming van het kader van Defensie te steunen. Deze cel was een nieuw onderdeel op de organisatietabel van het Regiment, teneinde de “lasten van kaderversterkingen aan andere organismen” beter op te vangen en te spreiden over meerdere eenheden.

Midden september was het Regiment na 7 maanden eindelijk terug verenigd. Tijdens de speciale vlaggenroet van 15 september werden om die reden de nieuwkomers van het eerste half jaar van 2008 officieel verwelkomd. Het Regiment was namelijk gegroeid van 420 in januari tot meer dan 450 Carabiniers-Grenadiers in september. Tijdens deze vlaggenroet werden ook de vier beroepsvrijwilligers-sectiecommandanten, die deelnamen aan de operaties BELUFIL 5 en BELKOS 27, gehuldigd (de korporaals Gonsaeles, Farrard, Sermant en Castermans). Dit project werd gestart op het einde van het commando van de 6de korpscommandant (september 2007) om het tekort aan kaderleden in de pelotons op te vangen. Het project werd geleid en begeleid door de korpsadjutant met steun van de korpskorporaal. Deze beroepsvrijwilligers waren bereid om vrijwillig de taak en de verantwoordelijkheden van sectiecommandant op zich te nemen zonder enige bijkomende financiële vergoeding en dit ook tijdens de buitenlandse operaties. Hun werk werd gerespecteerd en geapprecieerd door alle echelons en door hun medesoldaten. Doel van deze vormingen en effectieve inzet van beroepsvrijwilligers als sectiecommandant was om goede soldaten met leiderskwaliteiten te motiveren om onderofficier te worden. Op het ogenblik dat dit boek verschijnt, kunnen we stellen dat het Regiment hierin glansrijk geslaagd is.

Vanaf half september werd ook de tweede hergeleding van deze commandoperiode doorgevoerd om de “nucleus” van de Infantry Task Force (ITF) van de EUBG II/09 te vormen met de staf, een compagnie infanterie (1Cie onder leiding van kapitein Tony Snoeck; kapitein Van Severen verlaat immers het Regiment en muteert naar Evere) en de StDstCie. De 2Cie was verantwoordelijk voor de gespecialiseerde professionele opleiding van de nieuwe fuseliers en wordt alzo de basis om een compagnie medium infanterie met drie pelotons à 40 soldaten te vormen, voorloper van de nieuwe structuren “medium bataljon” die in september 2010 zullen ingevoerd worden. De EUBG moet in staat zijn om binnen een UN-mandaat in het kader van het Europees veiligheidsbeleid zich te ontplooiën in een operatiezone binnen een straal van 6000 kilometer rond Brussel. Ze kan ingezet worden voor een verscheidenheid aan Crisis Response Operaties of in steun van een NEO-operatie. De ITF bestaat -bij inzet vanaf half 2009- buiten de bovenvermelde onderdelen van 1C/1Gr en een compagnie van 1Para (onder het bevel van kapitein Nicolas Six) ook nog uit de volgende Franse

ondereenheden: een infanteriecompagnie, een verkenningseskadron, een geniecompagnie en een mortierpeloton.

Buiten de ITF bevat de EUBG ook nog een force headquarters (FHQ), combat support eenheden (verkenning-, artillerie-, luchtdoelartillerie- en genie-eenheden) en Combat Service Support eenheden voor de logistieke en medische steun. Het commando van de Landcomponent oordeelde dat de ITF lichte infanterie-eenheden nodig had. Daarom moest de 1Cie omgevormd worden tot een compagnie lichte infanterie op MPPV. Deze nieuwe structuur betekende dat de compagnie ging bestaan uit drie pelotons van 40 soldaten met vijf MPPV's en één steunsectie met 16 soldaten met drie MPPV's. Deze steunsectie kan in functie van de opdracht volgende bewapening inzetten: twee Milan, twee mitrailleurse .50', twee scherpschutterwapens AW en twee mortieren 60 millimeter.

Tijdens de tweede helft van 2008 werd de vorming en training van de Belgische eenheden van ITF trapsgewijs opgebouwd met de nadruk op de uitgestegen infanterietactiek. De start van de training van de verschillende secties en pelotons van de ITF vond plaats tijdens de kampperiode Gathering Druids, die liep van 22 september tot 7 oktober in en rond het grootste oefendorp in Europa, Cope Hill Down (Verenigd Koninkrijk), op een steenworp van Salisbury en van het megalithisch bouwwerk Stonehenge. De inplaatsstelling over het Kanaal - een huzarenstukje van de S4, kapitein-commandant Bruno Demulder - gebeurde via de Chunnel, per schip (vooral het materieel met de begeleiders) en via de lucht. Volgende stap was de deelname in november 2008 van de compagnie van 1Para en onze 1Cie aan de NEO-oefening Crazy Trip georganiseerd door de Immediate Reaction Capability (IRC, de vroegere Brigade Para-Commando).

Het jaar 2008 werd beëindigd met de deelname door de volledige ITF aan de door de brigade georganiseerde FTX White Guardian (8 tot 12 december) in de regio Voeren - Raeren - Saive en gold als nationale evaluatie voor de ITF en het verkenningsbataljon van de EUBG. Voor deze FTX werd het Regiment onderworpen aan een "in barracks" inspectie door een team van NAVO-waarnemers als onderdeel van de CREVAL. Deze evaluatie werd verdergezet tijdens de FTX om ook ons werk "in het terrein" te evalueren. Om de goede evaluatieresultaten te beschrijven gebruiken we graag de woorden van de toenmalige S2, kapitein Joris Van Haver: "... veel evaluatoren beseffen welke kwaliteit dit Regiment heeft" .

Tijdens deze periode bleef de 2Cie natuurlijk ook niet stilzitten. Buiten de deelname aan de parade ter gelegenheid van de 90-jarige herdenking van de bevrijding van Passendale op 28 september, de vorming van de nieuwe fuseliers, het versterken van een peloton met nieuwe rekruten voor ons Regiment door een beroepsvrijwilliger (1ste soldaat Majewski) als "grote broer" van de rekruten in het Centrum voor Basisopleiding en Scholing, werd ook nog een survivaloefening georganiseerd in de streek van Bouillon (24-28 november) en leverde de 2Cie ook nog het "Franse" verkennerpeloton op Iltis tijdens de FTX White Guardian. Dit peloton, onder de leiding van luitenant Olivier Bormans, was al de voorbode van de terugkeer van de "victors" in het Regiment vanaf 2010, na hun ontbinding eind 2003. Ondanks de goede intenties van de herschikkingen in september 2008 in functie van de ITF EUBG en de nieuwe structuren van de infanteriepelotons en compagnies om de soldaten een langere periode in één

peloton en compagnie te garanderen, werd het Regiment op het einde van 2008 door de realiteit ingehaald. Door een té groot verlies van soldaten tijdens hun opleiding en het verlies aan effectieven na terugkeer uit een buitenlandse operatie, was het bataljonseffectief op het einde van 2008 herleid tot ongeveer 400. Gecombineerd met de bijkomende opdracht BELUFIL 9 voor één compagnie, werd de korpscommandant genoodzaakt om het personeel van het Regiment voor een derde maal te herschikken.

JANUARI TOT JUNI 2009

BELKOS 29

Vanaf 19 januari vertrekt een detachement van zes van onze snipers onder het bevel van adjudant Luc Reynaerts voor zes weken ter versterking van BELKOS 29, omdat deze specialiteit niet aanwezig was in de pilooteenheid 2/4L. De commandant van BELKOS 29 is kapitein Bart Van Dyck, die later S3 van het Regiment zal worden. De snipers worden ingezet in steun van de CRC-opdrachten van de compagnie BELKOS in Mitrovica, voor het opsporen van inlichtingen in de actiezone door het uitvoeren van patrouilles en het bezetten van observatieposten en voor het realiseren van beeldmateriaal van meetings en actoren in het terrein vanaf clandestiene observatieposten.

Na de herschikking van begin januari 2009 bestond de 1Cie, als compagnie force protection BELUFIL 9, uit twee pelotons lichte infanterie met elk vier MPPV en 32 man. De 2Cie nam de opdracht infanteriecompagnie voor ITF EUBG over en bestond uit twee pelotons lichte infanterie op MPPV's en een steunsectie. Deze steunsectie had buiten de MPPV's als vervoermiddel ook nog de mogelijkheid om het zwaar materieel te vervoeren in drie Iveco's bij een uitgestegen inzet zoals bijvoorbeeld bij een amfibische landing. Het derde peloton voor de ITF-compagnie zal door Bvr/5Li geleverd worden vanaf mei. De StDstCie kreeg vanaf dat ogenblik, buiten haar normale steunopdrachten, er ook nog de steun aan de vorming van de nieuwe fuseliers als opdracht bij. De soldaten die zich in 2009 bij het Regiment zouden voegen, zouden enerzijds eventuele gaten in de compagnies moeten opvullen en anderzijds de basis vormen voor het derde peloton van de fuselierscompagnie. Van 2 tot 13 februari verplaatst het volledige Regiment, waaronder de 1Cie met haar MPPV's, zich langs de weg naar Grafenwöhr Training Area in Duitsland voor de kampperiode Dancing Druids. Deze periode wordt gekenmerkt door het onmiddellijk op het terrein ontplooiën van de 2Cie en de StDstCie als training van een "Initial Entry Operation", het uitvoeren van "live firing exercises" door de verschillende pelotons alsook om de 1Cie voor te bereiden voor haar opdracht BELUFIL 9. Tevens werden er "Joint and Combined Arms" schietoefeningen met A109-helikopters en mortieren 120 mm uitgevoerd. Na een kort verblijf in Grafenwöhr vertrokken de tweede commandant, de S2 en S3 met een beperkte commandopost naar Beauvechain om deel te nemen aan de CPX Active Response (9 tot 20 februari) die georganiseerd werd om het FHQ van de EUBG te trainen. Na deze kampperiode zal de training van het Regiment zich verder zetten op de twee sporen BELUFIL en EUBG.

Tussen de trainingsactiviteiten door nam het Regiment op 2 april deel met een detachement onder bevel van de korpscommandant en met het vaandel aan de investituur van de nieuwe chef Defensie, luitenant-generaal Charles-Henry Delcour die generaal August Van Daele opvolgt. Op 22 april organiseerde het Regiment voor de eerste maal een jobdag om kandidaat Carabiniers-Grenadiers beter te informeren over hun mogelijkheden in de eenheid. Bij gelegenheid van het in functie plaatsen van de nieuwe korpsadjutant, adjudant-majoor Carl Smets, werd op 20 mei een plechtigheid georganiseerd. Adjudant-majoor Toon Van Lishout, die gedurende bijna acht jaren korpsadjutant was, werd door de brigadecommandant, kolonel stafbrevethouder Johan Bosteyn, aangezocht om de functie van korpsadjutant van het brigadehoofdkwartier uit te oefenen. Tijdens deze parade werd ook de 1Cie uitgewuifd voor haar vertrek naar Libanon.

BELUFIL 9

De 1Cie vertrok begin juni naar Libanon na een intensieve trainingsperiode met het 4de Geniebataljon (4Gn) als pilooteenheid. Het Regiment leverde in totaal 75 Carabiniers-Grenadiers voor deze opdracht. Buiten de middelen voor force protection, bestaande uit twee pelotons van elk 32 man, werden daarenboven verschillende extra functies ingevuld door onze mensen: het compagniecommando van de multirole compagnie, twee man voor de 'shift' en enkele versterkingen in het Joint Support Detachment (JSD). BELUFIL 9 was een opdracht uitgevoerd voor de UN in Libanon met als hoofdoopdracht het ondersteunen van de bevolking door het opruimen van niet ontplofte munitie van de voorgaande oorlog, het materialiseren van de grens tussen Libanon en Israël en door werken uit te voeren ten voordele van de bevolking.

BELUFIL 9, de nieuwe site van het hoofdkwartier UNIFIL nabij Naqoura

Er was dus in vergelijking met BELUFIL 1 en 5 niet langer een Belgisch hospitaal ontplooid. Detachementscommandant was luitenant-kolonel stafbrevethouder Goetynck, commandant van het 4Gn. De multirole compagnie stond onder leiding van kapitein Tony Snoeck, het JSD stond onder bevel van majoor van de logistiek Vanbrabant.

Tijdens de periode van 15 juni tot en met 15 oktober 2009 werden volgende grote werken uitgevoerd:

- het markeren en mijnevrij maken van twee “blue points”, waarmee de grens tussen Libanon en Israël gematerialiseerd werd;
- het opruimen van niet ontplofte munitie op een landbouwveld;
- het afgraven van een rotsmassief om plaats te maken voor een nieuw hoofdkwartier voor de UN; en
- het afwerken van een waterbekken.

Verder werden er nog een hele reeks kleinere werken uitgevoerd. Onze force protection eenheid werd bij elk van deze taken ingezet om de zones en de bewegingen te beveiligen, alsook voor 35 escortes van en naar Beiroet. Een hoge werklast, aangezien de force protection van BELUFIL 9 hetzelfde aantal opdrachten moest uitvoeren als zijn voorgangers, maar met minder middelen. Jammer genoeg hadden wij drie gewonden te betreuen tijdens deze opdracht: de eerste soldaten Engelen, Coladonato en Crabbe geraakten betrokken bij een ongeval met hun LMV tijdens een escorte van Saida naar de compound te Tibnin. 1ste soldaat Engelen diende na een hospitalisatie te Saida gerepatrieerd te worden, maar na een lange revalidatie in België is hij terug volledig hersteld van zijn verwondingen en nog steeds operationeel in het Regiment. Zijn twee collega's bleven ter plaatse en werden terug inzetbaar na hun korte revalidatie.

JUNI 2009 TOT JANUARI 2010

Tussen 2 en 12 juni vond de FTX Quick Response plaats die de internationale trainingsperiode EUBG afsloot. Ongeveer 2400 Belgische, Nederlandse en Franse militairen met 600 voertuigen landden eerst met kleine landingsvaartuigen en nadien met het Nederlandse “moederschip” Rotterdam in Zeebrugge, terwijl de compagnie para-commando

3 juni 2009, FTX Quick Response, ontschepping uit landingsvaartuigen

van de ITF zich meester maakte van het vliegveld in Beauvechain. Nadien verplaatsten de verschillende eenheden zich over de weg naar de streek rond Geel in de Kempen om een einde te maken aan een gesimuleerde opstand. Op het einde van de oefening had het Regiment de eer om Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Filip, de minister van Defensie Pieter De Crem en de chef Defensie generaal Delcour te ontvangen op het terrein. De chefs kwamen, keken en zagen dat het goed was.

Het Regiment staat vanaf juni voor 6 maanden stand-by en is klaar om binnen de 5 dagen de eerste elementen te sturen naar een crisis indien de EU dit vraagt en de Belgische regering dit toestaat. Tijdens de “vakantiemaanden” bleef het Regiment niet op zijn lauweren rusten. De 2Cie nam met vier MPPV's en één LMV deel aan de militaire parade van de nationale feestdag in Luxemburg, organiseerde een “survival” oefening en leverde de bewaking van Amerikaans materieel in de haven van Antwerpen. Het Regiment nam deel aan onze nationale feestdag met enerzijds het vaandel en een detachement te voet (onder bevel van de korpscommandant) en anderzijds met een vervoerd detachement (onder bevel van majoor Koen Sybens). Op 6 augustus reisde de korpskorporaal, 1ste korporaal-chef Danny Rogiers, samen met korporaal-chef Kurt Benteyn naar Wells Somerset (Verenigd Koninkrijk), om de lijkst van de laatste oorlogsveteraan van de Eerste Wereldoorlog en Passendale, Harry Patch, samen met Britse, Franse en Duitse infanteristen te begeleiden. Een hele eer voor de eenheid. Op 3 september was het Regiment met het vaandel en een detachement aanwezig op de investituur van de nieuwe Commandant van de Landcomponent, luitenant-generaal Marc Compagnol.

BELKOS 31

Op 4 september 2009 vertrekt, voor de tweede maal dat jaar, een detachement van 6 snipers en opnieuw onder het bevel van adjudant Luc Reynaerts, naar Kosovo in versterking van het 2A, pilooteenheid van BELKOS 31. De compagniecommandant van BELKOS 31 is kapitein Kristel Remes. De opdrachten van de snipers zijn identiek aan die in BELKOS 29. Op 26 oktober keert het detachement terug naar huis.

Op 11 september neemt het Regiment deel aan de optocht van 65 jaar bevrijding van Leopoldsborg en de investituurplechtigheid van de nieuwe brigadecommandant, kolonel stafbrevethouder Henk Robberecht. In de eerste negen maanden van 2009 vertrokken tevens enkele “toonaangevende” Carabiniers-Grenadiers: majoor Koen Sybens (tweede commandant sinds 2006, werd vervangen door majoor Ronald Genné), majoor Hunter Rosseels (S3 en sinds 1993 in de eenheid), adjudant-majoor Vic Dirx (transmissieofficier, voordien Grenadier en sinds 1985 in het Regiment), adjudant-majoor Ronny Sax, 1ste korporaal-chef Marc Cocquyt, 1ste korporaal Jos Nuttin en 1ste korporaal-chef Luk Willemse (alle drie van bij het begin van hun carrière in het Regiment). Ondanks deze “uitstroom” kon het effectief in oktober terug de magische kaap van 450 man bereiken.

Vanaf mei 2009 beginnen volop geruchten te circuleren over de reorganisatie van de Landcomponent in uitvoering van de Politieke Oriëntatienota van minister De Crem, daterend van juni 2008. In uitvoering van de Politieke Oriëntatienota 2008 was ondertussen in de schoot van de Defensiestaf de “Task Force Structuren en Ambitieniveau” opgericht, met als opdracht het voorstellen van de minimum structuur voor het garanderen van het ambitieniveau. Voor de Landcomponent werd voorgesteld om van de negen bestaande bataljons infanterie en tank over te gaan naar zeven: vier “mediane” en drie “lichte” bataljons; twee bataljons zouden moeten ontbonden worden. Speculaties over een transformatie van het Regiment naar een licht infanteriebataljon op MPPV gezien onze aanduiding sinds midden 2008 als pilooteenheid voor de “operational testing and evaluation” van een compagnie op MPPV, alsook over een verhuis van de eenheid naar een locatie in West- of Oost-Vlaanderen staken meermaals de kop op. Er werd zelfs over een mogelijke ontbinding van de eenheid gesproken ... Op 12 oktober om 20.35 uur kwam een einde aan de geruchtenmolen, toen de korpscommandant tezamen met alle andere commandanten binnen Defensie verwittigd werd per e-mail over een nota van de chef Defensie “himself” waarmee het “plan De Crem” eindelijk verspreid werd binnen Defensie. Samengevat klonk de verlossende boodschap die de korpscommandant de volgende morgen aan het voltallig verzamelde Regiment op het paradeplein verkondigde als volgt: “1C/1Gr zal in Leopoldsburg blijven en de nucleus vormen van één van de vier medium bataljons op AIV na integratie van een eskadron Leopard van 2/4L dat ontbonden zal worden. Tevens zullen de pelotons ravitaillering, maintenance en transmissies deel blijven uitmaken van het bataljon.” Er bleven echter nog enkele onduidelijkheden: de juiste locatie van het bataljon, de toekomstige naam van het nieuwe bataljon, de kleur van de muts, eenheidskenteken, en dies meer. De overgang naar de nieuwe structuur zou vanaf midden 2010 starten. Voorbereidende transformatievergaderingen werden onmiddellijk opgestart door de Brigade, maar de echte realisatie was voor na de bevelsovergave van 20 januari 2010. Op 12 oktober 2009 werd eveneens het infrastructuurlijk van het plan De Crem verspreid. Het voorzag ondermeer de sluiting van 23 militaire kwartieren waaronder Helchteren. Op 15 november, Koningsdag, betogen 2000 militairen in de straten van Brussel tegen het plan.

De rest van het bataljon kon zich echter vanaf dan concentreren op de voorbereiding van de volgende buitenlandse opdracht: het bewaken van Kabul International Airport (KAIA) in Afghanistan vanaf februari 2010. De korpscommandant herschikte het Regiment voor een vierde maal. Daar de 1Cie net terug was van de opdracht BELUFIL en er rekening moest worden gehouden met de op til staande transformatie op AIV, werd de 1Cie voorzien als “AIV compagnie” en de 2Cie als pilootcompagnie voor de opdracht KAIA. Na hun laatste EUBG-trainingsperiode te Grafenwöhr (26 oktober tot 6 november) werd de 2Cie onder bevel van kapitein Kristoff Haegens versterkt met één peloton van de Luchtcomponent (voornamelijk van de 10de Wing uit Kleine-Brogel) en één peloton van het 2A uit Helchteren en Brasschaat, waarin één sectie Luxemburgers geïntegreerd werd, om zo de “beveiligingscompagnie KAIA” te vormen. Ze vingen vanaf midden november hun door de S3, kapitein-commandant Geert Landuyt, voorbereide intensieve pre-deployment training aan in het kwartier en eindigden het jaar 2009 met een cohesiekamp van tien dagen in en rond

Vlasmeer/Leopoldsburg. Tijdens dit cohesiekamp voegde zich bij deze compagnie de rest van het detachement KAIA: enerzijds de Belgische bijdrage tot de staf van de Force Protection Group KAIA die bestond uit enkele leden van de staf van 1C/1Gr, van de staf van de 1Bde, van de Groep Militaire Politie en enkele leden van de Luchtcomponent en anderzijds het personeel van het JSD dat voornamelijk samengesteld was uit personeel van het 51ste Logistiek Bataljon, de 5GpCIS, de Medische Component en enkele manschappen van 1C/1Gr.

Terwijl het grootste deel van het bataljon in Vlasmeer zat, werden in het Kwartier Prins Boudewijn enkele scènes van een aflevering van Mega Mindy gedraaid met enkele Carabiniers-Grenadiers als figuranten. Als tegenprestatie hiervoor zal Mega Toby een bezoek brengen aan één van de familiedagen KAIA in 2010.

Vermeldenswaard bij de voorbereiding van dit detachement was de zoektocht naar een detachementscommandant. De nieuwe tweede commandant van 1C/1Gr, majoor Ronald Genné, werd begin september aangeduid als detachementscommandant KAIA. De beveiligingscompagnie KAIA was echter eind oktober geëvolueerd naar een multinationale Force Protection Group, die opereerde vanuit KAIA Noord (en niet meer vanuit KAIA Zuid zoals in 2004) en had een Belgische en een Bulgaarse compagnie onder haar commando. Daar België de leiding had van deze battle group, zou deze “in principe” geleid moeten worden door een Belgische luitenant-kolonel. Het feit dat de volgende korpscommandant, luitenant-kolonel stafbrevethouder Bart Laurent, van juli tot eind december 2009 al in opdracht was in Afghanistan als “red card holder” voor het Belgische Operational Mentoring and Liaison Team (OMLT) te Kunduz, maakte het niet eenvoudiger. Er werd naar verschillende mogelijkheden gezocht om majoor Genné te laten vertrekken als detachementscommandant, maar uiteindelijk zal hij als officier operaties vertrekken en werd op 6 januari 2010 luitenant-kolonel stafbrevethouder Vanlinthout aangeduid om na zijn bevelsovergave op 20 januari 2010 het Force Protection detachement op KAIA, met 1C/1Gr als pilooteenheid, te leiden.

Hoofdstuk 10

DE UITVOERING VAN HET SLUITSTUK VAN DE TRANSFORMATIE

20 januari 2010 - 16 mei 2012

Kolonel stafbrevethouder Bart Laurent

2010 - EEN HALF JAAR GESCHEIDEN WERKEN;

NA DE HERENIGING VOLGT DE REALISATIE VAN DE “MEDIUM CAPACITEIT” EN DE START VAN EEN VOLLEDIGE CYCLUS VAN FUNCTIONELE TRAINING

De bevelsovergave van de 7de aan de 8ste korpscommandant vindt plaats tijdens de ijskoude donkere avond van 20 januari 2010, doch uitgevoerd tijdens een uitermate sfeervolle avondplechtigheid, opgesmukt met fakkels en vuurkorven. Alweer doen we “het” net een tikkeltje anders dan anderen ... en niet voor de laatste keer.

De uitdaging die in het verschiet ligt, is de integratie van ongeveer de helft van het 2/4L in onze rangen op 1 september 2010. Het “sluitstuk van de transformatie van Defensie” is al lang geen loos document meer, maar keiharde werkelijkheid. Als commandant maak ik me minder zorgen over de ontvangst en de inwerkingstelling van de nieuwe voertuigen AIV want dit proces wordt nauwlettend opgevolgd door mijn staf en door de Staf van de Landcomponent. Ik breek mijn hoofd meer over de integratie van ongeveer 150 militairen (hoofdzakelijk Lansiers) in onze rangen. We mogen dan wel de ervaring hebben van het samenbrengen van Carabiniers en Grenadiers, 20 jaar geleden, en we zijn fier dat we erin geslaagd zijn om te groeien tot één familie, maar toen was dat een samenvoeging vanuit eenzelfde wapen, het waren allemaal infanteristen. Het Regiment moest nu de uitdaging aangaan om personeel van “andere beroepen” in haar rangen op te nemen, een integratie waar iedereen a priori tegenop zag. Ik had gelukkig nog een paar maanden de tijd om de opname voor te bereiden.

Ondanks scepticisme alom, verliep die voorbereiding in het Regiment uitermate vlot, dankzij de goede verstandhouding tussen de betrokken korpscommandanten en dankzij de medewerking van alle betrokken (kleine en grote) chefs. Uiteindelijk begreep iedereen wel dat er geen terugkeer was op de ingeslagen weg. Voor het plateau Leopoldsburg zou de meest doortastende verandering de ontbinding (op 1 september 2010) van het 2/4L worden en voornamelijk de opsplitsing van hun personeel over 1C/1Gr en Bvr/5Li. Na meerdere uren vergaderen, in Leopoldsburg en in Evere, met de staf van de brigade, met de buureenheden en de wapenburelen, kon een slagorde van de nieuwe eenheid opgesteld worden. Over de nieuwe benaming van de eenheden werd officieel in alle talen gezwegen ... en vooral bang afgewacht wat in de Defensiestaf beslist zou worden ... de wildste geruchten deden de ronde.

Naast de vorming van de nieuwe eenheden wordt ook de verhuis van onze eenheid aangekondigd ... naar het Kwartier kapitein-commandant stafbrevethouder Van Dooren (het kwartier van 2/4L), wat de perceptie van integratie er niet voor iedereen gemakkelijker op zal maken. We zullen dit kwartier overigens moeten delen met de Groep Militaire Politie.

BELU ISAF 10_02

Ondertussen stond de tijd niet stil en werden de laatste voorbereidingen getroffen voor het vertrek van ons detachement BELU ISAF 10_02 naar Afghanistan voor de beveiliging van de internationale luchthaven van Kaboel. De training werd afgesloten met een succesvolle certificatieoefening in Beauvechain en op 25 februari vertrok de eerste van drie rotaties vanuit Melsbroek voor een periode van vier maanden.

Voor deze opdracht leverde de 2Cie de kern van de “Compagnie Force Protection BELU ISAF 10_02” met drie pelotons. Ze werd aangevuld met een peloton van de Luchtcomponent, met een peloton met drie secties van het 2A en één sectie Luxemburgers. Samen met de compagniestaf telde de compagnie 212 man. Zij vormde de ruggengraat van de Belgische aanwezigheid op KAIA die verder nog bestond uit de staf van de battle group, met personeel van 1C/1Gr aangevuld met mensen van de Luchtcomponent en een JSD komende van voornamelijk het 51ste Logistiek Bataljon uit Sijsele. Het Belgisch detachement, dat bevolen werd door mijn voorganger, luitenant-kolonel stafbrevethouder Geert Vanlinthout, bestond uit 294 mannen en vrouwen, die uit 15 verschillende eenheden afkomstig waren.

Het vliegveld KAIA is niet alleen de belangrijkste “haven” voor de bevoorrading van Afghanistan en de ISAF-troepen, het is sinds de komst van het ISAF Joint Command op KAIA Noord in september 2009, ook het operationele zenuwcentrum van de ISAF-operaties geworden. De KAIA Force Protection Group is daarom ook verantwoordelijk voor de beveiliging van dit hoofdkwartier en dit in nauwe samenwerking met de geallieerde en Afghaanse partners. De Force Protection Group beschikt over een Bulgaarse compagnie van 180 man, een Belgische compagnie en enkele steunelementen zoals een kleine militaire politie-eenheid en een ontmijningssectie. De Bulgaren controleerden de Ground Defence Area - een zone rond het vliegveld van ongeveer 18 op 15 kilometer - door enerzijds te patrouilleren vanuit het Kamp Phoenix (2 kilometer west van KAIA) en anderzijds door het klaarhouden van een peloton op KAIA om tussen te komen bij incidenten buiten de perimeter van het vliegveld. De Belgische compagnie, opererend vanuit KAIA Noord, nam de beveiliging van het vliegveld op zich door het controleren van de toegangen, het bemannen van observatieposten, het uitvoeren van patrouilles langs de binnenperimeter en door het houden van een sterke mobiele reserve die op zeer korte termijn overal kon worden ingezet. Een bijkomende opdracht voor de Compagnie Force Protection was het escorteren van alle Belgen van en naar Kaboel.

De werklast voor onze mensen was niet gering. Dagelijks werden tot 1000 voertuigen gecontroleerd en 1900 personen gefouilleerd. De klimatologische omstandigheden, vooral de hitte en het stof, vergden het uiterste van mensen en materieel. Dankzij de nauwe en goede samenwerking met het logistieke detachement waren er echter nooit operationele beperkingen ten gevolge van mechanische pannes.

Tijdens onze opdracht werd de fameuze *Main Gate* in het zuidelijke, militaire gedeelte van KAIA gesloten. Dit vond plaats op 12 maart 2010, waarna op 26 uren tijd een nieuwe toegang, "*Abbey Gate*", geïnstalleerd werd met de middelen die werden gerecupereerd van de oude. Dit manoeuvre werd minutieus voorbereid en wrijvingsloos uitgevoerd, samen met alle actoren aanwezig op het vliegveld (de Force Protection en de andere ISAF-elementen, de NAVO-agentschappen en de Afghaanse autoriteiten).

Op 21 maart beleefde het detachement zijn eerste raketaanval, zonder veel schade ondanks een inslag van een raket op 200 meter van een observatiepost. Kort daarna, op 25 maart, werd het zuidelijke, militaire gedeelte van het vliegveld overgegeven aan de Afghan National Security Forces, zodat de te beveiligen zone iets kleiner werd voor onze compagnie. Deze overgave ging gepaard met een grootse plechtigheid onder de bescherming van een task force bestaande uit één Bulgaars en twee Belgische pelotons en bevolen door onze Compagnie Force Protection.

Een aantal opeenvolgende incidenten hadden evenwel een onmiddellijke impact op het uitvoeren van deze opdracht. Op 20 april werd een zelfmoordaanslag gepleegd in de kazerne van de 111de Afghan Capital Division, die zich in het zuidelijke gedeelte van de luchthaven bevindt. Hierbij sneuvelde een ISAF-militair en geraakten er verscheidene gewond. Op 18 mei ontplofte een bomauto in het zuiden van Kaboel naast een colonne van ISAF-voertuigen die uit KAIA vertrokken was. Bij deze aanval sneuvelden zes ISAF-militairen en geraakten er vijf gewond. Er kwamen ook 12 burgers om en 47 werden gewond. De dag erna vond een aanval plaats op het vliegveld van Bagram en drie dagen later, op 22 mei, gebeurde een gelijkaardige aanval op het vliegveld van Kandahar waar op dat moment ook een detachement van 6 Belgische F-16 met logistieke ondersteuning ontplooid was. In beide gevallen waren de aanvallers gekleed in Amerikaanse uniformen. Op 29 mei ontploft een vrachtwagen niet ver van de East Gate. Tenslotte, op 2 juni, tijdens de "Peace Jirga"¹³, waren er een aantal aanvallen verspreid over Kaboel. Het alarmstadium, de controles en het dispositief werden steeds aangepast aan de nieuwe dreiging en dit had tot gevolg dat het werkritme gedurende twee maanden zeer hoog lag. Ondanks alles bleven onze soldaten in eerste lijn staan om alle naties en organisaties die aanwezig waren op het vliegveld te beveiligen. Een taak die niet altijd even dankbaar was, maar tot het einde correct en professioneel werd uitgevoerd.

In het kader van een toekomstige overgave van de verantwoordelijkheden van de veiligheid van het vliegveld werden er door BELU ISAF 10_02 verschillende initiatieven genomen om te "partneren" met de Afghaanse en geallieerde veiligheidsstrijdkrachten. Zo werden er vanaf midden maart lessen gegeven aan toekomstige Afghaanse verbindingsofficieren van de 111de Capital Division, van het KAIA Afghan National Army Air Corps Security Battalion en van de KAIA Afghan Border Police. Vanaf 8 mei werd er door het kader van de 2Cie aan de

¹³ Op 19 november 2009 kondigde de Afghaanse president Karzai in zijn herverkiezingspeech de oprichting aan van een "nationale grote raad", de "Peace Jirga" met als doelstelling het verzoenen van de bevolkingsgroepen en de verbetering van de binnenlandse veiligheid. De internationale gemeenschap stelde grote verwachtingen in het initiatief. De start werd herhaaldelijk uitgesteld, maar van 2 tot 4 juni 2010 kwam de vergadering dan toch een eerste maal samen met 1.600 stamoudsten.

kaderleden van de Afghaanse veiligheidstroepen vorming gegeven, in coördinatie met Amerikaanse mentoren teneinde bij incidenten samen te kunnen optreden.

BELU ISAF 10_02, Kabul International Airport, gemengde Afghaans-Belgische patrouille

Eveneens, dankzij een Belgisch initiatief, werden vanaf eind maart wekelijkse vergaderingen georganiseerd met de dorpsoudsten en politiechefs. De lokale chefs apprecieerden dit initiatief enorm aangezien het voor hen al meer dan vier jaren geleden was dat ze nog ontvangen werden op KAIA zelf. Soms werd de detachementscommandant uitgenodigd om met een dorpsoudste of een politiechef in een dorp te gaan spreken of een vergadering met de dorpsoudsten bij te wonen. Er werden ook CIMIC-activiteiten en gezamenlijke patrouilles met Afghaanse veiligheidstroepen en Bulgaarse - en soms Belgische patrouilles - uitgevoerd in de ground defence area. Voor grote activiteiten - zoals de vergaderingen van de Peace Jirga - werden “war gamings” met alle veiligheidsactoren van KAIA en de Afghaanse autoriteiten georganiseerd door de staf. Op 17 juni slaagde het detachement erin om alle veiligheidsactoren, aanwezig op en rond het vliegveld, rond de tafel te krijgen om een memorandum of understanding voor de beveiliging van KAIA plechtig te ondertekenen. Al deze initiatieven hebben enerzijds bijgedragen tot een betere verstandhouding tussen ISAF, de Afghaanse veiligheidstroepen en de omwonenden van KAIA en anderzijds hebben ze het pad geëffend voor de latere overgave van de verantwoordelijkheid aan de Afghaanse veiligheidstroepen en andere ISAF-eenheden, maar zeker voor onze opvolgers die op 26 juni het roer overnamen.

TRANSFORMATIE EN FUNCTIONELE TRAINING

Voor de achterblijvers in België stond het militaire leven al evenmin stil en nam het Regiment in april 2010 actief deel aan de Franse CPX Lannes te Mourmelon. Deze werd voorafgegaan door een beslissingsproces dat uitgevoerd werd in Nantes en gevolgd door een uitermate interessante 14-daagse FTX in het burgerterrein en de militaire oefenterreinen van de Champagnestreek. Voor deze oefening werd een ad hoc “Groupement Tactique Interarmées Belge” opgesteld, bestaande uit een commando, een staf, één infanteriecompagnie en een staf- en dienstcompagnie geleverd door 1C/1Gr, een tweede compagnie infanterie van Bvr/5Li, een eskadron tanks van 2/4L, vuurondersteuning van 2A en de logistieke steun en CIS-steun geleverd door de steuneenheden van het plateau Leopoldsburg. Onze battle group bestond aldus uit meer dan 700 militairen en meer dan 300 voertuigen die allemaal moesten verplaatst worden naar de streek van Mourmelon.

Deze oefening was tevens een eerste gelegenheid om met “ons” toekomstig eskadron van 2/4L samen te werken (bevolen door kapitein Jan Saenen), een uitgelezen kans om elkaar al beter te leren kennen (en wat later de sleutel tot succes van de integratie bleek te zijn). De oefening bevatte een dermate gevarieerd gamma aan activiteiten voor onze battle group dat onze Franse collega’s op een bepaald moment de term “le grand écart des Belges” ingevoerd hebben, vermits we tegelijkertijd een helivervoerde operatie, een klassiek grondoffensief met tanks en een autonome informatieoperatie uitvoerden. Les p’tits Belges deden het weer!

Voorts werd het programma in de lente van 2010 doorspekt met oefeningen op pelotons- en compagnieniveau, in de omgeving van Geel en Lier (Wolfstee en Fort V te Broechem, in samenwerking met de provinciale brandweerschool van Antwerpen) en in Leopoldsburg, Marche-en-Famenne en Elsenborn.

Daarnaast neemt het Regiment traditiegetrouw deel aan een reeks herdenkingsplechtigheden: de jaarlijkse herdenking en bloemenhulde in de Koninklijke Crypte aan het graf van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Boudewijn, de jaarlijkse mars met wapenschouwing en bloemenhulde aan het monument van de Carabiniers in Laakdal en aan de herdenking te Rumbeke ter gelegenheid van de 75ste verjaardag van de gevechten bij het Sterrebos met de vaandels van 1Gr, 2Gr en 1C/1Gr, en de opendeurdag van ons petekind, het Dagcentrum Vogelzang in Laakdal.

Ondertussen worden de banden met het gemeentebestuur van Passendale vaster aangehaald en wordt de herinrichting van hun museum ondersteund met de in bewaargeving van een aantal patrimoniumstukken van Carabiniers en Grenadiers.

Vanaf begin juni 2010 wordt de transformatie van Defensie heel tastbaar. Het kader van de Royal First begint met de tactische reconversie op AIV. We ontvangen dan ook onze eerste nieuwe voertuigen en starten de opwerking naar de “medium capaciteit van een fuselierscompagnie op AIV”, als eerste voor de Landcomponent. De Royal First opnieuw aan de kop ! Tegelijkertijd neemt het Regiment de commandovoertuigen van de familie MPPV in gebruik om het nieuw commandopostconcept niveau battle group te testen. Tijdens de training in Sennelager (in december 2010) zou blijken dat deze voertuigen zonder bijkomende

aanpassingen niet voldoen aan de behoeften en wordt er terug overgestapt naar een commandopostconfiguratie op basis van Unimog. Eerder dit jaar was 1C/1Gr ook gestart met de operational testing and evaluation van het verkennerpeloton (“peloton scout” in het jargon van de Landcomponent) op MPPV en LMV, maar het programma werd vroegtijdig gestopt in afwachting van de realisatie van de toren voor mitrailleur kaliber .50 op de LMV en in afwachting van de levering van het nieuwe wapensysteem ter vervanging van de Milan.

In juni voeren we ook de verkenning uit in voorbereiding van de kamperperiode die we in december 2010 in Sennelager zullen uitvoeren. Aan deze verkenning nemen alle in België beschikbare compagniecommandanten deel, inclusief deze van de eenheden die ons zullen versterken, want opnieuw zal een ad hoc battle group samengesteld worden. Deze verkenning is opnieuw een stap in de integratie van het personeel van 2/4L.

Vanaf einde juni keert het operationeel detachement BELU ISAF 10_02 terug uit KAIA en is het Regiment terug voltallig in België.

Tijdens de zomermaanden verzorgen we twee jongerenstages voor een totaal van 40 jonge enthousiastelingen en voor de nationale feestdag krijgen we de eer om in Hasselt het eredetachment te leveren voor de plechtige ontvangst van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Astrid ter gelegenheid van haar deelname aan het Te Deum.

Ondertussen werd achter de schermen naarstig voort getimmerd aan de slagorde van de nieuwe eenheid, want na de schoolvakantie moest de nieuwe structuur van de “medium bataljons” realiteit worden.

Op 1 september 2010 is het dan zover en wordt de nieuwe eenheid - weliswaar eerst nog “intern” - boven de doopvont gehouden. Om 8 uur stipt, met de plechtige “blijde intrede” van de ruim 120 personeelsleden komende van 2/4L werd de nieuwe eenheid een feit. Voortaan is het Regiment een “medium bataljon”. In de organisatie van de Landcomponent heeft het Regiment de naam “Medium Bataljon Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers”, afgekort: Md Bn 1C/1Gr. Aan de vlag, de kentekens en de eenheidskleuren verandert niets. Ook aan het Koninklijk Besluit dat de naam van het Regiment vastlegt is niets veranderd ... In de briefwisseling naar de hiërarchische echelons staat nu wel “bataljon” in het briefhoofd, maar in deze historiek dus lekker niet!

Het Regiment bestaat op 1 september 2012 uit :

- een commando en staf,
- een staf- en dienstencompagnie,
- twee fuselierscompagnies met drie pelotons fuseliers van 40 man op AIV Piranha IIIC met mitrailleur kaliber .50,
- een compagnie “direct fire” (DF) met drie pelotons tank Leopard 1-A5, twee pelotons op AIV Piranha IIIC met kanon kaliber 30 millimeter (DF30), een verkennerpeloton op MPPV Dingo II met mitrailleur kaliber .50 en LMV Iveco, en een sectie snipers. De pelotons DF30 en het verkennerpeloton moeten heropgericht worden.

Na de ontbinding van de 3Cie als actieve infanteriecompagnie in 1993, beschikt het Regiment na bijna 20 jaar terug over drie volwaardige onder-eenheden.

1Cie

2Cie

3Cie

StDStCie

Ook de brigade ondergaat een organisatorische wijziging. Het hoofdkwartier blijft in Leopoldsbuurg gevestigd, maar wordt tweetalig omwille van de eenheden onder haar bevel: 1C/1Gr en Bvr/5Li Nederlandstalig en gestationeerd in Leopoldsbuurg, het RChA en het 1/3 Regiment Lansiers Franstalig en gestationeerd in Marche-en-Famenne. Al deze eenheden zullen na de transformatie een identieke organisatie hebben. Ze krijgen in de organisatie van de Landcomponent voortaan de soortnaam “medium bataljon”.

Ook gedurende het najaar staat het agendaboekje goed gevuld en blijft de inspanning in het domein van de rekrutering geen dode letter. In samenwerking met het Defensiehuis Limburg organiseren we eigen jobdagen, nemen we deel aan jobinformatiedagen met de Vlaamse dienst voor arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding en aan de jobdag van de brigade. Als resultaat hiervan kunnen we twee achtereenvolgende gespecialiseerde professionele opleidingen (GPO) organiseren voor de 60 nieuwe vrijwilligers voor het Regiment.

Op 22 september 2010 organiseren we op het marktplein van onze petergemeente Tessenderlo de medailleparade voor het teruggekeerde detachement uit Kaboel en wordt de getransformeerde eenheid voor het eerst officieel en plechtig aan het grote publiek voorgesteld. We doen dit aan de hand van een groots opgezette “static display” in het centrum van de gemeente en tijdens de wapenschouwing wordt de nieuwe “derde compagnie *Direct Fire*” officieel erkend en ontvangt de compagniecommandant, kapitein Jan Saenen, de compagnievimpel uit handen van de korpscommandant. De 3Cie zal voortaan herkenbaar zijn aan de zwarte vimpel met de neushoorn; haar leuze is “Samen Sterk”.

In het domein van de training neemt de eenheid na de zomervakantie een nieuw elan en zetten de kerels van de Royal First hun opwerking naar de medium capaciteit verder met een uitgebreide en gevarieerde reeks vormingen, langdurige oefeningen met intensieve dienst op het oefenterrein en in burgerterrein. De Yellow Boys van de 2Cie nemen onder andere deel als oppositing force aan de grootschalige NEO-oefening “Active Trip 2010” in West- en Oost-Vlaanderen, gevolgd door een eigen, bijna even grootschalige oefening in de streek van Gent, met onder andere de spectaculaire ontzetting van een school die belaagd werd door criminelen en een indrukwekkende ontmoeting tussen een pelotonscommandant (onderluitenant Pieter De Schauwer) met de gespeelde uitbater van een verdachte fitnessclub.

De 3Cie werkt op naar de voorstelling van haar tankpelotons in een tactische evaluatie tegen het einde van het jaar als eerste trainingsobjectief en tegelijkertijd volgt het personeel van het peloton DF-30 de technische vorming in het departement Cavalerie van het Competentiecentrum Landoperaties (CCLand) in Leopoldsburg.

De opwerking naar de medium capaciteit heeft ook haar impact op het trainingsprogramma van de staf. Onder de leiding van de tweede commandant, majoor Ronald Genné en de officier operaties, kapitein-commandant Geert Landuyt, werd de commandopost “nieuwe versie” meermaals ontplooid in ondersteuning van de compagnieoefeningen, diende onze commandopost als referentie voor de cursus “onderofficier operaties” van het CCLand en voerden we kaderoefeningen uit in de streek van Hamoir.

Commandopost 1C/1Gr op MPPV anno 2010

De trainingskalender van 2010 wordt afgesloten met een 14-daagse schiettechnische en tactische kamperiode in het Duitse Sennelager, in erbarmelijke winterse omstandigheden, met een eerste “officieel” meetmoment van de opwerking naar de medium capaciteit op AIV aan de hand van pelotonsevaluaties in het kader van een bataljonsoefening.

Op logistiek vlak worden de technische inspecties van de bewapening afgerond met puike resultaten.

Eind oktober verhuizen de compagnies van het vertrouwde Kwartier Prins Boudewijn naar de voormalige blokken van 2/4L en wordt de hele infrastructuur van bars en polyvalente zalen overgenomen. De snipers, de sectie regimentspolitie, de sectie munitie en de sportdienst met fitnesszaal en zaal voor gevechtssporten worden ondergebracht in de vroegere stafblok van 2/4L. De polyvalente zalen (vroegere traditiezalen) zullen ons patrimonium herbergen en voortaan zullen de verschillende categorieën hun ontspanningsruimtes en bars ook op de

nieuwe locatie hebben. De officieren verliezen de bar in het Koninklijk Park en ruilen deze in voor de vroegere officiersbar van 2/4L, na een grondige opknappbeurt, na de diensturen en met eigen middelen (en vooral veel jeugdig enthousiasme) door de officieren zelf uitgevoerd. Eerder dat jaar, namelijk op 29 april 2010, was de nieuwe garnizoensmess Leopold I in gebruik genomen voor alle eenheden van de Plaats Leopoldsburch en voor de kamperende troepen. Het keukenpersoneel bleef op de slagorde van 1C/1Gr maar werd vanaf dan gecentraliseerd tewerkgesteld.

Tijdens de jaarlijkse korpsmaaltijd officieren, met “gescheiden tafel voor officieren en partners”, slagen de dames erin om de wijn van de officieren op slinkse wijze te ontvreemden.

In het domein van de competities presteren de Carabiniers-Grenadiers uitstekend. We behalen zilver op het militair kampioenschap zwemmen en we winnen het militair kampioenschap oriëntatiecross én het militair kampioenschap veldlopen te Schaffen (of dit aan de spetterende deelname van massaal opgetrommelde supporters langs de zijlijn lag of aan het feit dat Bvr/5Li met operationele zending ontplooid was en slechts een kleine lopersploeg op de been bracht, is onbelangrijk; onze mannen en vrouwen hebben er de ziel uit hun lijf gelopen en de wisselbeker pronkt in onze trofeeënkast, dat is wat telt!). Ook de wisselbeker pistoolschieten voor officieren, de “wisselbeker ereluitenant-kolonel Calmeyn”, wordt georganiseerd ... en gewonnen door de korpscommandant.

2010 wordt op sociaal vlak afgesloten met een leuk sinterklaasfeest waar meer dan 100 kinderen van Carabiniers-Grenadiers aanwezig zijn en met een lekkere kerstmaaltijd, samen met de bewoners en begeleiders van het Dagcentrum Vogelzang en met de aanwezigheid van de echte Kerstman.

2011 - DE AFRONDING VAN DE CYCLUS VAN FUNCTIONELE TRAINING

Vanaf begin 2011 is het duidelijk dat onze eenheid in de tweede helft van 2012 een dubbele ISAF-opdracht zal uitvoeren in Afghanistan. Enerzijds zullen we voor een periode van vier maanden het laatste Belgisch-Luxemburgse beveiligingsdetachement leveren op de internationale luchthaven van Kaboel en anderzijds het 8ste OMLT voor de begeleiding van een Afghaans infanteriebataljon in Kunduz, Noord-Afghanistan, gedurende zes maanden. Meerdere activiteiten zullen dus ook in 2011 al in het teken staan van deze grote uitdaging, niet op z'n minst de opmaak van de slagordes en de start van de voorbereiding op deze opdrachten.

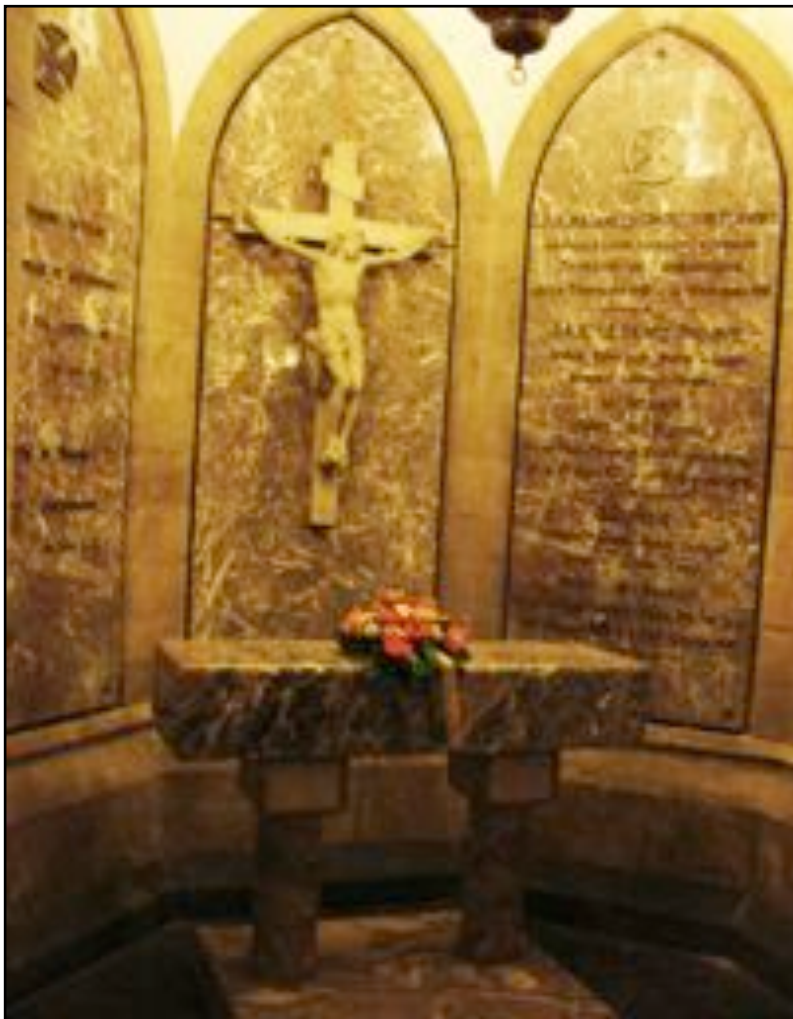
Maar vooraleer dit een “hot item” wordt, moest de functionele trainingscyclus afgewerkt worden ... tegen het einde van het jaar zouden we immers een NAVO CREVAL ondergaan in alle functionele domeinen.

Teneinde de integratie tussen cavaleristen en infanteristen te verbeteren, worden “kruisbestuivingsdagen” georganiseerd waarbij het personeel kennis maakt met de “job van de andere”. Dit blijkt enorm goed in de smaak te vallen. Het komt het dagdagelijks leven in de

eenheid en het wederzijds respect zeer ten goede en in de kantine (die ondertussen omgedoopt is tot “Den Soldaat”) drinkt men nu ook spontaan een pint met “de andere”.

Onder het motto “vriendschap door sport” en met de bedoeling om ook hier een inspanning te doen ter bevordering van de korpsgeest, wordt een intercompagniecompetitie opgestart. Gespreid over het hele jaar 2011 zullen sport- en andere wedstrijden georganiseerd worden (onder andere: zwemmen, cross, volleybal, vijfkamp, atletiek, schieten, ...). Na een tot de laatste proef spannende, maar vriendschappelijke strijd zal de 3Cie deze wisselbeker eervol binnenhalen.

Op 21 januari 2011 herdenken we de 120ste verjaardag van het overlijden van Prins Boudewijn. Met een 120-man sterk detachement bestaande uit voornamelijk jonge Carabiniers-Grenadiers trekken we naar de kerk van Onze-Lieve-Vrouw van Laken. De traditionele bloemenhulde aan het grafmonument in de Koninklijke Crypte wordt voorafgegaan door voorlezing van passages uit het leven van de Prins door de korpsadjutant, adjudant-majoor Carl Smets. Op een zeer aanschouwelijke manier wordt onze jonge militairen geleerd wat voor een officier “onze” Prins was. Een succes!

Het grafmonument van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Boudewijn in de Koninklijke Crypte

Naast de gespecialiseerde professionele vorming van een 60-tal nieuwe vrijwilligers trainen we op pelotons- en compagnieniveau. De langdurige oefeningen volgen elkaar in snel tempo op, met focus op het werken in, met, rond en gesteund door onze gepantserde voertuigen AIV. Ook het werken in agglomeraties, het schieten met het boordwapensysteem en gemeenschappelijke oefeningen met helikopters krijgen extra aandacht. De staf neemt deel aan de CPX Steel Tiger georganiseerd door de brigade en krijgt de kans om met alle steunelementen een volledige beoordelingscyclus uit te voeren.

Op 16 februari vindt de overgave/overname van de StDstCie plaats van luitenant Ludo Schonk (die S1 wordt) aan kapitein Kristel Mostrey. Zij is de eerste vrouwelijke officier bij 1C/1Gr.

Ook de partnerband met het Gebirgsjägerbataljon 231 uit het Duitse Bad Reichenhall wordt nieuw leven ingeblazen met de deelname van een ad hoc samengestelde compagnie van 100 Carabiniers-Grenadiers die, onder leiding van luitenant Simon Van Herreweghe, gedurende twee weken onderricht en getraind worden in “Winterbergkampf”. De verkenners voeren er een apart, aangepast programma uit met hun Duitse kameraden en de snipers worden geïntegreerd in het sniperdetachement van de Gebirgsjäger. Beide korpscommandanten maken van de gelegenheid gebruik om de partnerband terug officieel vast te leggen met de ondertekening van de vernieuwingsoorkonde, boven op de “Reiteralpe”.

De tweede commandant heeft zijn handen en vooral zijn agenda vol met vergaderingen over de overdracht van de gebouwen van de “sectie F” aan de toekomstige bewoners (het 2de Element voor Medische Interventie en de 10de Groep CIS), met de herinrichting van de barinfrastructuur in de blok H11 met de hulp van de brouwerij Haacht, met de heroprichting van onze monumenten in het nieuwe kwartier, terwijl de S1 en de korpsadjutant zich buigen over de inrichting van de nieuw in te richten “polyvalente zalen” voor het herbergen van het eenheidspatrimonium. Tevens wordt gestart met het ontwerpen van het nieuwe monument 1C/1Gr, dat op het nieuwe paradeplein zal komen en dat we tijdens de 20-jaar-feesten willen inhuldigen.

In de tweede helft van maart voeren we een schietperiode met Leopard uit in het Noord-Duitse Putlos en wordt het “eerste tankschot 1C/1Gr” gevuurd door de korpscommandant, als vervolg op het symbolische “laatste tankschot 2/4L” door luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Van Ryckeghem, de laatste korpscommandant van 2/4L, van het jaar voordien in Bergen.

Putlos, maart 2011, het eerste tankschot van 1C/1Gr

Op 22 maart 2011, tijdens de wacht aan het Koninklijk Paleis, bezoekt Koning Albert II de eenheden in Leopoldsborg. Aan het Regiment viel de eer te beurt om zowel de erehaag als de dynamische en de statische demonstraties voor haar rekening te nemen. De Vorst was zichtbaar tevreden en toonde zich uitermate geïnteresseerd in ons werk en onze uitrusting.

We krijgen ook bezoek van een delegatie officieren van de 10de Tactische Wing uit Kleine-Brogel met als doel hen de Landcomponent beter te leren kennen. We demonstreren de medium capaciteit ook aan leerlingen en kaderleden van de KMS en hun buitenlandse delegaties, te gast in België en nemen massaal deel aan de opendeurdag van de Landcomponent met voertuigen en demonstraties in crowd and riot control. Gedurende 4 weken verblijft ook een Oostenrijkse officierscadet als stagiair in ons midden. Omdat het initiatief voor een lentebal voor officieren mislukt, organiseren we als alternatief een “LenteBalBeQue” met en voor de doorzetters. We ontvangen twee groepen andersvalidenscouts AKABE (Anders KAn Best) uit Lommel voor een onvergetelijke dag “op kamp bij 1C/1Gr”. We ondersteunen, samen met Rotary Tessenderlo, de jaarlijkse andersvaliden sporthappening in Tessenderlo en we sponsoren het inschrijvingsgeld voor 6 atleten die zullen deelnemen aan de Special Olympics in Athene. Op ons paasfeest danst de paashaas voor ruim 20 enthousiaste kinderen. We ontvangen ons vriendje Seth, een terminale kankerpatiënt van 8 jaar jong en geven hem een echte soldatendag, samen met enkele van zijn klasgenootjes. Hij blaakte van levenslust en vrolijkheid, maar een jaar later krijgen we het bericht dat hij zijn strijd verloren heeft

De jaarlijkse mars van 1C/1Gr wordt voor de gelegenheid uitgevoerd van Laakdal naar Leopoldsborg, met deelname van enkele gewezen korpscommandanten en afgesloten met een barbecue in het kwartier.

De officieren voeren in april een tweedaagse kaderoefening uit in de streek van Passendale “in de voetsporen van de anciens Carabiniers en Grenadiers tijdens de gevechten in de herfst van 1918”. Het is tijdens deze oefening dat, in de tuin van het Memorial Museum van Passendale, het idee voor de regimentsfeesten van 2012 vorm krijgt.

In juni, vooraleer de riem er af te leggen voor de zomervakantie, verlegt de medium brigade haar werkterrein naar het Noord-Duitse oefenterrein te Bergen-Hohne. Na een beweging met de AIV's over de weg gedurende 2 volle dagen ontplooit onze eenheid als oppositing force verspreid over het volledige oefenterrein voor de CREVAL van het RChA, dat voor de gelegenheid versterkt wordt met onze Royal First onder de leiding van kapitein Gerrie Vanderbruggen die er een compagnie-evaluatie ondergaat. Na de brigadeoefening voeren we technische vuren uit met alle wapens en organiseren we eigen evaluaties voor de 2Cie en 3Cie onder de vorm van een bataljons-FTX. We verzorgen er ook een allesomvattende demonstratie voor de inspecteur van Financiën en de chef Defensie op de stand 21. Tenslotte, als voortzetting van een traditie van 2/4L, herdenken we tijdens een korte maar pakkende plechtigheid op stand 9, het dramatisch ongeval van brigadier Marc Duterieu van 2L op 13 juni 1985.

Tijdens de zomermaanden zitten we niet echt helemaal stil want we organiseren een tweede cyclus van gespecialiseerde professionele vorming van juli tot september, voor opnieuw een

60-tal kandidaten. Bovendien zullen we in september een NAVO-evaluatie ondergaan. Voor zover we zelf over de informatie beschikken, wordt niets aan het toeval overgelaten. We weten al dat we in de streek van Marche-en-Famenne zullen ingezet worden en dat deze FTX geen klassieke oefening zal worden. Onze eenheid zal voor de gelegenheid opnieuw versterkt worden met gevechts- en steunelementen van buitenaf. Verschillend met andere activiteiten is dat ze nu al vanaf het begin van de operationele planning geïntegreerd worden.

Begin juli kleuren we de straten van onze petergemeente groen door met een grote lopersploeg Carabiniers-Grenadiers (allemaal in groen eenheidsshirt) mee te doen in de jaarlijkse stratenloop “the Classic” doorheen het centrum van Tessengerlo. Bijzonder is ook dat er een aantal partners van onze militairen in deze cross meelopen voor het goede doel. Later zal de opbrengst omgezet worden in een attentie voor het Dagcentrum Vogelzang ter gelegenheid van de nieuwjaarsviering bij ons “sociaal petekind”.

Op 21 juli nemen we met de vervoerde colonne deel aan het nationaal defilé ... en worden er tot op ons vel uitgerend. De “drache nationale” brak los op het moment dat het defilé net begon, maar Carabiniers-Grenadiers waardig gaven we geen krimp en paradeerden fier voor onze natie en onze Vorst.

Na een welverdiende zomervakantie wordt op 2 september op een wel heel originele manier verzameling geblazen ... in de Prins Albertkazerne te Brussel. De Carabiniers-Grenadiers leveren er het eredetachment bij de sfeervolle inhuldiging van het heropgerichte monument van de Grenadiers aan de trap van de blok Dubreucq, met de troepen opgesteld op de trappen van het monument.

Begin september ontvangen we een groep laatstejaarsleerlingen van de campus Russelberg uit Tessengerlo, die een week in ons kwartier en in “bivak” verblijven. Ze helpen in de organisatorische ondersteuning van de “dag van de Carabinier-Grenadier”, een nieuw in het leven geroepen evenement met sportwedstrijden, highland games, barbecue en een optreden van een lokale coverband.

De week daarna wordt de cyclus van functionele training afgesloten met een CREVAL in de streek tussen Florennes, Hastière, Marche-en-Famenne en Ciney. Na een week intensief onder de loep genomen te zijn in alle functionele domeinen mogen we trots zijn op de vermelding “combat ready”, met zelfs een score “excellent” in het domein operaties.

Onmiddellijk daarna -eigenlijk “vanuit de beweging”- rijden we naar het Beierse Grafenwöhr, waar we technische en tactische vuren uitvoeren. Onze eenheid organiseert en verzorgt er de “live firing exercise” van de echelon versterkte compagnie voor alle eenheden van de brigade.

Van de periode van intensief onderhoud die hierop volgt, wordt gebruik gemaakt om de interne “reshuffle” door te voeren voor de samenstelling van de detachementen voor de komende pre-deployment training voor onze deelname aan de operatie ISAF in Afghanistan met opdrachten in Kaboel en Kunduz.

Vanaf eind oktober 2011 is het Regiment daarom als volgt samengesteld:

- het commando en de staf;
- het detachement achterwacht met de StDstCie en een operationeel element, dat tevens de reserve voor de beide operationele detachementen bevat;
- het detachement KAIA bestaande uit een commando op niveau van de battle group en een compagnie van vijf pelotons infanterie, drie pelotons van de 1Cie, een peloton van de 2Cie en een peloton van de 3Cie. Om de cohesie te verhogen worden de secties samengesteld met personeel komende van de drie compagnies. Dit detachement zal in het theater bevolen worden door mijn opvolger, luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Staelens;
- het detachement OMLT, bestaande uit een commando, een kleine staf, vijf mentorteam (bestaande uit een officier, een onderofficier, vijf soldaten en een medische hulpbieder), de joint terminal air attack controller en een ploeg voor logistieke en medische steun en CIS. Dit detachement OMLT zal, ook na de bevelsovergave van 16 mei 2012, onder mijn bevel blijven.

De eerste activiteiten in voorbereiding van de operaties in 2012 richten zich op de individuele kwalificatie van iedere deelnemer. Er worden vormingen georganiseerd in transmissie, bescherming, bewapening (pistool tot en met mortieren), tactisch rijden en samenwerking met de steundetachementen.

Als uitzondering op de regel wordt het verkennerpeloton nog even samengesteld en neemt met een patrouille deel aan de internationale competitie “Cambrian patrol” in het Engelse Wales. Onze ploeg gaat tot op het bot en behaalt er een welverdiende 3de ereplaats.

Het trainingsjaar wordt afgesloten met de cohesieoefening voor het detachement OMLT en een oefening lange duur voor de compagnie KAIA.

De korpsmaaltijd officieren van dit jaar zal door de dames herinnerd worden als “onder tent, op de werf”, voor de heren als een ingewikkelde transmissieoefening van “het Jongste”. Ons jaarlijks sinterklaasfeest lokt opnieuw meer dan 100 kinderen en op sportief vlak behalen we de 2de plaats in het zwemmen voor veteranen, de 2de plaats in het militair kampioenschap oriëntatiecross en een mooie 3de plaats voor de wisselbeker van de chef Defensie.

2012 - VOORBEREIDING EN UITVOERING VAN TWEE OPERATIONELE OPDRACHTEN EN VIERING VAN 20 JAAR CARABINIERS-GRENADIERS

De activiteitenkalender van 2012 wordt opnieuw overheerst door de operaties. We bereiden het detachement OMLT verder voor en starten met de voorbereiding van het detachement KAIA met twee gelijktijdige, parallelle, maar verschillende trainingsprogramma's, met een enorme werklast tot gevolg voor de staf en voor het detachement achterwacht, dat beide kalenders moet blijven ondersteunen en daarbovenop de factuur van de territoriale opdrachten

-zoals onder andere de wacht- moet honoreren. Een zware combinatie; ik zou onze militairen onrecht aandoen als ik hen hiervoor niet hartelijk zou bedanken want ze vervulden een waaier van taken met discipline en professionalisme. Hun prestatie werd overal geloofd en geapprecieerd, terecht !

Bij een operationele voorbereiding hoort eveneens een belangrijke administratieve, logistieke en medische voorbereiding. Administratief en logistiek doorlopen de beide detachementen het klassieke parcours via Ieper om de uitrusting en kledij af te halen, via Evere voor briefings, via het militair hospitaal (de “travel-kliniek”) voor de inenting. Nieuw was dat we de medische keuringen op één enkele dag konden plannen per persoon. Een waterdicht en goed systeem, zolang er geen wijzigingen aan de planning zijn.

Van 15 tot 23 januari gaat het detachement OMLT naar onze Duitse zustereenheid in het Beierse Bad Reichenhall voor een bijkomende chemieactiviteit die we voor de gelegenheid “mars in complex terrein” genoemd hebben. De bedoeling was om het personeel te onderrichten in winterse hooggebergte technieken en hen tegelijkertijd in dermate ongewone omstandigheden te brengen dat ze hun lichamelijke en mentale grenzen zouden verleggen. Het opzet was meer dan geslaagd, want de weersomstandigheden hebben het ons niet gemakkelijk gemaakt. We leerden specifieke uitrusting te gebruiken en oefenden de onmiddellijke reacties bij lawine. We leerden ook hoe je een iglo bouwt en daar op een militair verantwoorde manier in overleeft. We ondervonden dit trouwens aan den lijve, want na een eerste dag “schaufelen”, leefden we twee dagen in onze iglo, in extreme winteromstandigheden; een ervaring om nooit meer te vergeten.

Aansluitend organiseert het detachement KAIA zijn cohesieoefening in Lagland tot begin februari. Voor het eerst worden de vijf voltallige pelotons samen ontplooid en wordt er intensief gewerkt aan de individuele vaardigheden, wordt uitleg verschaft (met demonstratie) over de te verwachten opdracht in Kaboel en wordt aan de groepscohesie gewerkt, vanaf sectieniveau.

Einde februari worden we uitgenodigd in het brigadehoofdkwartier voor een briefing over “the way ahead in Kunduz”. Daar wordt meegedeeld dat de structuur van de mentorteams zoals we ze al drie jaar kenden, diende te veranderen naar een structuur van “advisors”, zoals opgelegd in het NAVO-concept voor de Afghan security forces assistance. Halverwege de operationele voorbereiding moesten we dus de structuur van ons detachement OMLT omvormen naar een structuur Military Advisor Team (MAT). Het detachement mocht nog slechts bestaan uit drie ploegen van twee advisors (in plaats van vijf teams van acht man) en een peloton force protection. De eerste uitdaging bestond erin om de slagorde op te stellen met minimaal effect voor het personeel dat al gedurende vier maanden met zijn operationele voorbereiding bezig was. We wilden vooral iedereen die al op de slagorde stond, er ook op laten en niemand moeten “thuislaten” omwille van deze beslissing. Na goedkeuring vanuit de Defensiestaf is dit gelukt.

De tweede grote uitdaging was om iedereen op de “nieuwe mentale piste” te krijgen, want wij kregen de opdracht om na drie jaar “mentoring” over te schakelen naar “adviseren”. Er was al

een zichtbaar kwantitatief verschil met de voorgaande detachementen omwille van de veranderde slagorde, maar we moesten er ook voor zorgen dat er een duidelijk kwalitatief verschil zou zijn in de manier waarop ons bataljon begeleid werd, want “na ons kon het wel eens snel gedaan zijn”.

In de loop van de maand maart 2012 krijgt onze operationele voorbereiding opnieuw concretere vorm en sturen we verkenningsgroepen met sleutelpersoneel naar Kaboel en Kunduz. Hier wordt duidelijk voor alle deelnemers aan de verkenning, in welke omstandigheden we zullen werken en leven vanaf juni. Beide ploegen komen met een uitgebreide “to do” lijst terug en de laatste plannen voor de training worden vastgelegd voor de rest van de voorbereiding.

Op 20 maart wordt de eenheid uitgenodigd op de prijsuitreiking van de wisselbeker van de chef Defensie om de prijs voor de derde plaats in de categorie van de middelgrote eenheden in ontvangst te nemen, niet uit de handen van generaal Charles-Henri Delcour want die heeft ondertussen, op 16 maart, zijn ontslag aan de regering aangeboden.

Ondertussen kan de achterwacht amper volgen met de ondersteuning van beide operationele detachementen en de invulling van een hele reeks bijkomende opdrachten, waaronder vooral de wacht in het kwartier een zware factuur is, aangevuld met opnieuw een wacht aan het Koninklijk Paleis van 28 maart tot 12 april. De eenheidsadjutant en zijn ploeg van de compagnie achterwacht verrichten monnikenwerk in het bijhouden van de lijsten voor de wacht en de te leveren versterkingen.

De trainingskalender volgt voor beide operationele detachementen min of meer het traditioneel stramien van vorming, training en certificatieoefening; waarbij alle materiële, technische procedures en tactische procedés aan bod komen. Naast de opgelegde activiteiten raken we nog enkele specifieke thema's aan om zo goed mogelijk voorbereid te zijn op onze opdracht en de omgeving waar we deze zullen moeten uitvoeren. Om het intercultureel bewustzijn te bevorderen werd daarom onder andere op 1 maart een bezoek gebracht aan de grote moskee te Brussel en ontwikkelde ieder detachement een eigen “militair beoordelingsproces” met de kaderleden. Met de steun van de Luchtcomponent organiseren we een intensieve training in vliegveldprocedures voor het personeel dat in Kaboel in het operatiecentrum van het vliegveld zal werken. Uiteraard ondergaan we opnieuw de administratieve, logistieke en medische voorbereiding, alsook een doorgedreven mediatraining voor sleutelpersoneel, begeleid door de hoofdredacteur van TV Brussel.

Op 16 en 17 april voeren de officieren een kaderoefening uit in de streek van Zeebrugge rond het thema counter-insurgency en bezoeken ze de haven van Zeebrugge en de stad Brugge. Voor de gelegenheid hebben de motorrijders onder hen zich met hun stalen ros aangemeld en wordt voor de verplaatsing naar en van Zeebrugge het aangename aan het nuttige gekoppeld.

Het detachement MAT traint in Lagland (19-23 maart 2012) en het detachement KAIA op de vliegbasis van Beauvechain (30 april-11 mei 2012). In dezelfde periode verfijnt het detachement MAT zijn technieken en schiettraining in het Duitse Grafenwöhr ... Opnieuw is de spagaat in de eenheid groot en ondersteunt de achterwacht meerdere uiteenlopende activiteiten tegelijkertijd.

Ondertussen leven we in onzekerheid over de data van vertrek en terugkeer van ons detachement KAIA. De berichten spreken elkaar soms tegen, maar uiteindelijk zullen we kunnen vertrekken met de detachementen zoals we ze voor de opdracht hebben voorbereid.

In de marge van de trainingsactiviteiten lopen de voorbereidingen van de regimentsfeesten met de viering van “20 jaar fusie-eenheid” die op 16 mei 2012 zullen plaatsvinden. Het programma van de dag bestaat uit de traditionele “dag der gewezen korpscommandanten”, de opening van de nieuwe stafblok in het oude kwartier van 2/4L (de vroegere keukenblok van 2/4L is omgebouwd tot een hypermoderne stafblok met een “landschapsbureel” voor de volledige staf en modern uitgeruste vergader- en leszalen), de inhuldiging van de nieuwe traditiezaal, de inhuldiging van het nieuwe monument Carabiniers-Grenadiers ontworpen in samenspraak tussen de korpscommandant en de kunstenaar Karel Hadermann, de aanstelling van de nieuwe korpskorporaal (1ste korporaal-chef Danny Rogiers wordt na 7 jaar trouwe dienst afgelost door 1ste korporaal-chef Rudy Bouckenooghe) en de investituur van de 9de korpscommandant, luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Staelens. Voor de financiering van het nieuwe monument en voor de herinrichting van de traditiezaal kon het Regiment rekenen op de financiële steun van de Koninklijke Vriendenkring van de Officieren Carabiniers-Grenadiers, van de Vriendenkring van Carabiniers en Carabiniers-Grenadiers, van de Koninklijke Nationale Verbroedering van de Grenadiers en van de Verbroedering van Carabiniers na 1945.

Maar vooraleer het zover is, dient er nog veel werk verzet te worden. Gedurende meerdere maanden werken 1ste korporaal-chef Kris Leenaers en zijn ploeg, onder de leiding van luitenant Ludo Schonk (S1 en verantwoordelijk voor het patrimonium) en van adjudant-majoor Carl Smets (korpسادjudant), aan de inrichting van de koningszaal en de grote zaal. Alle werken, inbegrepen de schilderwerken, het leggen van laminaat en de eigenlijke inrichting, werden in eigen beheer uitgevoerd. Een echt huzarenstukje waarvoor deze ploeg terecht erkenning verdient.

Een gelijkaardige aanpak onderging de bar officieren. Het officierenkorps had met unanimité beslist dat de bar opnieuw moest ingericht worden. Na overleg met de brouwerij Haacht werd ook beslist dat dit in eigen beheer zou gebeuren, onder de leiding van “werfleider” luitenant Dries Van Den Bossche. Het uiteindelijke resultaat mag gezien worden, als een officierswaardige bar, met eigenheid van en voor ons officierenkorps.

Terwijl onze detachementen op oefening waren tussen eind april en begin mei verplaatste een ploeg van het 11de Geniebataljon alle monumenten van het “oude” naar het “nieuwe” kwartier en -niet in het minst- bouwden ze het nieuwe monument van de Carabiniers-Grenadiers op het paradeplein. Het nieuwe monument van de Carabiniers-Grenadiers is opgetrokken met hergebruik van de originele materialen van de monumenten van de Carabiniers en van de Grenadiers, waarmee ze ooit in Siegen en Soest opgericht werden en waarmee ze in het “oude” Kwartier Prins Boudewijn heropgebouwd waren. De originele hoorn en de originele granaat, omringen het kenteken van de Carabiniers-Grenadiers, symbool van de fusie en van de versmelting van de families van de Carabiniers en van de Grenadiers. De bouw van het

nieuwe monument was een stukje precisiewerk waarvoor de ploeg van het 11de Geniebataljon alle lof verdient.

Leopoldsburg, Kwartier Prins Boudewijn, monument van de Carabiniers-Grenadiers

Het nieuwe monument wordt op 16 mei 12 onthuld door de korpscommandant, de korpsadjutant en de korpskorporaal. De bloemenhulde die erop volgt, wordt opgeluisterd door het koor Sint-Audomaris uit Passendale-Zonnebeke met het toepasselijke lied “On the road to Passchendaele” (... where the brave shall live forever). Tijdens dezelfde plechtigheid wordt de negende korpscommandant, luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Staelens erkend door de brigadecommandant, kolonel stafbrevethouder Philippe Boucké.

Hoofdstuk 11

CAVALERIST HOUDT EEN VOORMALIG INFANTERIEREGIMENT AAN DE TEUGEL

16 mei 2012 tot 31 december 2012

Luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Staelens

Het gedeelte over Kunduz is van de hand van kolonel stafbrevethouder Bart Laurent

Mijn commandoperiode begint op 16 mei 2012 te Leopoldsburg. Tijdens deze investituurplechtigheid wordt tevens het 20-jarig bestaan van het Fusieregiment gevierd.

Mijn aanduiding als korpscommandant was zeker geen onbesproken gebeurtenis. Naar analogie met Bvr/5Li waar in 2010 de voormalige commandant van het ontbonden 2/4L als korpscommandant aangesteld werd, werd ik als cavalerist aangeduid om de negende korpscommandant van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers te worden. Deze aanduiding kaderde in het beleid van de commandant van de Landcomponent om de infanterie- en cavalerie-eenheden tot manoeuvre-eenheden om te vormen waarbij de “kruisbestuiving” niet beperkt mocht blijven tot het niveau van de compagnie en de staf, maar waarbij ook officieren van het “andere” wapen de mogelijkheid kregen om de commandant van een voormalig infanterieregiment te worden.

Ruim voor mijn investituur stond ik al op de slagorde, het 1C/1Gr beschikte zodoende over twee luitenant-kolonels. Na mijn periode in Stockem werd ik namelijk op 9 januari 2012 naar het 1C/1Gr gemuteerd om de commandant van het detachement BELU ISAF 12_06 te worden. Dit liet mij niet alleen toe om de volledige voorbereidende training met het detachement mee te maken, maar het gaf mij tevens de mogelijkheid om uitgebreid kennis te maken met een aantal sleutelfiguren en om mij te familiariseren met de werkwijze en gewoonten van het Regiment. Om toch niet teveel verwarring te stichten, wees de brigadecommandant mij tijdelijk een bureau toe in zijn stafblok.

Twee en een halve week na mijn investituur vertrok het detachement BELU ISAF 12_06 met bijna 250 Carabiniers-Grenadiers versterkt met de nodige specialisten (logistiek, medische dienst, CIS en personeel van de Luchtcomponent) op 3 juni voor bijna vier en een halve maand naar Kaboel, terwijl mijn voorganger (luitenant-kolonel stafbrevethouder Bart Laurent) met een 90-tal militairen eind juni richting Kunduz vertrok.

De eerste zeven maanden van mijn commando (mei-december 2012) stonden voor het Regiment dan ook volledig in het teken van het gelijktijdig uitvoeren van twee opdrachten in Afghanistan. Het Regiment werkte gelijktijdig op drie sporen: Kaboel, Kunduz en de achterwacht. Elk met zijn eigen uitdagingen.

DE ACHTERWACHT

Behoren tot de achterwacht van een eenheid is geen aangename ervaring. Velen worstelden met de vraag “waarom die wel en ik niet?”. De achterwacht is echter een essentiële schakel tussen de detachementen en de korpscommandant in operaties en België. Het personeel vervult dan ook een zeer belangrijke en niet te onderschatten job.

Als commandant van de achterwacht moest majoor Jean-Paul De Vos, mijn tweede commandant, er voor zorgen dat zo weinig mogelijk van de typisch “Belgische” probleempjes tot in Afghanistan geraakten. Zijn opdrachten waren: als interface dienen met het operationeel theater, de operationele elementen die in het kwartier achterbleven (één peloton tank en één peloton infanterie) een waardig trainingsprogramma aanbieden en het uitvoeren van de vele territoriale opdrachten die aan 1C/1Gr gegeven zouden worden.

Door het vertrek van het overgrote deel van het Regiment werd het personeel dat achterbleef gegroepeerd in één compagnie (de StDstCie) bevolen door kapitein Kristel Mostrey. Om het aspect training te optimaliseren kon zij naast de normale compagniestaf eveneens beschikken over een officier “training”, verantwoordelijk voor de coördinatie van de trainingsactiviteiten van de overblijvende pelotons.

Ondanks de overvloedige wachtbeurten, kon toch een groot gedeelte van de functionele training afgewerkt worden. De eerste trainingsopportunity bood zich aan in het kader van een bilaterale activiteit van 9 tot 14 september met ons Duits zusterbataljon Gebirgsjägerbataillon 231 te Bad Reichenhall. Tijdens deze oefening konden 27 Carabiniers-Grenadiers oefenen in bergachtig terrein. Aansluitend konden de pelotons trainen in Lagland (24-28 september) waar naast de klassieke procedés van gevecht in bebouwde zone, ook de integratie van de Leopard in het dispositief werd ingeoefend. Na twee weken rust kon de achterwacht vervolgens deelnemen aan de kampperiode Bergen-Hohne (10-26 oktober) waar na een week van schietoefeningen het personeel 1C/1Gr deelnam aan de tactische oefening. Tussendoor was er ook nog het bezoek van een delegatie van ons Duits zusterbataljon aan België van 17 tot 21 september.

Het aspect “interface” tussen België en Afghanistan was vooral een verantwoordelijkheid van de staf van de achterwacht. Naast de grote hoeveelheid papier en e-mails die werden uitgewisseld, was de achterwacht eveneens verantwoordelijk voor de organisatie van vier familiedagen (22 juni, 26 augustus, 30 september en 4 november). Gezien het grote belang van deze familiedagen om de achterban van de militair geïnformeerd en betrokken te houden, werden kosten noch moeite gespaard om van deze dagen een succes te maken. Hoewel organisatorisch zwaar voor de kleine staf van de achterwacht, werden de familiedagen op een voorbeeldige manier en tot ieders tevredenheid georganiseerd.

Met de organisatie van de terugkeer van het detachement KAIA in oktober kwam er echter nog geen einde aan de activiteiten van de achterwacht, gezien het personeel KAIA na aankomst te Melsbroek tot 5 november met verlof vertrok.

BELU ISAF 12_06

Na vier maanden voorbereidende training kon het detachement BELU ISAF op 9 juni 2012 eindelijk vertrekken; in drie rotaties (op 3, 6 en 8 juni) werd het personeel naar Kaboel overgevlogen. Hoewel het afscheid van familie en dierbaren niet altijd zonder tranen verliep, was de overgrote meerderheid van de militairen opgelucht dat ze toch mochten vertrekken, vooral omwille van de onzekerheid over het al dan niet doorgaan van deze operatie. Voor veel van onze jonge Carabiniers-Grenadiers was het bovendien hun eerste operationele inzet.

Reeds voor ons vertrek was het voor iedereen duidelijk dat dit geen “gewone” KAIA-opdracht zou worden omdat BELU ISAF 12_06 het laatste Belgische detachement in KAIA zou zijn en op het einde van de opdracht de fakkel moest overdragen worden aan een ander land. Bovendien moesten we tijdens de operatie een compagnie Portugezen in ons dispositief integreren.

BELU ISAF 12_06, stafgebouw op Kabul International Airport met de vlaggen van de deelnemende naties

Zoals tijdens de vorige zending naar Kaboel in 2010 vertrok het detachement BELU ISAF 12_06 naar de Afghaanse hoofdstad om er deel uit te maken van de force protection group op het militaire gedeelte van de internationale luchthaven (KAIA Noord). Samen met de base support group (de logistieke ondersteuning van de compound) en de air operations group stond de force protection group onder bevel van de commandant van KAIA.

Samenstelling van de force protection group :

- commandant: luitenant-kolonel stafbrevethouder Peter Staelens (korpscommandant 1C/1Gr);
- korpsadjutant: adjudant-majoor Carl Smets (korpsadjutant 1C/1Gr);
- de internationale staf onder leiding van een Bulgaarse majoor;
- een logistiek detachement (JSD) met kapitein-commandant Willy Jacobs van het 18BnLog (met als tweede commandant kapitein-commandant Bruno De Mulder, S4 van 1C/1Gr, voor wie dit de laatste opdracht voor zijn opruststelling in 2013 was);
- een Belgische compagnie verantwoordelijk voor de beveiliging in de compound met kapitein Gerrie Vanderbruggen (1C/1Gr);
- een Bulgaarse compagnie verantwoordelijk voor de beveiliging van de zone rond de compound;
- een Mongools peloton verantwoordelijk voor de beveiliging van de zone waar de militaire vliegtuigen geparkeerd stonden;
- een detachement internationale Militaire Politie (waarin twee Belgische collega's) met een Portugese kapitein als commandant;
- scanner operators (burgers) en geleiders van explosievenhonden (militairen en burgers);
- vanaf 23 juli een Portugese compagnie die een deel van de opdrachten van de Belgische compagnie overneemt.

Voor het uitvoeren van zijn opdracht beschikte kapitein Vanderbruggen over vijf pelotons van 1C/1Gr op MPPV en LMV. Deze pelotons voerden volgens een beurtrol de opdrachten in de compound uit :

- de beveiliging en controle van de toegang op één van de drie “gates”;
- het leveren van escortes buiten en het uitvoeren van patrouilles binnen de compound;
- het leveren van een quick reaction force.

Het personeel van de force protection was gedurende vier maanden ononderbroken van dienst. Mede dankzij de sportaccommodaties en het alcoholverbod in KAIA Noord, waren er zeer weinig disciplinaire problemen.

De aankomst van onze tweede rotatie op 6 juni werd “gemarkeerd” door een raketaanval op enkele kilometers van onze compound. Gelukkig vielen er geen slachtoffers maar het toonde wel duidelijk aan dat het hier “the real thing” was. Op 1 en 10 juli werden weerom raketaanvallen op de ISAF-compounds in Kaboel uitgevoerd, gelukkig telkens zonder slachtoffers te maken en zonder onze compound te raken. Tijdens onze opdracht werden we niet geconfronteerd met een rechtstreekse aanval of bomaanslag op onze gates. Een aantal aanslagen in Kaboel (op 8 september ter hoogte van het hoofdkwartier van ISAF en op 18 september op een drukke verkeersas richting de luchthaven) en de veelvuldige aanvallen van Afghaanse militairen en politieagenten op ISAF-personeel vooral in het zuiden van Afghanistan, zorgden echter wel voor de nodige nervositeit in de verschillende ISAF-hoofdkwartieren. Deze aanslagen maakten eveneens duidelijk dat we op geen enkel moment onze aandacht aan de gates en in de compound mochten laten verslappen. Door het verhoogde

dreigingsniveau in september werd op bevel van het hoofdkwartier ISAF de bewegingsvrijheid van het ISAF-personeel in Kaboel sterk aan banden gelegd waardoor het voor ons bijna onmogelijk werd om gedurende de laatste weken van onze opdracht de luchthaven te verlaten.

Het bevel voeren over een eenheid is niet eenvoudig, het bevel voeren over een multinationale eenheid in operaties verhoogt nog de complexiteit waardoor het een uitdaging wordt die een zekere hoeveelheid diplomatie vereist. Bij het “bevelen” van de buitenlandse elementen van de force protection group werden mijn S3 (kapitein-commandant Werner Roels) en ikzelf meermaals geconfronteerd met nationale “caveats” en “gevoeligheden”. Maar het was eveneens een zeer verrijkende ervaring om samen te mogen werken met professionele soldaten van andere landen. Werken in een multinationale omgeving moet beschouwd worden als een “win-win” situatie want ongeacht hoe ervaren we ook mogen zijn, we kunnen altijd leren van hoe anderen werken, denken en georganiseerd zijn. Het is alleen door wederzijds begrip, eerlijkheid en goodwill dat we samen de opdracht van de internationale gemeenschap in Afghanistan tot een goed einde konden brengen.

In het kader van de door de minister van Defensie aangekondigde terugtrekking van het Belgisch detachement kwam op 17 juli een Portugese compagnie aan die een deel van onze opdracht in de compound overnam. Hierdoor kon op 25 juli reeds een eerste Belgisch peloton naar huis gestuurd worden.

Tijdens de uitvoering van onze opdracht werden de Carabiniers-Grenadiers aan de gates geconfronteerd met drie problemen:

- de meteorologische omstandigheden: de hoogte (1800m), de hitte (om tien uur 's morgens kon het in volle zon al meer dan 50° zijn) en de occasionele zandstormen;
- de constante latente dreiging aan de gates. Een aanslag behoorde altijd tot de mogelijkheden. Een permanente waakzaamheid en een strikte toepassing van de procedures waren de enige mogelijke antwoorden op de bedreiging;
- het risico om in een gevaarlijke “routine” te vervallen.

Tijdens deze opdracht had ieder lid van het detachement (Carabinier-Grenadier, logistiek, transmissiespecialist, medisch personeel) een belangrijke rol in het tot een goed einde brengen van deze missie. Daar waar de Carabiniers-Grenadiers zich vooral moesten concentreren op de veiligheid en controle, maakte het personeel van ons logistiek detachement het mogelijk dat de “fighters” hun werk in optimale omstandigheden konden doen. Samen vormden ze dus een team waarbij de ene ontegensprekelijk de andere nodig had om optimaal te kunnen werken. De manier waarop de leden van de force protection group, dus zowel de mensen aan de gates als ons logistiek detachement, hun moeilijke opdracht uitvoerden, was zeer lovenswaardig en werd internationaal zeer geapprecieerd.

Op 20 september kwamen dan onze lang verwachte opvolgers aan: de Hongaren. Na een periode van overgave-overname kwam op 1 oktober 2012, na negen jaar Belgische aanwezigheid op de luchthaven van Kaboel, een einde aan deze beveiligingsopdracht. Negen jaar en 29 detachementen lang hadden Belgische militairen samen met hun Bulgaarse

collega's en sinds 23 juli 2012 met de Portugese compagnie bijgedragen tot de verwezenlijking van een veilige werkomgeving voor de duizenden die op KAIA werkzaam zijn. Hoewel ze dus niet rechtstreeks aan de gevechtsoperaties hebben deelgenomen, hebben ze op hun manier bijgedragen tot de realisatie van een beter, veiliger en leefbaarder Afghanistan.

De "Transfer of Authority"-parade op 30 september 2012 was dan ook niet zomaar een parade maar ze had een zeker historisch karakter. Dit is dan ook de reden waarom de Belgische generaal-majoor Robberecht deze parade bijwoonde.

De terugkeer van het personeel en het persoonlijk materieel werd op zeer deskundige wijze door de S1 (luitenant Schonk) en de dienstdoende S4 van de achterwacht (adjutant-chef René Hellings) georganiseerd. Net zoals we vertrokken zijn, zijn we ook in drie rotaties (2, 7 en 17 oktober) naar België teruggekeerd om aansluitend te genieten van een welverdiend verlof.

DE VLAG VAN 1C/1GR WAPPERT IN 2012 OOK IN KUNDUZ

De week na de bevelsovergave van 16 mei 2012 krijgt het detachement "Military Advisor Team MAT KDK 12_06" rendez-vous in het verlaten depot van Vlasmeeur voor de certificatieoefening. Gedurende een week zullen we onderworpen worden aan een aantal situaties die onze kennis en vaardigheden in tactische procedés en onze toekomstige adviseringsopdracht moeten testen.

Na de installatie in de geïmproviseerde logementen ondergaan we een reeks kennistests in medische verzorging, transmissie, bewapening, ... om dan 's avonds het order te krijgen dat we een "Afghaanse" compagnie moeten begeleiden in het uitvoeren van hun opdrachten in Marche-en-Famenne. Voor het eerst in de geschiedenis van de OMLT's/MAT's wordt gebruik gemaakt van rollenspelers die de Afghaanse militairen moeten "incarneren" ... een quasi onmogelijke opdracht. Onze collega's van 1/3L kregen de bedenkelijke eer om deze taak uit te voeren. Het moet gezegd: ze speelden hun rol echt heel goed, inclusief een aantal eigenaardigheden, onder andere in (het gebrek aan) stiptheid, (onkunde in) kaartlezen, onvolmaakte logistieke voorbereiding van het plan, kortom, allemaal toestanden zoals we ze konden verwachten eens we in Afghanistan zouden zijn.

De oefening werd bezocht en afgesloten door de brigadecommandant, kolonel stafbrevethouder Philippe Boucké, die het detachement MAT 12/06 certificeerde voor de opdracht.

15 juni 2012, onder een druilerig grijze hemel vertrekt de eerste rotatie vanuit Leopoldsburg: 59 mannen en vrouwen die voor een half jaar afscheid nemen van hun familie en vrienden. Ondanks een degelijke en intensieve voorbereiding, briefings en begeleiding merken we dat we dergelijke lange afwezigheden niet gewoon zijn ... en we nemen afscheid, met een lach en een traan. De tweede rotatie van nog eens 29 personen vertrekt een week later. Op 7 personen na is het detachement samengesteld uit personeel dat al ervaring heeft met buitenlandse operaties.

Aangekomen in Kunduz, is het vooral de hitte die ons parten speelt. De zomer van 2012 was in België eerder fris en erg “Belgisch” dus waren we zeker niet gewend aan de warme temperaturen. Maar zelfs indien dit wel het geval geweest was, moesten we ons toch aanpassen aan de verschroeiende 50°C en meer (in de schaduw) in Noord-Afghanistan. In die hitte doen we de overname van onze voorgangers (Md Bn Ardense Jagers) en beginnen we aan de “in theater training” van 2 weken. Dit is nodig omdat we in België niet over alle uitrustingsstukken beschikken zoals deze in het operatietoneel aanwezig zijn. Daarenboven laat dit toe om de wapens nog eens in te schieten en met de ISAF-partners enkele procedures te herhalen en op punt te stellen, want de veelheid aan ‘assets’ die ter onzer beschikking staan in de uitvoering van operaties is enorm (inlichtingsensoren, luchtsteun van helikopters en gevechtsvliegtuigen, “Route Clearance Pack”, geïntegreerde ploegen voor communicatie en voor de verbinding met de civiele omgeving). Zeker voor wat het werken met de helikopters betreft, voor medische evacuaties en luchtsteun, was deze bijkomende training noodzakelijk. Ondertussen leggen we wel al de eerste contacten met onze Afghaanse kameraden en met de andere partners waarmee we zullen samenwerken (Duitsers, Nederlanders, Amerikanen, ...).

Ons team bestaat uit 98 militairen, die we terugvinden in :

- een raadgeversploeg voor de echelon bataljon (die tevens het commando en de staf van het team vormt),
- drie raadgeversploegen voor de echelon compagnie (telkens een officier en een onderofficier),
- een peloton force protection bestaande uit vier secties van 8 man en een medische hulpbieder (voor het eerst worden “first aid responders” van de medische component in onze rangen geïntegreerd),
- een ploeg voor de vuur- en luchtsteuncoördinatie komende van het artilleriebataljon,
- een logistiek steundetachment van het 18BnLog,
- een transmissieploeg van de 10de Groep CIS,
- en een element eerste lijn medische steun van de Medische Component.

We zijn in Kunduz om het 1ste Infanteriebataljon (in het Dari: “Kandak”) van de 2de Brigade van het 209de Shaheen-Corps (shaheen = valk), of kortweg de 1/2/209 Infantry Kandak, van het Afghaanse nationaal leger te coachen en te begeleiden, in alles wat ze ondernemen. We leiden hen dus verder op, we staan hen bij en geven raad bij hun dagelijkse en operationele activiteiten, in de kazerne zowel als tijdens hun operationele ontplooiingen. Wij zijn eveneens verantwoordelijk voor de verbindingen en coördinatie tussen onze Kandak en de andere Afghaanse veiligheidsinstanties en coalitiepartners. Bovendien heeft de Kandak ons nodig voor de inwerkingstelling van die militaire middelen die ze zelf niet hebben en via ISAF beschikbaar gemaakt worden (lucht- en vuursteun, medische evacuatie, ...).

Het Belgisch detachement is ingekwartierd in de compound van het Duitse Provincial Reconstruction Team (PRT), gelegen op een plateau op 3 kilometer van de stad Kunduz. In het totaal leven en werken er ongeveer 2000 mannen en vrouwen van verschillende

nationaliteiten. Het detachement MAT verblijft er in een eigen Belgisch gedeelte van het kamp. We logeren per 2 in een wooncontainer of per 4 in een houten huisje. Omwille van deze houten huisjes wordt de Belgische compound ook “Holzhausen” genoemd. Het detachement heeft een eigen kantine “de Rocket Inn” en we beschikken over computers en telefoons voor de sociale verbinding met het thuisfront, zelfs vanuit de kamers.

Deze rotatie is het eerste Belgische detachement in operatie dat het beveiligd informatica-systeem “secure defense network” gebruikt. We verrichten bovendien baanbrekend werk in verbetering van de werking en de netwerking van de inlichtingencapaciteit. Dit heeft als gevolg dat wij gevraagd worden om onze procedures in kaart te brengen omdat deze vanaf dan zullen dienen als de referentie voor de richtlijnen vanuit de Defensiestaf voor inlichtingen in operaties.

Door de aard van de opdracht wordt het werkritme van de Belgen bepaald door het ritme van het Afghaanse bataljon. Er wordt gezamenlijk gepland voor operaties en patrouilles, op bataljons- en compagnieniveau. Het operationeel tempo ligt hoog en we voeren meerdere opdrachten uit per week, samen met de “mentees” van de Afghaanse Kandak. Zelfs tijdens de volledige ramadan blijven we een hoog operationeel tempo aanhouden. Bovendien, uit respect voor de islam, houden wij ons tijdens gezamenlijke operaties ook aan de regels en eten, drinken of roken niet zichtbaar overdag; een extra zware beproeving.

MAT KDK 12_06, Kunduz, Afghaanse patrouille begeleid door adviseurs van 1C/1Gr

De veiligheidssituatie in de regio Kunduz wordt in onze periode gekenmerkt door het feit dat de opstandelingen minder het rechtstreeks contact opzoeken met de Afghaanse eenheden (en dus met ons). Er zijn geen rechtstreekse vuurgevechten geweest, vermoedelijk omdat de opstandelingen merken dat die Afghaanse eenheden efficiënter geworden zijn in hun reacties. Daarentegen wordt er veel gebruik gemaakt van geïmproviseerde bommen die in de wegen en paden ingegraven worden of in de quala-moddermuren verstopt worden. De verbetering van onze capaciteit tegen die wapens is een permanente zorg. De potentiële bedreiging van geïnfiltreerde opstandelingen in de Afghaanse eenheden wordt zeer laag ingeschat. Wegens de hitte worden de operaties 's morgens heel vroeg opgestart en ligt het ritme 's namiddags iets lager.

Sommige aspecten verdienen vermeld te worden om een duidelijker beeld te schetsen van de opdracht. Enkele anekdotes :

- Vermits we zeer nauw bij de Afghaanse militairen werken en leven, kan het niet anders dan dat we ook heel nauw betrokken werden bij hun dagdagelijkse gewoonten en eigenheden. Tijdens een operationele zending in Afghanistan bevorderd worden is speciaal. Dit aanvullen met de manier waarop onze Afghaanse collega's hun felicitaties uiten, viel luitenant Luc Claeys (advisor team Alfa) en 1ste sergeant Alain Groenen (advisor team Charlie) te beurt en geeft de bevordering een extra flair. De kleurenpracht van bloemen en kransen hoort daar ook bij !
- Voor het eerst in 2 jaar vuurt het Afghaanse mortierpeloton met hun mortier 82mm op de stand van Chahar Darrah onder begeleiding van het advisor team Charlie van kapitein Reiner Willemsen. Trouwens, kwatongen beweren dat het Charlie team zijn tweede thuis had in de buitenpost van het peloton mortieren, op de Hill 432.
- Operationele ontplooiingen waren er meerdere, maar vermeldenswaard zijn zeker de gebeurtenissen tijdens operatie "Shamsher V", waarbij we tijdens de initiële inplaatsstelling al door het te doorzoeken objectief (het dorp Lala Maydan 3) reden. Tijdens de operatie "Shamsher VI", gedurende de doorzoeking van het dorp Zaw Kamar dachten onze Duitse collega's dat het Afghaanse zuiveringselement van de 2de compagnie, begeleid door het team Bravo onder leiding van luitenant Simon Van Herreweghe, een groepje opstandelingen was. Een fratricide-incident kon gelukkig wel vermeden worden.
- Volleybal is zowat de "nationale sport" in de Kandak en wordt bijna iedere namiddag beoefend op een zelfaangelegd pleintje, met een gammel en versleten volleybalnet. We konden dus niet anders dan de uitdaging aangaan en een wedstrijd tegen onze Kandak spelen ... met een verpletterende score van 3-0 tot gevolg. Als erkenning en om een nuttig en blijvend geschenk achter te laten, hebben we de Kandak twee goede volleybalnetten geschonken aan het einde van de zending.
- We waren er ook getuige van hoe de buitenposten winterklaar gemaakt werden met een mengeling van plasticen zeilen, modder en stro. Het leven in Noord-Afghanistan lijkt soms erg op het openluchtmuseum van Bokrijk.

Onze opdracht situeert zich op een scharniermoment in de transitiestrategie van de NAVO en dat hebben we aan den lijve ondervonden. Onze periode in Kunduz werd doorspekt met

besprekingen over de afbouw van de MAT-capaciteit (onze opvolgers komen in verminderde samenstelling) en van de geplande terugtrekking van de NAVO uit Afghanistan in 2014.

Na iets langer dan een half jaar samengewerkt te hebben met “onze” Afghanen, na het begeleiden van een serie van meerdere tientallen patrouilles en bataljonsoperaties, na een ongelofelijke menselijke ervaring die ons aan den lijve doet ondervinden dat er wel degelijk culturele verschillen bestaan, mogen we terugkijken op een uitermate leerrijke en zeer goed uitgevoerde opdracht. Alle deelnemers verdienen een pluim voor hun professionele houding tijdens de uitvoering van de opdracht.

Hoe dan ook, we zijn er in geslaagd om een Kandak over te dragen aan onze opvolgers, die onafhankelijk is op compagnieniveau en “efficiënt met raadgevers” op bataljonsniveau. Opdracht volbracht!

EEN BATALJON OP 4/5 KRACHT

De week van 5 november was het terug verzamelen geblazen te Leopoldsburg. De batterijen waren terug opgeladen en het overgrote deel van het KAIA-personeel was terug uit verlof; er kon overgegaan worden tot het ontbinden van de compagnie KAIA en het hergeleden naar de drie compagnies, het voorbereiden van de logistieke inspecties in december en het verder afbouwen van verlof en compensatiedagen. Gezien het groot aantal resterende verlofdagen en overuren van veel onderofficieren en vrijwilligers, werd de functionele training in de laatste maand van 2012 op een laag pitje gezet. Het doel hiervan was om het programma 2013 niet in gevaar te brengen door een te grote afwezigheid van het personeel. De staf (-) (“min” omdat een deel van de staf zich tot midden december in Kunduz bevond) werkte met man en macht aan het finaliseren van het jaarprogramma 2013.

Op 15 en 22 december was het dan eigenlijk zover, alle Carabiniers-Grenadiers waren terug in België. Na hun “end of mission” kunnen de MAT-ers - net zoals het personeel van KAIA - genieten van een welverdiend verlof.

SLOTBESCHOUWINGEN

De geschiedenis van het Regiment Carabiniers Prins Boudewijn – Grenadiers is in de voorbije twintig jaren gedomineerd door drie fenomenen: de fusie en de herstructureringen, de operaties en de transformatie.

De Carabiniers-Grenadiers hebben het geluk dat ze doorheen de voortdurende herstructureringen van de Krijgsmacht sinds 1992 zijn blijven bestaan als actieve eenheid. De ancients van de Carabiniers en van de Grenadiers prijzen zich zalig dat de grote tradities van hun Regimenten, namelijk de citaties op hun vaandels en de namen en de kentekens van hun Regimenten, herkenbaar voortleven in het Fusieregiment, en dat hun verbroederings en vriendenkringen kunnen gedijen onder de vleugels van een actieve eenheid. Ook de actieve Carabiniers-Grenadiers prijzen zich zalig dat de fusie een succes geworden is. Ze zijn fier op hun afkomst én op hun eigenheid, en ze zijn gelukkig dat de ancients van de twee moedereenheden mekaar gevonden hebben. Eigenlijk is die fusie reeds lang geen aandachtspunt meer: er is maar één echt Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers.

Of Defensie in zijn geheel zich zalig prijst met het resultaat van die herstructureringen hebben we nergens gevonden. Onze politieke leiders zijn wel tevreden: de uitgaven voor Defensie zijn onder controle, het personeelsbestand van de Krijgsmacht krimpt sneller dan de herstructureringsplannen als objectief gesteld hadden, en de inzet van Belgische eenheden in operaties blijft een succes zonder tegenvallers. Welke de weerslag zal zijn van die budgettaire politiek en van die snelle inkrimping van het personeelsbestand op de doeltreffendheid van Defensie, is nog niet duidelijk. In ieder geval lijken de oude problemen van de rekrutering, van de vulling van de gevechtseenheden, van de retentie van soldaten en kader van alle niveaus, van de wederuitrusting van de Landcomponent en van de aanpassing van de infrastructuur niet opgelost door de herstructureringen van de voorbije twintig jaar.

De operaties daarentegen zijn duidelijk wel een succes. In twintig jaar tijd hebben de Defensiestaf, de componenten en de eenheden een aanzienlijke ervaring opgebouwd in de voorbereiding, de leiding en de uitvoering van multinationale vredesondersteunende operaties. In twintig jaar tijd werden twintig detachementen Carabiniers-Grenadiers ingezet in ex-Joegoslavië, Libanon en Afghanistan. De motivatie en de beroepsvoldoening wonnen iedere dag bij die operationele inzet, en de Carabiniers-Grenadiers verwierven met groot gemak nieuwe tactische inzichten en een nieuwe militaire cultuur. De voorbereiding van die inzet werd ook gaandeweg professioneler aangepakt. Het operationeel succes van de inzet van Belgische eenheden en de gunstige balans van menselijke verliezen in operatie kunnen niet anders dan het rechtstreeks gevolg zijn van deskundige voorbereiding, leiding en uitvoering.

Tegelijkertijd met de voorbereiding en de inzet in operaties heeft het Regiment zijn deel gehad van de grote transformatie die tot doel had het geheel van de eenheden van de Landcomponent om te vormen tot een projecteerbare capaciteit met medium en lichte bataljons. Een doelstelling die getuigt van visie en van durf. Dat het ambitieniveau van Defensie onder druk van de budgettaire toestand bijgesteld werd en het totaal van de manoeuvre-eenheden daarbij teruggebracht werd tot zeven bataljons kan misschien op enig begrip rekenen. Dat het programma voor de aanschaffing van de gevechtsvoertuigen om die bataljons uit te rusten voor dat verminderd ambitieniveau niet consequent uitgevoerd werd, kan dat niet. Met een patrimonium dat begin 2013 bestaat uit slechts 64 gevechtsvoertuigen voor fuseliers, zijnde de uitrusting voor ... vier compagnies, kan “het sluitstuk van de transformatie” niet als een sluitstuk gezien worden. De tekorten in het patrimonium van de Landcomponent wegen op de kwaliteit van de voorbereiding van de operationele inzet, en vormen daardoor een risico voor de uitvoering van die operaties. Dit is niet wat de nieuwe definitie van het ambitieniveau beoogt.

De historiek van twintig jaar Carabiniers-Grenadiers is een succesverhaal van permanente verandering. En er zullen nog meer veranderingen nodig zijn om gestalte te geven aan de operationele medium capaciteit. Het bewaren van de rijke tradities van dit Regiment, samen met de collega's die overgekomen zijn uit het pantserwapen, is daarbij tegelijkertijd de uitdaging en het houvast. De korpsgeest, de gehechtheid aan kameraden en rechtstreekse chefs en de trots op de eigen eenheid *blijven* essentiële waarden in het gevecht!

Parvi sed Magni !
Eens Grenadier, steeds Grenadier !

25 juni 2013
Brigadegeneraal buiten dienst Marc De Muyer

Bijlage A. LIJST VAN MEERMAALS GEBRUIKTE AFKORTINGEN

1(BE)Corps	1 ^{ste} Belgische Legerkorps
1C	1 ^{ste} Regiment Carabiniers vanaf 21 juli 1930: 1 ^{ste} Regiment Carabiniers Prins Boudewijn naar analogie: 2C, 3C en 4C
1C/1Gr	1 ^{ste} Regiment Carabiniers Prins Boudewijn-Grenadiers
1ChA	1 ^{ste} Regiment Ardense Jagers vanaf 1994: RchA: Regiment Ardense Jagers
1Cie	1 ^{ste} Compagnie naar analogie 2Cie en 3Cie
1Cy	1 ^{ste} Regiment Cyclisten naar analogie: 2Cy
1Gr	1 ^{ste} Regiment Grenadiers naar analogie: 2Gr en 3Gr
1JP	1 ^{ste} Regiment Jagers te Paard
1Para	1 ^{ste} Bataljon Parachutisten naar analogie: 3Para
1PsInfBde	1 ^{ste} Pantserinfanteriebrigade vanaf 1994: 1MecBde: 1 ^{ste} Gemechaniseerde Brigade, vanaf 2004: 1Bde: 1 ^{ste} Brigade, vanaf 2011: Md Bde: Medium Brigade naar analogie: 4PsInfBde en 7PsInfBde
2A	2 ^{de} Artilleriebataljon
2Cdo	2 ^{de} Bataljon Commando naar analogie: 4Cdo
2/4L	2 ^{de} / 4 ^{de} Regiment Lansiers
4Gn	4 ^{de} Bataljon Genie
5Li	5 ^{de} Linieregiment
12Li	12 ^{de} Linieregiment vanaf 1984: 12 ^{de} Linieregiment Prins Leopold vanaf 1993: 12/13Li: 12 ^{de} Linieregiment Prins Leopold – 13 ^{de} Linieregiment
18BnLog	18 ^{de} Bataljon Logistiek
AIFV	Armoured Infantry Fighting Vehicle
AIFV Fus	AIFV ingericht voor het transport van een fuselierssectie
AIV	Armoured Infantry Vehicle
AIV DF30	AIV uitgerust met kanon 30 mm
AIV Fus	AIV ingericht voor het transport van een fuselierssectie
AMF-L	Allied Command Europe Mobile Forces - Land
BATFRA	Frans bataljon

BELBAT	Belgisch bataljon
BELBOS	Belgisch detachement in Bosnië
BELKOS	Belgisch detachement in Kosovo
BELUBG	Belgian-Luxemburg battle group
BELUFIL	Belgian-Luxemburg force in Lebanon
BELU ISAF	Belgian-Luxemburg International Security and Assistance Force
BELUKOS	Belgisch-Luxemburgs detachement in Kosovo
BELUROKOS	Belgisch-Luxemburgs-Roemeens detachement in Kosovo
BMS	Battlefield Management System
BRITBAT	Brits bataljon
BSD	Belgische Strijdkrachten in Duitsland
Bvr	Bataljon Bevrijding
Bvr/5Li	Regiment Bevrijding - 5 ^{de} Linie (vanaf 1992)
CCLand	Competentiecentrum van de Landcomponent
CIMIC	Civilian Military Cooperation
CIS	Communicatie- en informatiesystemen
CMO	Centrum voor medische operaties
CPT	Critical Process Team
CPX	Command Post Exercise
CRC	Crowd and Riot Control
CREVAL	Combat Readiness Evaluation
EOD	Explosive Ordnance Disposal
EUBG	European Union battle group
FHQ	Force Headquarters
FTX	Field Training Exercise
IED	Improvised Explosive Device
ISAF	International Security and Assistance Force
IRC	Immediate Reaction Capability
ITF	Infantry Task Force
JSD	Joint Support Detachment
KAIA	Kabul International Airport
KB	Koninklijk Besluit
KFOR	Kosovo Force
KMS	Koninklijke Militaire School
KPS	Kosovo Police Service
LDP	Long Duration Patrol
LMV	Light Multirole Vehicle

MAT	Military Advisor Team
Md Bn	Medium bataljon naar analogie: Md Bde: : medium brigade
MNB	Multinationale brigade
MPPV	Multiple Purpose Protected Vehicle
MREx	Mission Rehearsal Exercise
NAVO	Noord-Atlantische Verdragsorganisatie
NEO	Non-combattant Evacuation Operation
NRF	NATO Response Force
NTGS	Nieuwe techniek gevechtschieten
OMLT	Operational Mentoring and Liaison Team
OT	Organisatietabel
PRT	Provincial Reconstruction Team
Reforbel	Return of Forces to Belgium
RMO	Raadgever mentale operationaliteit
S1	Personeelsofficier
S2	Inlichtingenofficier
S3	Officier operaties
S4	Officier verantwoordelijk voor de logistieke activiteiten
SFOR	Stabilisation Force
SOP	Standing Operating Procedures
StDstCie	Staf- en Dienstencompagnie
TACEVAL	Tactische evaluatie
UN	United Nations - Verenigde Naties
UNIFIL	United Nations Interim Force in Lebanon
UNMIK	United Nations Interim Administration Mission in Kosovo
UNMIKPOL	UNMIK Police
UNO	United Nations Organisation
UNPROFOR	United Nations Protection Force
UNTAES	United Nations Transitional Administration for Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium

**Bijlage B. OVERZICHT VAN DE OPERATIES VAN 1992 TOT 2012
WAARIN CARABINIERS-GRENADIERS INGEZET WERDEN**

Sinds de fusie neemt het Regiment, als onderdeel van Defensie, deel aan verschillende interventies in het buitenland onder het vaandel van de Verenigde Naties (VN/UNO), de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO/NATO) en de Europese Unie (EU). Deze bijlage geeft een overzicht van deze operaties en van de evolutie in de uitvoering ervan. De kaarten tonen de belangrijkste locaties die in de hoofdstukken vermeld worden.

Operatietoneel	Naam van de opdracht	Inzetperiode	Detachement 1C/1Gr
BALKAN	BELBAT 2	oktober 92 - april 93	compagnie
	BELBAT 5 en BELBOS 1	december 93 - april 94	bataljon
	BELBAT 7 en BELBOS 3	augustus 94 - december 94	peloton
	BELBAT 10	augustus 95 - december 95	compagnie
	BELBAT 14	december 96 - maart 97	bataljon
	BELKOS 1	augustus 99 - december 99	compagnie
	BELUBG 5	november 99 - februari 00	bataljon
	BELUKOS 6	april 01 - augustus 01	compagnie
	BELUROKOS 10	juli 02 - december 02	bataljon
	BELUKOS 13	september 03 - januari 04	detachement sniper
	BELKOS 27	maart 08 - juli 08	compagnie
	BELKOS 29	januari 09 - februari 09	detachement sniper
	BELKOS 31	september 09 - oktober 09	detachement sniper
LIBANON	BELUFIL 1	oktober 06 - februari 07	bataljonsstaf, compagnie
	BELUFIL 5	februari 08 - juni 08	bataljonsstaf, compagnie
	BELUFIL 9	juni 09 - oktober 09	compagnie
AFGHANISTAN	BELU ISAF 6/1	juni 04 - november 04	compagnie
	BELU ISAF 10_02	februari 10 - juni 10	bataljonsstaf, compagnie
	BELU ISAF 12_06	juni 12 - oktober 12	bataljonsstaf, compagnie
	MAT KDK 12_06	juni 12 - december 12	bataljonsstaf, compagnie

OPERATIES IN DE BALKAN

Nadat de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië in 1991 was uiteengevallen, ontstond een hevige oorlog tussen en in de verschillende nieuwe staten in de Balkan. De internationale gemeenschap probeerde vanaf 1992 hier de vrede te herstellen door middel van vredesondersteunende operaties. Het Regiment nam tussen 1992 en 2009 met verschillende detachementen deel aan de operaties in Kroatië (BELBAT), Bosnië-Herzegovina (BELBOS/BELUBG) en Kosovo (BEL(URO)KOS).

KROATIË

Na een akkoord tussen de Servische en Kroatische presidenten, voorzag de VN-Veilighedsraad (Resolutie 743 van 21 maart 1992) de ontplooiing van de vredesmacht United Nations Protection Force (UNPROFOR) in vier verschillende “beschermingssectoren” in Kroatië. UNPROFOR had tot taak verdere escalatie van de oorlog te voorkomen en voorwaarden te scheppen voor vredesbesprekingen. Begin 1992 vertrok het eerste Belgische bataljon (BELBAT) naar de Baranja in de Sector Oost. De Baranja vormt een soort driehoek tussen de Hongaarse grens en de rivieren Drava en Donau. De Belgen moesten in deze sector samen met de Russen toezien op de goede uitvoering van het Vance-vredesplan. De commandopost bevond zich in Beli Manastir.

UNPROFOR werd in 1995 gesplitst in drie verschillende missies met ieder een eigen mandaat: UNPROFOR in Bosnië en Herzegovina, United Nations Confidence Restoration Operation (UNCRO) in Kroatië en United Nations Preventive Deployment Force (UNPREDEP) in Macedonië. Een overkoepelende organisatie met de naam United Nations Peace Force (UNPF) werd opgericht met het hoofdkwartier in Zagreb. Doch na de gebeurtenissen in Srebrenica, Zepa en Sarajevo tijdens de zomermaanden van 1995 en de reacties nadien van vooral de NAVO-landen, waren de Serviërs bereid tot een staakt-het-vuren. Dit leidde vervolgens tot vredesbesprekingen in het Amerikaanse Dayton. Na het Verdrag van Dayton op 14 december 1995 werd UNPROFOR begin 1996 vervangen door United Nations Transitional Administration for Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium (UNTAES) in Kroatië en door de NAVO-geleide vredesmacht Implementation Force (IFOR) in Bosnië-Herzegovina. Het mandaat UNTAES voorzag slagkrachtiger troepen en de re-integratie in Kroatië van de nog door Serviërs bezette gebieden. Deze opdracht is de enige VN-opdracht die tot nu toe op het voorziene tijdstip ten einde liep mét de gewenste resultaten. De datum van de administratieve terugkeer van de regio naar Kroatië in januari 1998 is meteen het einde van de opdracht.

BOSNIË-HERZEGOVINA

Met Resolutie 758 van 8 juni 1992 werd het operatiegebied van UNPROFOR uitgebreid naar Bosnië-Herzegovina. Op 23 februari 1994 wordt er een vredesakkoord in Bosnië-Herzegovina gesloten tussen Kroaten en moslims. Om toe te zien op dit vredesakkoord vertrekt in maart 1994 een pantserinfanteriecompagnie van BELBAT 5 via de weg naar Vitez, in het hartje van Centraal-Bosnië, om er een Brits bataljon te versterken. De opdracht krijgt de naam BELBOS. Er zullen in totaal slechts drie BELBOS-opdrachten onder UNPROFOR-mandaat doorgaan.

Vanaf 1996 was in Bosnië de internationale strijdkracht onder de naam Implementation Force (IFOR) aanwezig voor de uitvoering van en het toezicht op de militaire aspecten van de Dayton-akkoorden. Op het einde van het jaar nam de Stabilisation Force (SFOR) de fakkel over. De Belgen namen deel aan IFOR en vervolgens aan SFOR. Door de inzet in Kroatië (UNTAES), kon België aanvankelijk echter geen gevechtsbataljons naar Bosnië sturen. In de helft van 1998 loste in de streek van Livno de eerste Belgisch-Luxemburgse battle group (BELUBG) het Maleisische bataljon van de zuidwestelijke divisie af. Tot in februari 2000, wanneer België besliste om zich enkel op Kosovo te concentreren, wisselden vijf contingenten elkaar af.

KOSOVO

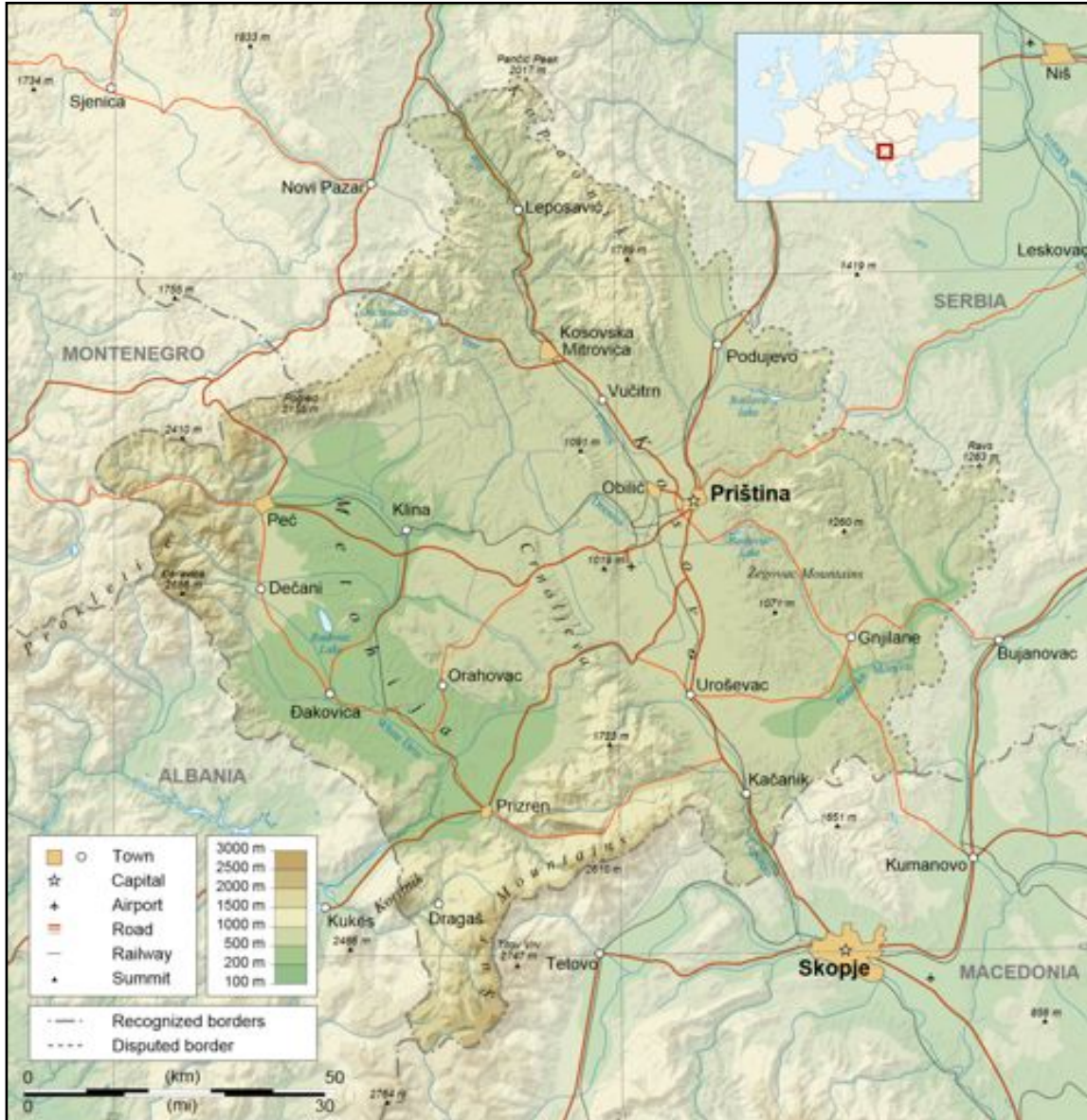
De Albanese Kosovaren verloren in 1989 hun sinds 1974 verworven rechten die hun eigen taal en cultuur zouden garanderen. In de jaren negentig ontstond onder andere hierdoor een gewapende strijd in Kosovo. In februari 1999 werd een bemiddelingspoging tussen de Serviërs en de Kosovaren gedaan, maar ondanks de grote druk uitgeoefend door de VN en de NAVO, weigerden de Serviërs het akkoord te tekenen. Hierop werden met toestemming van de Noord-Atlantische Raad, vanaf 24 maart 1999 luchtaanvallen uitgevoerd op de Federale Republiek Joegoslavië om een einde te maken aan de acties en zuiveringen die het Joegoslavische leger, politie-eenheden en ongeregelde milities uitvoerden in Kosovo (Operatie Allied Force).

Op 10 juni 1999, wanneer Joegoslavië akkoord was gegaan met de ontruiming van Kosovo, besloot de Veiligheidsraad van de VN in Resolutie 1244 tot een civiele en militaire operatie in Kosovo. Kosovo Force (KFOR) was verantwoordelijk voor de militaire operatie: handhaving van het staakt-het-vuren en het scheppen van voorwaarden waaronder de vluchtelingen, met name de Albanese Kosovaren, veilig terug konden keren. Hiertoe dienden de volgende taken te worden uitgevoerd: de leden van de bevrijdingsbeweging der Kosovaren (UCK) moesten ontwapend worden, mijnen moesten worden geruimd, grenscontroles gedaan, de United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK) moest ondersteund worden en de eigen bewegingsvrijheid en die van de internationale organisaties moest verzekerd worden. Het operatiegebied KFOR werd verdeeld over vier multinationale brigades (MNB) in Kosovo, respectievelijk onder Frans, Fins, Amerikaans en Duits bevel, met een achterwaartse logistieke zone met de national support elements (NSE) in Macedonië en met de communicatiezones West en Zuid in respectievelijk Albanië en Griekenland.

Op 10 juni 1999 besliste de Belgische regering om 1100 Belgische militairen te integreren in KFOR. Op het einde van augustus arriveert het eerste contingent BELKOS in het noordoosten van Kosovo en komt er onder bevel van de Franse MNB. Het is de eerste keer dat de Belgische Krijgsmacht Leopard tanks in een buitenlandse operatie inzet. Het 2/4L is piloot eenheid voor dit contingent van iets meer dan 700 militairen. De commandopost bevindt zich in Leposavic (Kamp Nothing Hill). Na de aankomst van een Luxemburgs verkenningspeloton in april 2000 verandert de naam van het bataljon in BELUKOS, en na de aankomst in december 2001 van een Roemeense infanteriecompagnie wordt het bataljon BELUROKOS genoemd. Eén jaar later was het de beurt aan Oekraïense infanteristen en genisten, doch de naam zal niet meer veranderen. Vanaf het 13de contingent wordt de Belgische deelname gereduceerd tot een (versterkte) compagnie en wordt BELUKOS onder operationele controle geplaatst van een Frans bataljon gemechaniseerde infanterie (bataillon français d'infanterie mécanisée - BATFRA). Zij verhuisden naar Camp Belvédère, ten zuiden van Kosovska Mitrovica, dat op de scheidingslijn ligt tussen het Servische en het Albanese gedeelte van Kosovo. Vanaf midden 2006 verlaat het Luxemburgs peloton de compagnie en verandert de naam van het detachement terug in BELKOS. In 2008 wordt Kosovo een

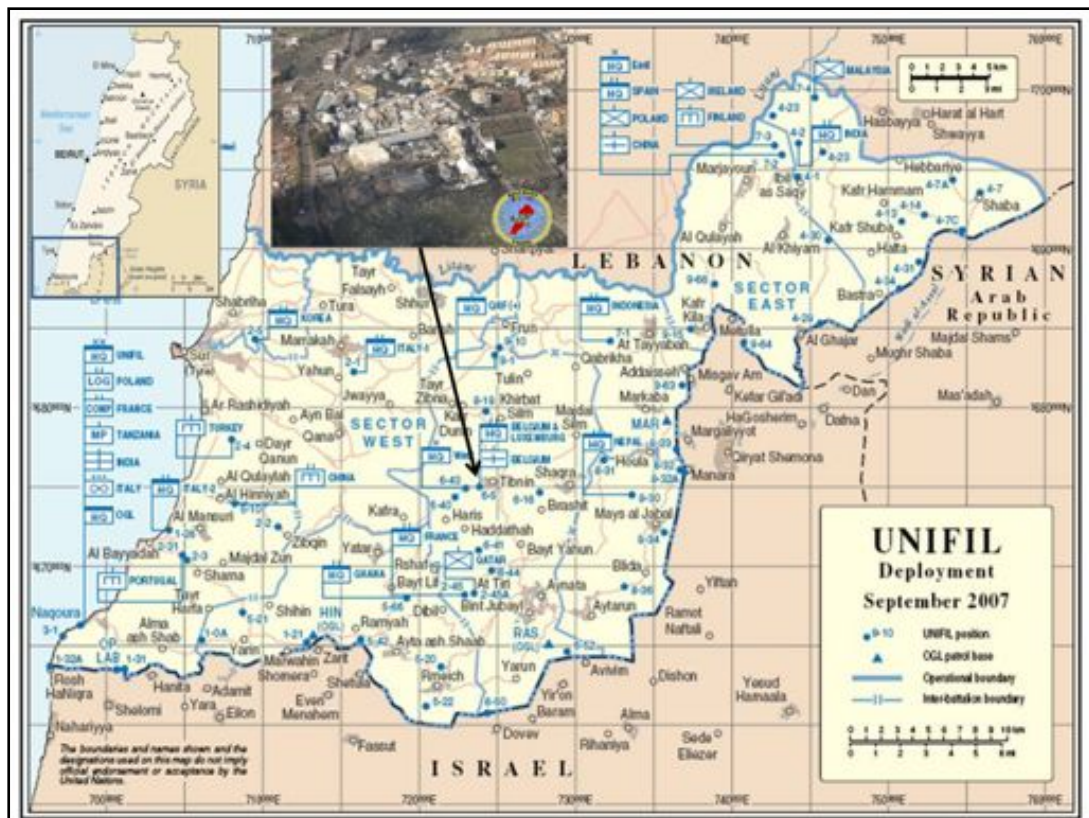
onafhankelijke staat en het effectief van de KFOR-troepen wordt geleidelijk verminderd. Begin 2010 beslist de regering de opdracht BELKOS stop te zetten. Deze terugkeer betekent het einde van de Belgische deelname aan de NAVO-vredesmacht in Kosovo (KFOR) en van de Belgische operaties in de Balkan.

OPERATIES IN LIBANON

De VN-vredesmacht United Nations Interim Forces In Lebanon (UNIFIL) was al van 1978 actief in Libanon in uitvoering van Resoluties 425 en 426 van de VN-veiligheidsraad. Ten gevolge van het conflict van juli 2006, werd op 11 augustus 2006 de VN-Resolutie 1701 door de Veiligheidsraad goedgekeurd, waardoor de UNIFIL een aangepast mandaat en middelen kreeg om de vrede te bewaren in deze regio en in de toekomst gepast te reageren. De vredesmacht werd in ijltempo versterkt tot 15.000 militairen. Naast hun oorspronkelijke taken moesten de troepen nu ook de Libanese gewapende troepen geleidelijk aan begeleiden en steunen bij hun opstelling in het zuiden van het land en er mee voor zorgen dat de bevolking van humanitaire hulp kon genieten. In augustus 2006 reageert de Belgische regering positief op een oproep van de Verenigde Naties en engageert zich om een task force te sturen van zowat 400 manschappen voor drie verschillende opdrachten: medische steun ten voordele van de VN en van de lokale bevolking, ontmijning, en herstelling van de infrastructuur. Bovendien voorziet België in zijn eigen gewapende bescherming (force protection). Vanaf september 2006 komen de eerste elementen van BELUFIL toe in Libanon. Vanaf 15 oktober 2006, opereren ze vanuit het Camp Scorpion, vlakbij de stad Tibnin. In de loop van de tijd wijzigen de samenstelling, de opdrachten en de locatie van het detachement: de hospitaalfunctie wordt begin 2009 gestopt en sinds oktober 2010 voert BELUFIL nog enkel ontmijningsopdrachten uit vanuit het kamp van At Tiri.

OPERATIES IN AFGHANISTAN

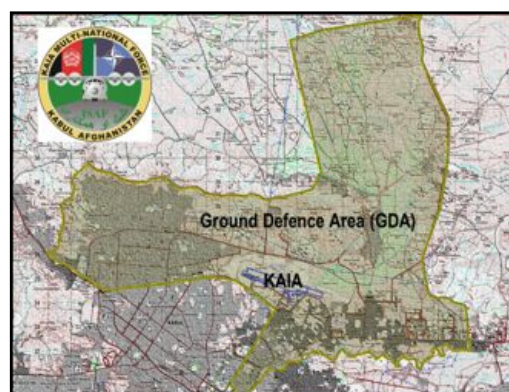

De operatie International Security Assistance Force (ISAF) start in 2001 als gevolg van de VN-Resolutie 1386 van 20 december 2001. ISAF moet de Afghaanse overheid bijstaan door een veilige omgeving te creëren waarbinnen de maatschappij kan worden heropgebouwd, na de verdrijving van het Taliban-regime. De ministerraad van 20 november 2002 beslist tot deelname van Belgische grondtroepen, die in de lente van 2003 in Kaboel ontplooiën. Sinds midden 2003 heeft de NAVO stap voor stap het commando genomen over de verschillende ISAF-zones, beginnend met Kaboel. Sinds oktober 2006 heeft de NAVO de verantwoordelijkheid over het volledige Afghaanse grondgebied.

KABOEL

Naast een aantal Belgische militairen in de verschillende hoofdkwartieren van ISAF in Kaboel, bevindt het Belgische detachement, BELU ISAF, zich op Kabul International Airport (KAIA).

Het grootste gedeelte van BELU ISAF bestaat uit een beschermingscompagnie die instaat voor de beveiliging van de luchthaven waar het bewakingsopdrachten uitvoert op de interne perimeter volgens de richtlijnen van het commando van KAIA en in coördinatie met de Afghaanse veiligheidsdiensten en NAVO-partners. Het detachement ondersteunt ook de overdracht van de veiligheidsverantwoordelijkheden van de luchthaven aan de Afghaanse autoriteiten. Vanaf oktober 2009 wordt de Force Protection Group KAIA onder Belgisch commando opgericht, met buiten de Belgische ook nog een Bulgaarse compagnie, verantwoordelijk voor de beveiligingsopdrachten in een zone rond het vliegveld (de Ground Defence Area - GDA). De opdracht BELU ISAF wordt in de loop van de zomer 2012, in overleg met de bondgenoten, afgebouwd en eindigt officieel op 30 september 2012.

KUNDUZ

België levert ook sinds begin 2009 een Operational Mentoring and Liaison Team (OMLT) in ISAF. De opdracht van het OMLT is de begeleiding en coaching van een Afghaans infanteriebataljon (“kandak” genaamd) tijdens zijn opleiding en training en bij de planning en uitvoering van operationele ontplooiingen. Sinds mei 2012 wordt de nadruk van het OMLT stap per stap verlegd naar het adviseren bij operaties en de naam verandert in Military Advisor Team (MAT). Ze worden ingezet binnen het Regional Command North (RC-N), vanuit het Provincial Reconstruction Team (PRT) in Kunduz. Een PRT helpt bij het creëren van een veilige omgeving en bij het coördineren van de heropbouwprojecten en geeft ondersteuning aan de lokale autoriteiten in nauwe samenwerking met niet-gouvernementele organisaties (NGO) in verschillende domeinen zoals veiligheid, gezondheid en onderwijs. Het PRT van Kunduz wordt bevolen door Duitsland en er werken, buiten het MAT, nog een dertigtal Belgische militairen in verschillende specialiteiten in de Duitse staf. De Belgische MAT Kandak beëindigde haar opdracht op 1 mei 2013 en de PRT Kunduz zal haar activiteiten beëindigen op het einde van 2013.

